SKP tänään:

revisionistinen vai kommunistinen puolue?

KOKOELMA PUNAKAARTIN ARTIKKELEITA vv. 1969-1972

SKP tänään - revisionistinen vai kommunistinen puolue

Julkaisija: HELSINGIN MARXILAIS-LENINILÄINEN SEURA

DEMOPAINO, Helsinki 1973

SISÄLLYSLUETTELO

Revisionismista s.3
Demokratiasta s.7
Parlamentarismin perusteista s.13
SKP ja Kekkosen uudelleenvalinta s.18
Yritysdemokratiasta s.22
Kommunistit ja porvarillinen parlamentaarinen demokratia s.26
Eräs "marxilainen" s.35
Mitä revisionismi on? s.39
Leninismi ja moderni revisionismi s.46
SKP ja parlamentaarinen siirtyminen s.49
Suomen "Kommunistisen" Puolueen ohjelma s.58
Eheyttämisasiakirjan arvostelua s.67
SKP:n edustajakokouksen arviointia s.76
"Demokratian laajentamisesta" s.82
Sosialistinen vallankumous vai antimonopolistinen valtio s.90
"Ministerikommunismi" - reformismia s.95
Kommunistinen työväenliike ja hallituskysymys s.100
Kokemuksia ministerikommunismista s.109
Matkalla marxismi-leninismiin - Rauno Setälän "Uustalinistin uskontunnustuksen" arvostelua s.125
SKDL:n luonteesta s.135
Tiedonantaja ja tulopolitiikka s.146
SKP:n säännöistä ja luonteesta s.152
"Puuttuva luokkakanta" - eräs esimerkki s.160
Leniniläinen puolueteoria ja SKP:n nykytila s.162
SKP tänään - revisionistinen vai kommunistinen puolue s.168

Revisionismista

Silloin kun kapitalistisen jarjestelmän laajoissa osissa vallitsee suhteellisen pitkä suhteellisen rauhallisen kehityksen kausi, kykenee porvaristo levittämään tehokkaasti illuusiota kapitalismin ja kapitalistisen valtion luonteesta. Tällaisissa olosuhteissa vallankumouksellinen työväenliike ei voi saada kovinkaan laajaa joukkokannatusta, koska jokapäiväinen yhteiskunnallinen kokemus tuntuu osoittavan, että "kehitys edistyy ja edistys kehittyy" tasaista, varmaa tahtia. Tällöin on olemassa suotuisat edellytykset revisionismin valtaanpääsylle kommunistisessa liikkeessä.

Revisionistisia "kommunistisen" liikkeen johtajia nimitetään oikeutetusti luopioiksi ja petturеiksi. On kuitenkin varottava, etteivät nämä sanat johda ajattelua idealistisille, moralisoiville raiteille, sillä paitsi että meidän on tuomittava revisionistienluopuruus, meidän on myös ymmärrettävä sen syyt kyetäksemme vastustamaan sitä tehokkaasti. Meidän on ymmärrettävä, että moraalisesti rehellisetkin toverit voivat tehdä pieniä virheitä, jotka tietyissä olosuhteissa ja vuosien kuluessa johtavat heidät täydelliseen luopumiseen marxismi-leninismistä ja muuttavat heidät objektiivisesti katsoen porvarien juoksupojiksi.

Edellä mainitsemissani olosuhteissa Puolueen johtajat joutuvat kohtaamaan revisionistiseen suuntaan johtavaa painetta kahdelta taholta. Ensiksikin he joutuvat toteamaan, että joukkojen vallankumouksellinen innostus pikemminkin on laskussa kuin nousussa ja että monet Puolueen jäsenetkin alkavat osoittaa passiivisuuden merkkejä, kun taas reformistiset teoriat ja puolueet lisäävät kannatustaan.

Toiseksi he joutuvat olemaan henkilökohtaisesti kapitalistisen yhteiskunnan "suhdetoiminnan" kohteina ja tämä kertaa päivästä toiseen, että suuri valta, voima ja kunnia odottaa heitä - kunhan he "vain" sopeutuvat "demokratian pelisääntöihin". - Horjumattomana pysyminen tällaisissa olosuhteissavaatii toisenlaista mutta tuskin vähäisempää lujuutta kuin horjumattomuuden säilyttäminen porvariston avoimen terrorin edessä. Kaikilla Puolueen johtajilla tuskin on sellaista lujuutta.

Revisionismi alkaa tavallisesti vähitellen, aluksi muodollisilla pienillä "uudistuksilla". Mikäli toiminnan menestyksellisyyttä erehdytään mittaamaan Puolueen kannatuksen laajuuden mukaan, merkitsevät nämä "uudistukset" aluksi pelkkää parannusta - ja tämä tietenkin innostaa yhä suurempiin "uudistuksiin". - Myös revisionistinen teoria lähtee (revisionistisesta) käytännöstä. Se voi alkaa esim. seuraavanlaisilla "uudistuksilla":

- Vähennetään joukoille rakkaiden parlamentaaristen yms. harhojen paljastustyötä ja pyritään sen sijaan "ratsastamaan" joukkojen turhillakin toiveilla.

- Koko propagandatyötä ja varsinkin vaalipropagandaa muutetaan porvarillisen mainonnan suuntaan: ei pyritä niinkään joukkojen poliittisen tietoisuuden herättämiseen pitkällä tähtäimellä kuin mahdollisimman suuren kannatuksen saamiseen puolueelle.

- Ruvetaan huolehtimaan puolueen populaarista "imagesta" enemmän kuin sen oikeasta linjasta; aletaan esim. vältellä sellaisia "rumia sanoja" kuin "luokkavihollinen", "riistoporvari", "vallankumous", "proletariaatti" ja "diktatuuri" jne.

- Vähennetään reformististen ja liberaalien puolueiden arvostelua siinä toivossa, että ne vastavuoroisesti vähentäisivät antikommunistista propagandaansa.

- Aletaan arvostaa enemmän parlamentaarisessa työssä tarvittavia "hyveitä" (populariteettia, "joustavuutta", "asiantuntemusta" jne) kuin horjumatonta luokkakantaisuutta, korkeaa poliittista tietoisuutta ja taistelutahtoa.

- Ruvetaan mielistelemään kaikenlaisia pikkuporvarillisia "edistyksellisiä" ja "radikaaleja", jotka jonain tiettynä hetkenä ovat "pinnalla".

- Pyritään nostamaan puolueen jäsenmäärää helpottamalla jäseneksi pääsyä ja jäsenille asetettavia velvollisuuksia.

- Vähennetään muodoltaan oikeistolaisten virheiden arvostelua, mutta hyökätään sitä innokkaammin muodoltaan "vasemmistolaisia" virheitä vastaan.

Yksi virhe valmistelee toista virhettä ja pieni poikkeama mahdollistaa suuren. Lisäksi määrätyssä kysymyksessä tehtyjen virheiden vaikutus säteilee muuallekin puolueen toimintaan - esim. puolueen avaaminen horjuville ja tietoisuudeltaan heikoille aineksille tekee demokraattisen sentralismin noudattamisen mahdottomaksi ja puolue byrokratisoituu jne. jne.

Virheellisen käytännön päästessä vähitellen vallalle puolueessa muuttuu puolueen marxilais-leniniläinen teoria tyhjäksi fraseologiaksi, jolla ei ole mitään tekemistä todellisen käytännön kanssa. Aluksi kiusallinen teoria pyritään häveliäästi "unohtamaan" tehtäessä käytännön ratkaisuja, mutta vähitellen sitä aletaan "soveltaa muuttuneisiin olosuhteisiin" eli mukauttaa oikeaa teoriaa väärään käytäntöön. Tällaisen taaksepäin vievän käytäntö-teoria-käytäntö -kehityksen lopputuloksena on kommunistisen puolueen kuoleminen ja muuttuminen revisionistiseksi puolueeksi, joka naamioi reformismiaan marxilaisella fraseologialla. - Aikaa myöten fraseologiakin ohenee ja vähenee ja puolue sosialidemokratisoituu täydellisesti, niin kuin II Internationaalin perillisille on käynyt jo aikoja sitten.

Ideologinen rappeutuminen ei tietenkään tapahdu kaikkien jäsenten kohdalla yhtäaikaisesti, vaan revisionismin nousu aiheuttaa puolueessa sisäisiä ristiriitoja - kuten olemme nähneet. On kuitenkin huomattava, että kaikki puolueen jäsenet joutuvat olemaan enemmän tai vähemmän samojen vaikutusten alaisia, vaikka ne vaikuttavatkin toisiin enemmän ja nopeammin kuin toisiin. - Tämän vuoksi myös sinänsä kuvaava puhe "revisionisteista, jotka ovat pesiytyneet puolueeseen" johtaa helposti harhaan herättäen sen mielikuvan, että puolueen revisioituminen johtuu vain joidenkin henkilöiden virheistä ja heikkouksista. On todellakin syytä muistaa Leninin sanat: "Opportunismi ei ole sattuma, ei synti, ei hairahdus eikä petos yksityisten henkilöiden taholta, vaan kokonaisen historiallisen aikakauden yhteiskunnallinen tuote". Porvarillisten maailmanparantajien jutut siitä, miten "ihmisen on syytä aloittaa itsestään" ennen kuin rupeaa parantamaan muita osuvat tässä tapauksessa lähelle totuutta.

Usein puolueeseen levinnyttä opportunismia vastaan ryhdytään taistelemaan joukkomitassa vasta silloin, kun sen syynä olleet yhteiskunnalliset olosuhteet alkavat hävitä; kun kapitalismi on siirtymässä "rauhallisen" kehityksen kaudesta kriisien ja kärkevien luokkataistelujen kauteen. Tällöin opportunismin vastustajien joukkoon liittyy myös sellaisia "opportunismin vastustajia", joiden oma teoria ja käytäntö on kaukana marxilais-leniniläisestä. Tällaiset henkilöt muodostavat sitten "keskustan", joka toisaalta "vastustaa" revisionismin äärimmäisiä ilmentymiä, mutta joka samalla ali- ja väärinarvioi sen luonnetta ja vaarallisuutta julistaen ennen kaikkea "puolueen" eli kommunistien ja revisionistien välistä "yhtenäisyyttä". - Lenin ja Stalin pilkkasivat ja arvostelivat tällaista "keskustaa" ankarasti nimittäen sitä sattuvasti "suoksi", joka on sieltä täältä luja, mutta joka toisaalta taas upottaa hetteikköihinsä mitä tahansa. Kommunistit eivät missään tapauksessa saa arvostella tällaista "suota" vähemmän kuin revisionismia - ja vielä vähemmän he saavat antaa näiden "yhtenäisyys"-vetoomusten johtaa itseään harhaan.

VASTUSTA REVISIONISMIA!
PALJASTA "KESKUSTALAINEN" SUO!
OPISKELE MARXISMI-LENINISMI-MAO TSETUNGIN AJATUKSIA!

(Punakaarti 2/70)

Demokratiasta

"TODELLINEN" DEMOKRATIA?

Demokratian selvittelyt aloitetaan tavallisesti määrittelemällä, mitä "demokratia" on. Porvarilliset tutkijat tietenkin määrittelevät demokratian tällöin sillä tavalla, että se tuntuu mahdollisimman hyvältä ja kannatettavalta. Tämä on jokseenkin hyvä propagandatemppu, mutta täysin kelvoton tapa aloittaa demokratian rehellinen tutkiminen. Tällöinhän se, mitä pitäisi tutkia, oletetaan tunnetuksi; "tutkimuksen" perustaksi otetaan se minkä pitäisi olla tulos, ja tosiasiat sovitetaan sitten jälkikäteen tukemaan mahdollisimman hyvin tätä ennalta määrättyä "tulosta".

Hallitseva luokka hallitsee myös ihmisten ajattelua hallitsemalla ajattelun välinettä, kieltä. Kun hallitseva luokka siis sanoo, että esim. Suomi on demokraattinen valtio eli demokratia, niin on aivan turhaa yrittää osoittaa Suomea epädemokraattiseksi epädemokratiaksi. Tällaisen hyödyttömän kinastelun sijasta on syytä myöntää: Suomi on demokratia. Täällä vallitseva monopolipääoman diktatuuri on demokratiaa. USA puolustaa demokratiaa. Vihreät baretit, CIA B-52:t ja napalm-pommit ovat demokratian parhaita liittolaisia. Siis: kaikki maailman työläiset ja sorretut kansat, liittykää yhteen ja taistelkaa demokratiaa vastaan!

Käytän siis sanaa "demokratia" merkitsemään sitä, mitä hallitseva kapitalistiluokka on sen määrännyt merkitsemään.

LUOKKAKANNALTA

Demokratia on eräs muoto porvariston diktatuuria. Porvaristo käyttää demokratiaa (ja voi käyttää ainoastaan) silloin, kun sen diktatuuri on suhteellisen vakaa; kun luokkataistelu on suhteellisen laimeaa.

Koska porvaristo käyttää demokraattista poliittista järjestelmää silloin kun se tuntee asemansa varmaksi, on selvää, että demokratia on tavalla tai toisella porvaristolle edullinen, että se palvelee hyvin porvariston luokkaetuja. Toisaalta on tunnettua, että proletariaatti taistelee esim. fasismia vastaan yhdessä demokraattisen porvariston kanssa ja että demokratioissa proletaariset puolueet eivät ole sellaisen terrorin kohteina kuin fasistisissa valtioissa. Näyttää melkein siltä, että demokratia palvelee sekä porvariston että proletariaatin etuja, mutta tämä on tietenkin mahdotonta.

Asian ymmärtämiseksi on syytä palauttaa mieliin porvariston ja proletariaatin perimmäiset tavoitteet.

Porvaristo pyrkii ikuistamaan kapitalismin. Se pyrkii riistämään proletariaattia ikuisesti ja aina tehokkaammin. Porvaristo siis tarvitsee ehdottomasti proletariaattia niin kuin rosvo tarvitsee ryöstettäviä. Porvaristolle proletariaatti on vastahakoinen lypsylehmä, joka on pidettävä lujasti kahlehdittuna ellei sitä voida kesyttää (mikä olisi porvaristolle edullisinta), mutta jota on aina ruokittava niin paljon, että se pysyy hengissä ja tuotantokykyisenä.

Proletariaatti pyrkii hävittämään kapitalismin ja rakentamaan kommunismia. Proletariaatti ei tarvitse porvaristoa - päinvastoin: sen tavoitteet voivat toteutua vain porvariston täydellisen ja lopullisen hävittämisen kautta. Proletariaatille porvaristo on loinen, verenimijä, vaarallinen peto, joka on hävitettävä sukupuuttoon - mitä pikemmin, sitä parempi.

Mahdollisimman tehokkaan ja kitkattoman vallankäytön kannalta avoin pakkovalta on äärimmäisen epäedullinen vallan muoto. Porvaristo pyrkii tietenkin välttämään tällaista epätaloudellista vallan käyttöä ja käyttämään sille edullisempia, "hienompia" keinoja eli sanalla sanoen demokratiaa. Porvariston mieltymys demokratiaan ei siis johdu sen suuresta Vapauden ja Oikeudenmukaisuuden rakkaudesta,

vaan sen luokkaeduista. Demokratiankaan vallitessa porvaristo ei päästä käsistään pakkovallan välineitä (valtion väkivaltakoneistoa), vaan ne ovat edelleen sen viimeinen tuki ja turva ja siis myös demokratian todellinen perusta.

Proletariaatille demokratia on vain välitavoite, eikä suinkaan lopullinen päämäärä. Proletariaatille demokratia merkitsee pitempiä kahleita, suurempaa toimintavapautta, jota se tarvitsee kootakseen ja järjestääkseen voimansa hyökkäykseen porvaristoa vastaan. Taistellessaan demokratian puolesta proletariaatti ei kulje suoraan kohti päämääräänsä, vaan se valitsee helpoimman kiertotien päämääränsä saavuttamiseksi. - Lankeaminen "demokratismiin" - keinon pitäminen päämääränä, esteen kiertämiseksi otetun suunnan väittäminen lopulliseksi suunnaksi - on proletariaatin edustajille törkeä virhe ja merkitsee todellisuudessa asettumista porvariston puolelle proletariaattia vastaan.

Täysin erilaisten ja vastakkaisten luokkaetujensa vuoksi proletariaatti ja porvaristo siis suhtautuvat eri tavoin demokratiaan:

- porvaristo puolustaa sitä, koska se palvelee sen luokkaetuja (tiettyjen edellytysten vallitessa)
- proletariaatti puolustaa sitä esim. fasismia vastaan, koska se palvelee sen taktisia luokkaetuja, mutta
-vastustaa sitä proletariaatin diktatuurin vallitessa, koska se silloin palvelisi porvariston luokkaetuja (ei edistäisi porvariston luokkana hävittämistä vaan päinvastoin porvaristoluokan säilymistä ja vastavallankumouksen mahdollisuutta).

Koska demokratia on porvaristolle hyödyllinen asia, sitä on propagoitu erittäin voimaperäisesti. Tämän vuoksi on syytä vielä täsmentää asiaa.

Demokratiaan kuuluu mm. joukko "kaikille yhteiskunnan jäsenille" (riistäjille ja riistetyille) juriidisesti yhtäläisiä kansalaisoikeuksia ja -vapauksia. Nämä oikeudet ja vapaudet ovat tietenkin juuri sellaisia, että ne todellisuudessa ovat pääomanomistajille monin verroin suurempia kuin työtätekeville. Lehtikonsernin omistajan sananvapaus on aivan toista luokkaa kuin työläisen, "vapaiden" vaalien propagandataistelussa raha ratkaisee eli antaa ratkaisevan edun rahattomiin verrattuna, kokoontumisvapaus on paljon konkreettisempi niille, jotka omistavat tai voivat helposti vuokrata suuria, hyviä kokoushuoneistoja kuin muille jne. jne.

- Mutta eikö puutteellinenkin vapaus ole parempi kuin ei mitään vapautta? Eikö USA:ssa sittenkin ole suurempi vapaus arvostella hallitsevaa luokkaa kuin Kiinassa?, kysyvät demokraattiset liberaalit.

Jos asioita tarkastellaan tällaisesta porvarillisesta, abstraktistä "luokkien yläpuolisesta" näkökulmasta, päädytään tietenkin porvaristolle mieluisiin tuloksiin. Luokkakantaisesta näkökulmasta huomaa helposti, että yleisessä muodossa esitetty "vapaus arvostella hallitsevaa luokkaa" merkitsee kahta eri asiaa USA:ssa ja Kiinassa: USA:ssa se merkitsee rajoitettua oikeutta harjoittaa pienoista propagandaa koko maailmaa riistävää ja sortavaa imperialistista ryhmää vastaan, mutta Kiinassa se merkitsisi oikeutta puolustaa kapitalismia ja imperialismia. - Kysymys ei ole ainoastaan kahdesta eri asiasta, vaan jopa kahdesta vastakkaisesta asiasta. Näin ollen ei ole mitenkään kummallista tai epäjohdonmukaista, että marxilais-leniniläiset puolustavat toista ja vastustavat toista "vapautta".

Puhe "demokratiasta yleensä" palvelee siis ainoastaan porvariston etuja, koska se salaa pääasian: Kenen "demokratiasta" on kyse? Minkä luokan etuja tämä tai tuo "demokratia" palvelee? - Ainut järkevä sisältö "demokratialle yleensä" olisi määritellä "demokratia" järjestelmäksi, joka palvelee mahdollisimman hyvin koko kansan enemmistön etuja. Tällöin "demokratia" = proletariaatin diktatuuri, koska proletariaatin diktatuuri palvelee koko kansan valtavan enemmistön, proletariaatin, etuja. Porvarillinen demokratia on tässä mielessä peräti "epädemokraattista", koska se palvelee ainoastaan mitättömän vähemmistön, kapitalistien, etuja.

"DEMOKRAATTINEN SOSIALISMI"

Viime aikoina eräät vasemmistolaiset ovat kaivaneet esiin Kautskyn kauan sitten kumotut "teoriat puhtaasta demokratiasta" ja alkaneet vaatia pontevasti "uutta, inhimillistä demokraattista sosialismia". Tällainen vaatimus sisältää selvästi väitteen, että "vanha" sosialismi on epäinhimillistä ja että se pitäisi purkaa ja korvata porvarillisella demokratialla (tietyn muotoisella porvariston diktatuurilla). - Kukaan tällaisen sosialismin vastaisen parjaustyön ja vastavallankumouksellisen propagandan harjoittaja ei voi tietenkään olla sosialisti.

Näiden kauan sitten perinpohjaisesti (sekä teoriassa että käytännössä) kumottujen väärien teorioiden ylösnousemus on mainio todistus historiallisen materialismin perusväittämälle "Ihmisten tajunta ei määrää heidän yhteiskunnallista olemistaan, vaan päinvastoin heidän yhteiskunnallinen olemisensa määrää heidän tajuntansa". Revisionistit, joiden luokkakanta on porvarillinen, esittävät häikäilemättä kautskyläisiä teorioita, vaikka he ovat varmasti lukeneet mm. Leninin teoksen "Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky", jossa ne on kumottu hyvin perusteellisesti ja selvästi. - Idealistin mielestä tällainen on peräti kummallista ja käsittämätöntä, mutta materialistille tässä ei ole mitään omituista.

Kohdatessaan kritiikkiä "uuden demokraattisen sosialismin" profeetat ehkä yrittävät vaihtaa salaa asemiaan ja väittää, että he "itse asiassa" tarkoittavatkin entistä täydellisempää sosialistista demokratiaa, joka on aivan toinen asia kuin "demokratia yleensä" eli porvarillinen demokratia eli demokratia. Tällaisen väistöyrityksen paljastaminen on kuitenkin helppoa, sillä - "demokraattisen sosialismin" vaatijat haluavat sosialismin liberalisointia ja proletariaatin diktatuurin lopettamista, mutta entistä täydellisempää sosialistista demokratiaa vaativat haluavat liberalismin hävittämistä ja proletariaatin diktatuurin kaikinpuolista tehostamista.

"Demokraattisen sosialismin" julistajat voivat yrittää vieläkin taitavampaa väistöä. He voivat väittää kannattavansa proletariaatin diktatuuria ja vastustavansa vain ns. "stalinismia".

Tämä on edellistä hiukan ovelampi temppu, koska Stalin, suuri marxilais-leniniläinen, teki myös vakavia virheitä juuri sosialistisen demokratian kysymyksissä. Revisionistien tällainen harhautusyritys paljastuu kuitenkin mm. siinä, että he eivät halua tietää mitään Mao Tsetungin ajatuksista kansan keskuudessa esiintyvien ristiriitojen oikeasta käsittelystä, että he vastustavat ja parjaavat kaikin tavoin Kiinan Suurta Proletaarista Kulttuurivallankumousta ja valittavat, että revisionisti Hrushtshevin "destalinisointi" eli kapitalismin palauttaminen Neuvostoliittoon "on jäänyt puolitiehen". - Stalinin sosialistisen demokratian kysymyksissä tekemien virheiden korjaaminen ei ole sitä paitsi mitään "uutta": Mao Tsetung on tehnyt tämän jo ajat sitten sekä teoriassa että käytännössä ja hänen ajatuksensa ovat ol-

leet jo vuosia marxilais-leniniläisten opastuksena ja ohjeena.

"UUSVASEMMISTO"

Suhtautumisessa "uuden, demokraattisen sosialismin" julistajiin on kuitenkin varottava separatistisia virheitä. Pinttyneiden revisionistien lisäksi myös ns. "uusvasemmistolaiset" puhuvat usein "uudesta, demokraattisesta sosialismista". Osa näistä on tietenkin poliittisia pyrkyreitä, jotka käyttävät "uusvasemmistolaisia" tunnuksia opportunistisista syistä, koska arvelevat niiden olevan tällä hetkellä POP. Eräät (en todellakaan tiedä miten monet) "uusvasemmistolaiset" haluavat kuitenkin vilpittömästi toimia kansan parhaaksi, vaikka heidän poliittinen tietoisuutensa onkin vielä niin heikko, että he eksyvät todellisuudessa sosialismin vastaiseen toimintaan.

Tällaisia rehellisiä "uusvasemmistolaisia" ei tietenkään saa käsitellä kansan vihollisina, vaan heihin pitää soveltaa Mao Tsetungin ajatuksia kansan keskuudessa esiintyvien ristiriitojen oikeasta käsittelystä. Heitä vastaan ei pidä "aloittaa taistelua" liian äkkijyrkästi, vaan heidän kanssaan on keskusteltava ja innostettava heitä kertomaan lähemmin omasta ideologiastaan. Tällä tavoin heidät voidaan saada itse tiedostamaan ajatustensa ristiriitaisuus ja heitä voidaan opastaa tutustumaan marxismi-leninismiin, Mao Tsetungin ajatuksiin.

(Punakaarti 1/69)

Parlamentarismin perusteista

Kapitalistisessa yhteiskunnassa työntekijät ovat vapaita kahdella tavalla: he ovat sikäli vapaita, että kukaan ei omista heitä kokonaan niin kuin orjia tai osittain niin kuin maaorjia ja toisaalta he ovat vapaita tuotantovälineiden hallinnasta. Koska heillä itsellään ei ole tuotantovälineitä, he joutuvat hankkimaan elantonsa myymällä omaa työvoimaansa tuotantovälineiden haltijoille, kapitalisteille. - Muodollisesti, juridisesti työntekijät ovat siis vapaita (mikäli unohdetaan eräät irtolaislainsäädännön pykälät), mutta todellisuudessa heidät on kahlehdittu kapitalistiluokkaan rautaisin sitein. Lait sanovat, että työläisetkin ovat vapaita, mutta taloudelliset tosiasiat sanovat, että heidän on myytävä työvoimaansa kapitalisteille.

Tämä laeilla määritellyn ja tosiasiallisen asiaintilan välinen ristiriita ilmenee myös kapitalistisen yhteiskunnan poliittisessa ylärakenteessa, ns. "demokraattisessa" eli parlamentaarisessa valtiomuodossa. Muodollisesti valta on kansalla, mutta todellisuudessa sitä käyttää kapitalistiluokka. Porvarillinen "demokratia" antaa demokratiaa vain porvaristolle, mutta diktatuuria työväenluokalle.

Suomessa järjestetään kohta eduskuntavaalit. Virallisen taruston mukaan Suomen täysi-ikäiset ja -järkiset kansalaiset voivat tällöin tasavertaisesti vaikuttaa lähivuosina noudatettavaan politiikkaan. Todellisuudessa sekä kansalaisten tasavertaisuus että mahdollisuus vaikuttaa lähivuosien politiikkaan äänestämällä on vain näennäistä.

Jotta puheissa "vapaasta valinnasta" olisi jotain mieltä, on valitsijain ensiksikin tunnetta-

va tarjolla olevat valintamahdollisuudet. Muussa tapauksessa "vapaa valinta" on silkkaa arpapeliä. Toiseksi tarjolla on oltava ainakin yksi sellainen vaihtoehto, jonka valitseminen todella tyydyttää valitsijan toiveet. Mikäli äänestäjä joutuu valitsemaan jonkin toinen toistaan huonomman vaihtoehdon, ei hänen valintaansa kannata kutsua vapaaksi.

Suurin osa kansasta on poliittisesti melko tiedotonta etten sanoisi tajutonta, koska

1) ihmiset joutuvat olemaan kehdosta hautaan voimakkaan "epäpolitisoivan" indoktrinaation kohteina. Meidän huomiotamme pyritään järjestelmällisesti vetämään pois poliittisista kysymyksistä - sielunelämän syövereihin, perhepiiriin, kaikenlaisiin tavaroihin, henkiolentoihin, merkityksettömiin pikku-uutisiin, pornografiaan, urheilukilpailuihin jne. jne.

2) ihmisille syötetään valtavat määrät täysin epäolennaista ja valheellista "tietoa" yhteiskunnallisista kysymyksistä. "Sananvapauden" varjolla joukkotiedotusvälineiden hallitsijat tyrkyttävät meille mielettömiä teorioita ja uskomuksia yhteiskunnan rakenteesta ja toiminnasta hukuttaen monia näihin valheisiin ja vääristelyihin.

3) toden, tärkeän ja käyttökelpoisen yhteiskunnallisen tiedon levitystä vaikeutetaan monin tavoin: sitä ei julkisteta ollenkaan, sitä nimitellään, parjataan ja vääristellään, sitä vastaan järjestetään kaikenlaisia fasistisia joukkoliikkeitä jne.

4) se tärkeä ja tosi yhteiskunnallinen tieto, jota ei voida vääristellä ja salata, esitetään sillä tavoin, etteivät tavalliset ihmiset saa sitä käsiinsä, pysty tulkitsemaan sitä tai eivät ainakaan pysty käyttämään sitä rationaalisen poliittisen kokonaiskuvan muodostamiseen.

Tämän vuoksi äänestäjäjoukoilla on varsin pienet mahdollisuudet tiedostaa oikein yhteiskunnallisia olosuhteita. - Vielä vaikeampaa äänestäjien on tietää, mitä seurauksia jonkin kansanedustajakandidaatin valinnasta on, koska sekä parlamentaariset puolueet että niiden edustajat pyrkivät vaikuttamaan äänestäjiin lähinnä tunteisiin vetoavalla mainonnalla, eivätkä suinkaan esittämään omista pyrkimyksistään, mielipiteistään ja asenteistaan totuudenmukaista kokonaiskuvaa. - Ja vaikka ne ja he antaisivatkin tällaisen kokonaiskuvan, sen perusteella ei vielä voisi ennustaa nii-

den ja heidän käyttäytymistä moniksi vuosiksi eteenpäin kovinkaan tarkasti ja luotettavasti. Kansa ei voi kontrolloida "kansan edustajien" toimintaa.

Ihmiset joutuvat siis valitsemaan tuntematta valintansa todellisia vaikutuksia. - Todella työtätekevän kansan etujen mukaista vaihtoehtoa ei myöskään ole tällä hetkellä näköpiirissä, vaan kansa joutuu valitsemaan toinen toistaan porvarillisemmista puolueista sen, joka lupaa ajaa sen etujen mukaista politiikkaa kaikkein helläkätisimmin. Puoluetuella ja -lailla nykytilanne pyritään kaiken lisäksi ikuistamaan.

Eri luokkien edustajilla on myös täysin erilaiset vaikutusmahdollisuudet siitä huolimatta, että jokaisella on vain yksi ääni: Suuren Rahan edustajat voivat kustantaa itselleen ylivoimaisen tehokkaan vaalimainonnan, kun taas jokapäiväisen leipänsä vuoksi raatavilla ihmisillä ei ole usein edes mahdollisuuksia ryhtyä "politikoimaan" ja päästä ehdokkaiksi.

Todellisuudessa äänestäjät pakotetaan siis pelaamaan peliä, jossa he saavat valita "vapaasti" haluamansa kortit - mutta näkemättä muuta kuin niiden samanlaiset selkäpuolet ja tietämättä sitä, mitä peliä pelataan ja sitä, mitkä kortit vastustaja jo etukäteen on poistanut pakasta. Todellista vapautta!

Mutta edellä esittämäni ei kerro vielä mitään porvarillisen "demokratian" kaikkein epädemokraattisimmista ominaisuuksista. Kaiken kukkuraksi on nimittäin niin, että edes tämä em. syistä enemmistöltään taatusti porvarillinen eduskunta ei todellisuudessa hoitele vallankäytön vipusimia, vaan tämän tekee kaiken muodollisestikin demokraattisen kontrollin ulkopuolella oleva erottamaton ja umpitaantumuksellinen virkamiehistö. Virkamiehistön lojaalisuus kapitalisteja kohtaan on varmistettu moninkertaisesti - ja vielä tämänkin varmistamiseksi koko byrokraattinen koneisto on kytketty niin, että muutama harva, ehdottoman varmassa avainasemassa oleva taantumuksellinen virkamies kykenee estämään kaikenlaisten porvariston etujen vastaisten pyrkimysten toteuttamisen sen kautta.

Entä sitten eräät yhteiskuntaelämän osa-alueet, sellaiset kuin esim. korkeakoulujen hallinto? Voidaanko niissä toteuttaa kansan etujen mu-

kaista politiikkaa, vaikka valtion hallinto onkin lujasti kapitalistien talutusnuorassa? Murtaako "mies ja ääni-periaatteen" toteuttaminen pääoman vallan?

Otetaan esimerkiksi vaikka juuri korkeakoulujen hallinto, jossa on toteutettu "mies ja ääni-periaate". Tehdään tämän lisäksi vielä sellainen perusteeton olettamus, että näiden hallintoelinten valitsijat olisivat poliittisesti huomattavasti tietoisempia kuin kansa keskimääräisesti niin, että em. poliittinen tiedottomuus, indoktrinaatio ja tunteisiin vetoava propaganda ei vaikuttaisi heihin yhtä hyvin kuin esim. valtiollisten vaalien äänestäjiin.

Tällöinkin jää porvariston käteen vielä eräs valttiässä, josta en maininnut edellä, vaikka porvaristo käyttää sitä myös valtiollisen hallinnon johtamiseen. - Kuvitelkaamme, että jonkin korkeakoulun yleisellä ja yhtäläisellä äänioikeudella valitut hallintoelimet pyrkivät muuttamaan korkeakoulun toimintaa - esim. opetuksen sisältöä - kansan etujen mukaiseen suuntaan vastoin kapitalistien ja heidän renkiensä esittämiä toivomuksia. Tällöin porvarit voivat nostattaa suuren valittelun siitä, miten ikävää on, että tässä korkeakoulussa opiskelevat joutuvat työmarkkinoilla huonompaan asemaan kuin muissa - tottelevaisissa korkeakouluissa opiskelevat...Tältä pohjalta voidaan täysin rationaalisin perustein vaatia korkeakouluopetuksen sopeuttamista kapitalistien tarpeisiin, eikä näitä vaatimuksia voida vastustaa oikein muulta pohjalta kuin lähtemällä siitä, että "me rakennamme vasta kapitalismin raunioille".

Ns. "demokratian laajentaminen" kapitalistisen järjestelmän puitteissa voi merkitä työväenluokalle korkeintaan sen luokkataisteluaseman paranemista porvariston diktatuurin alaisuudessa, mutta ei koskaan vallan siirtoa kansalle. Mikäli näitä "demokratian" suomia luokkataisteluasemia ei käytetä kumoukselliseen työn välikappaleena, ne eivät merkitse muuta kuin porvariston kannalta entistä edullisempaa hallintojärjestelmää.

Ellei joukoille selvitetä, että porvaristo kykenee ohjailemaan muka-kansanvaltaisten hallintoelinten toimintaa niin kauan kun porvariston diktatuuri ja pääoma-suhde yleensä on voimassa, on porvarillisissa edustuslaitoksissa mukana roikkuminen

ajan haaskausta - ja pahempaakin: se auttaa porvaristoa käyttämään valtaa entistäkin tehokkaammin. Mikäli muka-demokraattista eduskuntaa ei paljasteta vain muka-demokraattiseksi, tuetaan uskomuksia, että me todella elämme "vapaassa maassa", että kansa on itse valinnut vallitsevan riistojärjestelmän jne. Tai mikäli opiskelijajoukoille ei selvitetä, että jonkin "mies ja ääni-periaatteen" toteuttaminen ei vielä vapauta korkeakouluja pääoman herruudesta, merkitsee "mies ja ääni-periaatteen" toteuttaminen vain pääoman herruuden lujittamista.

(Punakaarti 2/70)

SKP ja Kekkosen uudelleenvalinta

Presidentti Kekkonen on ilmoittanut olevansa halukas jatkamaan tasavallan presidenttinä vielä seuraavan kuusivuotiskauden ajan. Hän siis perui aikaisemmat kannanottonsa. Vaalitaisteluun ei Kekkonen kuitenkaan suostu osallistumaan. SKP on myös yksimielisesti antanut tukensa Suomen monopolipääoman poliittisen päämiehen uudelleenvalinnalle!

Kekkonen on jo lähes kaksikymmentä vuotta ollut Suomen poliittisen kentän merkittävin johtomies. Hänen harjoittamansa politiikan luonteesta ei voi olla epäilystäkään. Hän ei todellakaan ole mikään suurpääoman vastustaja.

KEKKONEN - PORVARISTON POLIITTINEN PÄÄMIES

Ulkopolitiikassaan Kekkonen on harjoittanut Neuvostoliittoa kohtaan reaalipolitiikkaa, joka on myös monopolipääomalle poliittinen välttämättömyys. Suhteissa länteen hän on ajanut USA:n imperialismin etuja myötäilevää linjaa. On merkillepantavaa, että esimerkiksi Vietnamin kysymyksessä Suomen kannanotot ovat olleet oikealla Ruotsiin ja jopa Natomaahan Norjaan verrattuna.

Suomen poliittisen elämän painopiste on jo pitkään ollut sisäpolitiikassa. Kekkonen on toiminut eturivin porvarina - poliittisena voimahahmona, joka on toiminut tienraivaajana monopolipääomalle edullisimman suuntauksen ajamisessa. Hän on ollut ennenkaikkea keskustan ja vasemmiston "kansanrintamahallitusten" merkittävin puolestapuhuja. Tämä Kekkosen puolustama liberaali taktiikka tähtäsi porvarilliseksi puolueeksi rappeutuneen SKP:n hyväksikäyttöön suurpääoman etujen ajamisessa. Tu-

lokset muodostuivatkin odotusten mukaisiksi. Vuosina 1966-71 "kansanrintamahallitukset" harjoittivat kansan elinehtoja ennätysmäisellä tavalla kurjistavaa talouspolitiikkaa. Tulopoliittiset kokonaisratkaisut, "vakautuspolitiikka", on ollut suurpääoman merkittävin ase työtätekeviä vastaan. Kekkosen myönteinen kanta tulopolitiikkaan on kaikille tunnettu. Hän antoi ratkaisevan tukensa nimeään kantavalle kurjalle UKK-sopimukselle. Viimeksi hän heitti panoksensa suurpääoman vaakakuppiin tulopolitiikan puolesta Pohjois-pohjalaisen osakunnan puheessaan tämän vuoden helmikuussa. Kapitalistien etuja ajavan poliittisen linjansa Kekkonen on täysiverisenä liberaalina taktikkona yrittänyt peittää radikaaliin fraseologiaan ("isokenkäisiä vastaan"). Silloin tällöin hän on myös asettunut puoltamaan kapitalismille välttämättömiä reformeja politiikan sivukysymyksissä joukkokannatuksensa turvaamiseksi (oikeuslaitoksen uudistaminen).

SKP:n OPPOSITIO ON KÄÄNTÄNYT KELKKANSA

SKP ja SKDL asettuivat tukemaan Kekkosta jo vuoden 1968 presidentinvaaleissa. Silloin SKP:n sisälle syntynyt oppositio vastusti tätä. Vaadittiin SKDL:ää asettamaan oma ehdokkaansa valitsijamiesvaaleissa, jotta työväenluokalla olisi ollut vasemmistolainen vaihtoehto ja kommunisteilla mahdollisuus propagandaan oman linjansa puolesta. Vasta lopullisessa valitsijamiesten suorittamassa äänestyksessä SKDL olisi voinut asettua jonkin toisen ehdokkaan taakse, mikäli omaa ei olisi saatu läpi.

Tämä SKP:n opposition v. -68 ottama kanta oli oikea. Kaikissa politiikan pääkysymyksissä täytyy työväenluokan esiintyä kommunistisen puolueen politiikan kautta itsenäisesti. SKDL:n johdon valitsema oma presidenttiehdokas ei tietysti olisi ollut mikään työväenluokan oikea edustaja, vaan luokkayhteistyön kannattaja. Silti SKDL:n oma presidenttiehdokas olisi ollut vaihtoehtona parempi. Olisihan hän kuitenkin ollut vaalitaistelussa Kekkosesta ja SDP:stä vasemmalla. Ennenkaikkea SKP:n johdon pyrkimys yhteistyöhön SDP:n kanssa kansanvastaisen politiikan harjoittamiseksi ja SKP:n vasemmistovoimien eristämiseksi olisi vaikeutunut.

Vuodesta 1968 ei poliittinen tilanne ole oleellisesti muuttunut. Silti SKP:n "oppositio" on

tehnyt täyskäännöksen ja asettunut Kekkosen uudelleenvalinnan kannalle. SKP:n 16. edustajakokous on todellakin edistänyt puolueen periaatteetonta yhtenäisyyttä. SKP:n johdon päämääränä on välttää kaikin tavoin ristiriitoja SDP:n kanssa yhteistyön edistämiseksi. Kansan tyytymättömyyden lisääntymisen ja SKP:n luokkakantaisen jäsenistön painostuksen vuoksi on SKP:n johto viime aikoina joutunut kääntämään linjaansa jonkin verran vasemmalle. "Kansanrintamahallitus" hajosi keväällä 1971 ja ristiriidat SKP:n ja SDP:n välillä ovat jatkuvasti kärjistyneet. Presidentinvaalitaistelu, jossa SKDL:llä ja SDP:llä olisi omat ehdokkaansa, tulisi entisestään kärjistämään puolueiden välisiä ristiriitoja. SKDL joutuisi julkisesti propagoimaan linjaansa, joka monissa kysymyksissä on SDP:stä vasemmalla. Periaatteettoman yhteistyön harjoittaminen SDP:n kanssa tulisi entistä vaikeammaksi.

Myös yhteistyön harjoittaminen SDP:n johdon kanssa ammattiyhdistysliikkeen piirissä häiriintyisi. Puuliiton ja Elintarviketyöläisten liiton HL-sopimuksiin myöntymisen kaltaisia tapauksia olisi vaikea toistaa.

SKP on perustellut Kekkosen taakse asettumistaan täysin avoimesti juuri sillä, että Kekkonen on puoltanut Kepun, SDP:n ja SKDL:n "kansanrintamaa". Vanha suola hallitusvastuuseen janottaa. "Kansanrintamahallitusten" toistumisella olisi mitä vakavimmat vaikutukset Suomen poliittiseen tilanteeseen.

ÄÄRIOIKEISTO VANKENTAA ASEMIAAN

SKP:n asettuminen Kekkosen taakse vahvistaa merkittävästi monopolipääoman poliittista asemaa. Kansan jatkuvasti kasvava tyytymättömyys kohdistuu tietysti eniten niihin porvarillisiin puolueisiin ja henkilöihin, jotka ovat poliittisessa vastuussa - tällä hetkellä sos.dem.johtoon ja Kekkoseen. Kuinka kävisi presidentinvaalitilanteessa, jossa ainoina ehdokkaina olisivat esimerkiksi Veikko Vennamo ja kokoomuksen Matti Virkkunen? Kepu, SDP ja SKDL olisivat rintamassa Kekkosen puolesta, joka itse ei lainkaan osallistuisi vaalitaisteluun. Oikeistovoimat tietysti lisäisivät kannatustaan voidessaan yksinään kilpailla Kekkoseen ja SDP:hen kohdistuvasta tyytymättömyydestä. Oikeiston voiton

myötä Kepu ja SDP pysyisivät entistä tiukemmin monopolipääoman ohjaksissa.

Edellä kuvatussa vaalitaistelutilanteessa työväenluokan etuja vastaava linja olisi vaaliboikotti - mahdollisimman laaja julkinen taistelu äänestyslippujen mitätöimisen puolesta.

Mikäli Kekkonen ajetaan läpi eduskunnan säätämällä poikkeuslailla, on kokoomuksella erinomainen mahdollisuus viedä sisäpolitiikkaa entistä oikeammalle. Yksi kuudesosa kansanedustajista pystyy knatamaan poikkeuslain ja kokoomus pyrkii tietysti hankkimaan ääniensä vastineeksi poliittisia sitoumuksia.

Puolustellessaan Kekkosen uudelleenvalintaa on SKP tuonut esiin eräänä perusteluna eduskunnan vallan lisäämisen, jota poikkeuslakijärjestelyllä suoritettu presidentin valinta muka merkitsisi. Presidentin vallan heikentäminen ja eduskunnan vallankäytön piirin laajentaminen on sinänsä oikeutettu vaatimus. Olennaisia muutoksia perustuslakiin on tosin mahdoton saada aikaan. Tämä tulisi kommunistien rohjeta sanoa suoraan julki.

Kekkosen uudelleen valitseminen ja eduskunnan vallan lisääminen ovat kuitenkin kaksi eri asiaa. Presidentin valintahan aiotaan suorittaa poikkeuslain turvin ilman pysyviä perustuslain muutoksia. Eduskunnan suorittaman valinnan ehtona on tietysti se, että SKP asettuu Kekkosen taakse. Aikooko SKP jatkuvasti jokaisessa presidentinvalinnassa asettua porvariston ehdokkaiden taakse saadakseen presidentin valittua juuri eduskunnassa?

Eduskunnan arvovaltaa presidenttiin nähden ei poikkeuslaki millään lailla vahvista. Arvovallan lisäämiseksihän SKP:n kanta on käsitettävä, koska vallankäytön laajentamisesta ei voi olla kyse. Asia on täysin päinvastoin. Uudelleenvalinnan seurauksena Kekkosen valtakaudesta tulisi neljännesvuosisadan pituinen. Asemansa suuria poliittisia mahdollisuuksia aktiivisesti käyttävän presidentin näin pitkä vallassaolo - jos mikään - nostattaisi presidentin arvovaltaa eduskuntaan nähden.

ALAS SKP:n JA SDP:n PERIAATTEETON YHTEISTYÖ.
SKP:n ON SANOUDUTTAVA IRTI KEKKOSEN
UUDELLEENVALINNASTA.

(Punakaarti 6/72)

Yritysdemokratiasta

KOLME "DEMOKRATIAA"

"Yritysdemokratia on demokratian toteuttamista yrityksessä" (Esko Vainionpää, Kommunisti 3/69), mutta mistä "demokratiasta" siinä on kysymys?

Sanalle "demokratia" annetaan meillä yleensä kolme eri merkitystä:

- Demokratialla (1) tarkoitetaan kansan valtaa, järjestelmää, jossa mahdollisimman suuri osa kansasta käyttää valtaa mahdollisimman monien hyväksi.

- Demokratialla (2) tarkoitetaan tietyt muodolliset tuntomerkit omaavaa (poliittista) järjestelmää. Tällöin ei siis sanota mitään siitä, ketä "demokratia" palvelee, kenellä on valta.

- Demokratialla (3) tarkoitetaan alistetulle luokalle laeilla myönnettyjä oikeuksia taistella hallitsevaa luokkaa vastaan. Tällaista demokratiaa ei "saavuteta" koskaan, mutta sitä voidaan aina "laajentaa". - Esimerkkejä: "Suomi on demokraattinen maa" (demokratia 2) - "Sosialismi on demokraattinen järjestelmä" (demokratia 1) - "Kommunistit puolustavat demokratiaa porvariston hyökkäyksiä vastaan" (demokratia 3).

Demokratia (1) ja demokratia (3) ovat työväenluokalle kalliita asioita. Porvaristo puolestaan korostaa demokratian (2) merkitystä tarkoittaen "demokratialla" suunnilleen samaa kuin "laillisella yhteiskuntajärjestyksellä". Proletariaatin diktatuurin vallitessa porvaristo taistelee tietenkin laajentaakseen demokratiaa (3). - Vallankumouksellisen työväenliikkeen täytyy erottaa selvästi nämä kolme "demokratiaa", jotta se kykenisi taistelemaan

demokratian (3) ja demokratian (1) puolesta porvariston demokratiaa (2) vastaan.

"OSALLISTUMINEN PÄÄTÖKSENTEKOON"

Monet yritysdemokratian "tuntijat esittävät todellisen yritysdemokratian tuntomerkiksi "työntekijöiden osallistumisen yrityksen päätöksentekoon". Tämä on vaarallisella tavalla monimielinen formulointi. Toisaalta se antaa kuvan, että yrityksen työntekijöillä olisi valta (demokratia 1), mutta toisaalta sillä voidaan tarkoittaa myös jonkinlaista kuulemis- tai neuvotteluperiaatetta (demokratia 2). Kaikista pahinta on se, että tämä sanonta peittää antagonistiset luokkaristiriidat lietsoen käsitystä, että vastakkaiset luokat muka voisivat jakaa vallan keskenään ja hallita yrityksiä (=tuotantovälineitä) yhtaikaa.

Tuotantovälineiden hallinnan siirto porvaristolta proletariaatille on tietenkin kommunistisen työväenliikkeen pitkän tähtäimen tavoite. Ennen kuin tätä kuitenkaan voidaan tehdä, on työväenluokan vallattava poliittinen valta - murskattava porvariston diktatuuri ja perustettava proletariaatin diktatuuri - eli suoritettava sosialistinen vallankumous. Vasta tämän jälkeen voidaan muuttaa yhteiskuntajärjestelmän perustana olevia tuotantosuhteita; toteuttaa tuotannossa demokratia (1).

On tietenkin hyvä pohtia jo ennakolta, miten yrityskohtainen demokratia (1) toteutetaan sosialistisessa Suomessa, mutta on ehdottomasti torjuttava sellainen käsitys, että se voitaisiin toteuttaa jo kapitalistisessa Suomessa.

PORVARISTON YRITYSDEMOKRATIA

Demokratialla (1) ja demokratialla (3) on tietty luokkasisältö, mutta demokratialla (2) ei ole sinänsä mitään sisältöä: se on muoto, jossa voi olla yhtä hyvin porvarillinen kuin proletaarinenkin luokkasisältö. Koska mikään muoto ei ole "arvo sinänsä", ei demokratia (2) "yleensä" voi olla kenenkään päämäärä.

Koska kapitalistien edut ovat kansan valtavan enemmistön etujen vastaisia, täytyy kapitalistien yrittää kaikin tavoin salata pyrkimystensä luokkaluonne. Tämän vuoksi he ponnistelevat ankarasti

esittääkseen oman demokratiansa (2) "demokratiana yleensä" tai demokratiana (1). Koska tämä petos on onnistunut suhteellisen hyvin puhuttaessa poliittisesta demokratiasta, on syytä pelätä sen onnistuvan myös yritysdemokratian alueella. Tämän vuoksi on vaarallista kiinnittää liikaa huomiota yritysdemokratian mahdollisiin muotoihin - erilaisiin yritysdemokratia-malleihin - koska silloin unohdetaan helposti pääasia, demokratian (2) luokkasisältö.

Myös porvaristo pyrkii nimittäin toteuttamaan "demokratiaa yrityksissä", jolloin siis on kyse porvariston luokkaetuja palvelevasta demokratiasta (2). Koska porvariston yritysdemokratia-mallit on suunniteltu nykyaikaisten käyttäytymistieteiden avulla hyvin "kauniiksi" ja koska niihin liitetään syöteiksi muutamia työntekijöille mieluisia pikkureformeja, on olemassa vaara, että porvaristo onnistuu "myymään" jonkinlaisen puolikorporatiivisen järjestelmän työväenluokalle "yritysdemokratian" nimellä. Tämän estämiseksi on tärkeää analysoida tarkoin kaikkien yritysdemokratia-mallien todellinen sisältö ja paljastaa porvaristoa palvelevien mallien luokkaluonne.

Ennen kaikkea on muistettava - ja muistettava muistuttaa! - jatkuvasti, että "yritysdemokratia" voi palvella myös porvaristoa ja että porvariston yritysdemokratia ei ole mikään "kompromissi" työväenluokan yritysdemokratialle, vaan että niiden sisältö on täysin vastakkainen.

TYÖVÄENLUOKAN YRITYSDEMOKRATIA

Työväenluokan kannattaa ja pitää pyrkiä yritysdemokratiaan myös porvariston diktatuurin vallitessa. "Demokratia" ei kuitenkaan voi tässä yhteydessä merkitä demokratiaa (1) eikä se saa merkitä demokratiaa (2) "yleensä", vaan se voi ja sen pitää merkitä vain demokratiaa (3): on pyrittävä jatkuvasti parantamaan työläisten edellytyksiä taistella tehokkaasti kapitalisteja vastaan myös yksityisten yritysten puitteissa.

Tätä yritysdemokratiaa ei voida koskaan kertakaikkisesti "toteuttaa", eikä "työntekijöiden osallistuminen yrityksen päätöksentekoon" ole missään nimessä sen ehdoton tuntomerkki - pikemminkin päinvastoin. Ns. työntekijöiden osallistuminen päätöksen tekoon on nimittäin useiden parhaiden (=työ-

väenluokalle vaarallisimpien) porvariston yritysdemokratia-mallien yhteinen tuntomerkki.

Jos halutaan löytää työväenluokan yritysdemokratialle jokin varma tuntomerkki, niin se on lakko-oikeuden laajentaminen. Se on varma vedenjakaja työväenluokan ja porvariston yritysdemokratia-mallien välillä: porvaristo pyrkii poikkeuksetta lakko-oikeuden tosiasialliseen kaventamiseen. Työväenliikkeen pitää vastata samalla mitalla ja pyrkiä poikkeuksetta lakko-oikeuden laajentamiseen.

Tämä työväenluokan yritysdemokratia tuntuu vaatimattomammalta kuin esim. Esko Vainionpään Kommunistissa 3/69 (s. 112) esittämä Niilo Koljosen yritysdemokratia-malli. Sillä on kuitenkin eräs ratkaiseva etu: se on realistinen päämäärä, kun taas Koljosen muodollisesti "radikaali" malli on epärealistinen, mahdoton toteuttaa porvariston diktatuurin vallitessa. Mikäli joukot onnistutaan mobilisoimaan taisteluun koljoslaisten "radikaalien" yritysdemokratia-mallien toteuttamiseksi, tämä johtaa parhaassa tapauksessa vain voimien haaskaukseen ja pettymyksiin, mutta pahimmassa tapauksessa siihen, että jokin porvariston yritysdemokratia-malli toteutetaan "kompromissina". - "Ultra"radikalismi on tässäkin yhteydessä pohjimmiltaan porvarillista.

(Punakaarti 2/70)

Kommunistit ja porvarillinen parlamentaarinen demokratia

Porvarillinen parlamentaarinen demokratia on porvariston taistelusta feodaaliaatelia vastaan syntynyt valtiomuoto, joka kapitalistisen yhteiskunnan poliittisen ja juriidisen päällysrakenteen osana palvelee taloudellista perustaa, olemassa olevia tuotantosuhteita.

Yleinen äänioikeus ja yleiset vaalit ovat porvarillisen parlamentaarisen demokratian osia. Marx, Engels ja Lenin osoittivat niiden merkityksen uusien mahdollisuuksien avaamisessa proletariaatin taistelulle. "Porvarillinen tasavalta, parlamentti, yleinen äänioikeus ", sanoi Lenin luennoidessaan VPK(b):n puoluekorkeakoulussa heinäkuussa 1919, "kaikki se on yhteiskunnan yleismaailmallisen kehityksen kannalta valtavaa edistystä. Ihmiskunta kulki kapitalismiin, ja ainoastaan kapitalismi antoi kaupunkikulttuurin ansiosta proletaarien sorretulle luokalle mahdollisuuden oppia tuntemaan itsensä ja luoda sen yleismaailmallisen työväenliikkeen, ne miljoonat kaikkialla maailmassa puolueiksi järjestäytyneet työläiset, ne sosialistiset puolueet, jotka johtavat tietoisesti joukkojen taistelua. Ilman parlamentarismia, ilman valinnaisuutta tämä työväenluokan kehitys olisi ollut mahdotonta." (Valtiosta, Valitut teokset, Moskova 1967, 4. osa, s. 154)

Feodalistiseen absolutismiin verrattuna porvarillinen demokratia merkitsi siis edistysaskelta - ja siksi kommunistit pitävät sitä kapitalismin vallitessa proletariaatin kannalta parhaana valtiomuotona - , mutta se ei silti muuttanut porvarillisen valtion luokkaluonnetta: "Naamioitukoon tasavalta millaisiin muotoihin tahansa, olkoon se vaikka kaikkein demokraattisin tasavalta, mutta jos se on por-

varillinen, jos siinä on säilynyt maan ja tehtaiden yksityisomistus ja yksityispääoma pitää palkkaorjuudessa koko yhteiskuntaa...niin sellainen valtio on koneisto, jonka avulla toiset sortavat toisia". (V.I.Lenin, mainittu teos, s.155-156).

Parlamentaariselle demokratialle tunnusomainen muodollisen poliittisen vapauden ja tosiasiallisen taloudellisen epävapauden ristiriita on taloudellisessa perustassa kapitalistisen riiston muodon ja sisällön välillä ilmenevän ristiriidan (työläinen on vapaa myymään työvoimaansa ja "vapaa" tuotantovälineistä) heijastumista poliittisessa päällysrakenteessa.

"Kerran muutamassa vuodessa ratkaistaan, kuka hallitsevan luokan jäsen tulee parlamentissa sortamaan, polkemaan kansaa - siinä on porvarillisen parlamentarismin todellinen olemus ei ainoastaan parlamentaaris-perustuslaillisissa monarkioissa, vaan myös kaikkein demokraattisimmissa tasavalloissa", kirjoitti Lenin ja jatkoi Pariisin kommuunin kokemuksiin viitaten:

"Ulospääsy parlamentarismista ei tietenkään ole edustuslaitosten ja valintaperiaatteen hävittämisessä, vaan edustuslaitosten muuttamisessa juttutuvista 'toimiviksi' laitoksiksi". (Valtio ja vallankumous, Valitut teokset, Moskova 1967, 3. osa, s. 176)

Porvarillisen valtion myötä on työväenluokan murskattava sosialistisessa vallankumouksessa myös parlamentarismi ja luotava uusi valtiokoneisto, jota Lenin kuvasi seuraavin sanoin:

"Porvarillisen yhteiskunnan kauttaaltaan mädän ja lahjottavan parlamentarismin tilalle Kommuuni asettaa sellaiset laitokset, joissa lausunto- ja käsittelyvapaus ei rappeudu petkutukseksi, sillä parlamentaarikkojen on itse toimittava, itse pantava lakinsa täytäntöön, itse tarkistettava, miten asiat menevät käytännössä, itse vastattava välittömästi valitsijoidensa edessä. Edustuslaitokset säilyvät, mutta parlamentarismia erikoisena järjestelmänä, lainsäädäntö- ja toimeenpanotyön jakona, edustajien etuoikeutettuna asemana ei siinä ole. Demokratiaa, proletaaristakaan demokratiaa emme voi kuvitella mielessämme ilman edustuslaitoksia, mutta ilman parlamentarismia me voimme ja meidän tuleekin se kuvitella, jollei porvarillisen yhteiskunnan arvostelu ole meille tyhjää puhetta ja jos porvaris-

ton herruuden kukistaminen on meidän vakava ja vilpitön pyrkimyksemme eikä 'vaali'-lause työläisten äänten kalastelemiseksi, kuten menševikeillä ja eserrillä, kuten Scheidemanneilla ja Legieneillä, Sembateilla ja Vanderveldeillä." (mainittu teos, s. 177-8)

PARLAMENTAARINEN KRETINISMI

'Rikkauden' kaikkivalta on varmempaa demokraattisen tasavallan aikana myös sen vuoksi, että se ei ole riippuvainen poliittisen koneiston erinäisistä puutteellisuuksista, kapitalismin huonosta poliittisesta ulkokuoresta. Demokraattinen tasavalta on kapitalismin paras mahdollinen poliittinen ulkokuori, ja siksi pääoma, saatuaan...itselleen tämän parhaan ulkokuoren, laskee vallalleen niin luotettavan, niin varman perustan, ettei mikään porvarillisen demokraattisen tasavallan henkilövaihdos, ei mikään sen laitosten tai puolueiden vaihdos horjuta tätä valtaa.

Vielä on pantava merkille, että Engels nimittää myös yleistä äänioikeutta aivan selvästi porvariston herruuden välikappaleeksi. Ottaen ilmeisesti huomioon Saksan sosialidemokratian pitkäaikaisen kokemuksen hän sanoo, että yleinen äänioikeus on 'työväenluokan kypsyyden mittari. Sen enempää se ei voi olla eikä tule koskaan olemaan nykyisessä valtiossa'.

Meikäläisten eserrien ja mensevikkien kaltaiset pikkuporvarilliset demokraatit sekä myös heidän veljensä, kaikki Länsi-Euroopan sosialisovinistit ja opportunistit odottavat yleiseltä äänioikeudelta nimenomaan 'enemmän'. Heillä itsellään on se väärä käsitys, jota he tyrkyttävät kansallekin, että yleinen äänioikeus 'nykyisessä valtiossa' kykenee muka todella ilmaisemaan työtätekevien enemmistön tahdon ja takaamaan sen toteuttamisen." (V.I.Lenin, mainittu teos, s. 152)

Lenin kävi armotonta taistelua oman aikansa opportunisteja ja reformisteja, kaikenlaisia pikkuporvarillisia demokraatteja, Bernsteinia, Kautskya ja heidän hengenheimolaisiaan vastaan, jotka "marxismin jatkuvan kehittämisen" varjolla vääristelivät sen peruslauseita riistääkseen niiltä niiden vallankumouksellisen sisällön. Lenin kirjoitti v. 1914:

"Luokkien yhteistoiminnan puolustelu, sosialistisen vallankumouksen aatteesta ja vallankumouksellisista taistelumenetelmistä luopuminen, porvarilliseen nationalismiin mukautuminen, kansallisuuden tai isänmaan historiallisesti muuttuvien puitteiden unohtaminen, porvarillisen laillisuuden muuttaminen fetishiksi, luokkakannasta ja luokkataistelusta luopuminen siinä pelossa, että sysätään luotaan 'laajat väestöjoukot' (lue: pikkuporvarit) - sellaisia ovat epäilemättä opportunismin aatteelliset perustat." (Sosialistisen Internationalen tila ja tehtävät. Teokset, Petroskoi 1958, 21. osa, s. 21)

Uusbernsteinilaisille ja uuskautskylaisille nykyajan revisionisteille on ominaista se, että he "unohtavat" jokaisen vallankumouksen peruskysymyksen, kysymyksen valtiovallasta, kieltäen siten proletaarisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin historiallisten kokemusten kansainvälisen merkityksen.

"Opportunismi ei ulota luokkataistelun tunnustamista varsinaiseen pääasiaan, kapitalismista kommunismiin johtavan siirtymisen kauteen, porvariston kukistamisen ja täydellisen hävittämisen kauteen", kuten Lenin sanoi "Valtiossa ja vallankumouksessa", eivätkä opportunistit ymmärrä siten, että "tuon kauden valtion täytyy välttämättä olla uudella tavalla demokraattinen (proletaareille ja yleensä omistamattomille) ja uudella tavalla diktatorinen (porvaristoa vastaan)." (Valitut teokset, Moskova 1967, 3. osa, s. 168)

"Venäjän erikoisolosuhteista luonnollisesti johtui huomattavalta osaltaan sekin, että Lenin joutui niin voimakkaasti korostamaan proletaarisen puolueen johtavaa osuutta ja valtion väkivaltaluonnetta, minkä Stalin ymmärsi täysin väärin", järkeili SKP:n keskuskomitean poliittisen toimikunnan jäsen, päätoimittaja Jorma Simpura Kansan Uutisissa 30.6. 1967 korostaen itse puolestaan "omien historiallisten kokemuksiemme sekä kansallisten perinteittemme, erikoispiirteittemme, tottumustemme ja tapojemme huomioon ottamisen tärkeyttä kaavailtaessa Suomen tietä sosialismiin".

Näitä "historiallisia kokemuksiamme" ja "kansallisia perinteitämme" ovat Simpuran lisäksi tarkemmin määritelleet useat SKP:n eri tasojen "teoreetikot", joita saamme kiittää seuraavista kolmesta esimerkistä (tähdennykset kirjoittajan)

a) "Suomen VALTIOLLISEN ELÄMÄN PERUSTEISIIN kuuluu monipuoluejärjestelmä, siihen pohjautuva NYKYMUOTOINEN KANSANEDUSTUSLAITOS sekä kunnallinen itsehallinto. Niiden muodostuminen todella kansanvaltaisiksi edellyttää sanan-, kokoontumis- ja yhdistymisvapautta, lakko- ja mielenosoitusoikeutta, vapaita vaaleja sekä yhtäläisiä lain säätämiä oikeuksia niin hallitusvastuussa kuin oppositiossakin oleville. SUOMEN TYÖVÄENLIIKKEEN PERINTEITÄ KUNNIOITTAEN SKP puolustaa näitä oikeuksia ja vapauksia niin nykyoloissa kuin sosialismiin siirryttäessä ja SOSIALISMIN VALLITESSA." (Marxilaisesta valtioteoriasta ja Suomen tiestä sosialismiin, Suomen Kommunistisen Puolueen keskuskomitean julkilausuma 16.10. 1965, Kommunisti 10/65, s. 327.)

b) "Monipuoluejärjestelmää voidaan siis pitää mahdollisena sosialismiin siirryttäessä, ja silloin se myös KOKO PUOLUELAITOKSEMME HISTORIALLISEN PERINTEEN nojalla tulee merkitsemään myös POLIITTISEN OPPOSITION TOIMINNAN MAHDOLLISUUTTA". (Elsa Aaltonen, SKP, muut puolueet ja monipuolujärjestelmä sosialismissa. Kommunisti 9/65)

c) "Mielestäni suomalaisen sosialismikeskustelun on lähdettävä siitä, että rauhallinen tie on täällä mahdollinen. Näyttää niin ikään siltä, että yhden puolueen sosialistinen valtio ei ole Suomen tulevaisuus. Päinvastoin SUOMEN VAKIINTUNEEN POLIITTISEN KUVAN perusteella sosialismia toteuttavat täällä useammat puolueet." (Sisko Kiuru, Keskustelkaamme millaista sosialismia haluamme. Kommunisti 2/65.)

Huomioon otettavat "Suomen valtiollisen elämän perinteet" ovat siis kaikki järjestään osia porvarillisen valtion poliittisesta ylärakenteesta, parlamentaarisen demokratian muodollisia "oikeuksia ja vapauksia".

"Vain liberaali saattaa unohtaa porvarillisen parlamentarismin historiallisen rajoittuneisuuden ja ehdollisuuden, niin kuin Kautsky sen unohtaa", sanoi Lenin (Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky, Valitut teokset, Moskova 1967, s. 33.) - "Niin kuin SKP:n revisionistit sen unohtavat", voimme me lisätä, sillä bernsteinilaisina heillekin kaikki "väkivalta", "valtaukset" ja "diktatuuri" ovat käyneet tarpeettomiksi.

Marxilais-leniniläiset kommunistit eivät kiistä taloudellisten ja poliittisten uudistusten puo-

lesta käytävän taistelun tärkeyttä, mutta sitä ei saa samaistaa taisteluumme sosialismin puolesta. Revisionisteille "siirtyminen sosialismiin rauhanomaista tietä" merkitsee "demokratian laajentamisen tietä" (ks. Elsa Aaltonen, mainittu artikkeli, s. 285.)

"'Me' vallankumouksselliset marxilaiset", Lenin sanoi, "emme ole pitäneet kansalle sellaisia puheita, joita kaikkien kansakuntien kautskylaiset ovat niin mielellään pitäneet pokkuroiden porvaristoa, mukautuen porvarilliseen parlamentarismiin, salaten nykyisen demokratian porvarillisen luonteen ja vaatien vain nykyisen demokratian laajentamista, sen kehittämistä loppuun saakka". (Mainittu teos, s. 62.)

"Puolue pyrkii siihen, että eduskuntaan saadaan sosialismin kannalle asettuva kyllin voimakas enemmistö sekä muodostetaan sen luottamusta nauttiva ja työväenjoukkojen tukema ja puolustama hallitus", sanotaan SKP:n 15. edustajakokouksen hyväksymässä ohjelmassa - pamfletissa, jossa ei ole muuta punaista kuin kannet. (Suomen Kommunistisen Puolueen ohjelma, Helsinki 1969)

Lenin kirjoittaa:

"Herrat opportunistit, muun muassa myös kautskyläiset 'opettavat' kansaa Marxin oppia pilkaten: proletariaatin pitää aluksi saavuttaa enemmistöäänestyksen perusteella käsiinsä valtiovalta ja vasta sitten, tähän 'johdonmukaiseen' (eräät sanovat 'puhtaaseen') demokratiaan pohjautuen pystyttää sosialismi.

Mutta me sanomme Marxin oppiin ja Venäjän vallankumouksen kokemukseen nojaten:

proletariaatin on ensin kukistettava porvaristo ja valloitettava itselleen valtiovalta ja sitten käytettävä tätä valtiovaltaa, toisin sanoen proletariaatin diktatuuria oman luokkansa välikappaleena saadakseen puolelleen työtätekevien enemmistön myötätunnon." (Perustavan kokouksen vaalit ja proletariaatin diktatuuri. Teokset, Moskova 1962, 30. osa.)

Käytäntö on osoittanut, että sosialistinen vallankumous voidaan toteuttaa rauhanomaisesti vain erittäin harvinaisissa tapauksissa, sille erittäin suotuisten edellytysten vallitessa; ehdoton edellytys on, etteivät kansanjoukot ole ainoastaan ideologisesti, poliittisesti ja organisatorisesti valmis-

tautuneita ei-rauhanomaiseen tiehen, vaan myös aseistautuneita (vrt. Bo Gustafsson: Arbete och kapital sedan 1945, Uppsala 1966, s. 7.)

Me emme vastusta rauhanomaista tietä, vaan "rauhanomaisen tien julistamista ainoaksi mahdolliseksi tieksi ja reformistista ja opportunistista selitystä, että se on vain parlamentaarinen tie, joka voidaan taata ääntenenemmistöllä parlamentissa" (Zeri i Popullit, 14.7.1963. Bekämpft den modernen Revisionismus. Verteidigt den Marxismus-Leninismus und die Einheit der kommunistischen Weltbewegung, Tirana 1964.)

PENIKKATAUTI

"Niin kauan kuin meillä ei ole voimia lyödä hajalle porvarillista parlamenttia, meidän täytyy toimia sitä vastaan sekä ulkoa että sisältä käsin. Niin kauan kuin vähänkin huomattava määrä työtätekeviä - ei vain proletaareja, vaan myös puoliproletaareja ja pientalonpoikia - vielä luottaa niihin porvarillis-demokraattisiin laitoksiin, joiden avulla porvaristo pettää työläisiä, meidän täytyy paljastaa petos nimenomaan siltä puhujalavalta, jota työläisten ja erittäinkin ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen takapajuiset kerrokset pitävät kaikkein oleellisimpana ja arvovaltaisimpana.

Niin kauan kuin meillä kommunisteilla ei ole vielä voimia ottaa käsiimme valtiovaltaa ja suorittaa vain työtätekevien vaalit heidän Neuvostoonsa porvaristoa vastaan, niin kauan kuin valtiovaltaa on vielä porvariston käsissä ja porvaristo kutsuu väestön eri luokkia vaaleihin, me olemme velvollisia osallistumaan vaaleihin harjoittaaksemme agitaatiota kaikkien työtätekevien emmekä vain proletaarien keskuudessa. Niin kauan kuin porvarillisessa parlamentissa petetään työläisiä ja 'demokratiaa' koskevilla korulauseilla verhotaan finanssipetkutusta ja kaikenlaista lahjontaa..., niin kauan meidän, kommunistien, on nimenomaan tässä laitoksessa, joka muka ilmentää kansan tahtoa, mutta tosiasiassa verhoaa pohattojen harjoittamaa kansan pettämistä, paljastettava kaikki ne tapaukset, jolloin Rennerit ja kumpp. siirtyvät kapitalistien puolelle työläisiä vastaan. Porvarillisten puolueiden ja ryhmien väliset suhteet tulevat useimmiten esiin juuri parlamentissa ja ne heijastavat porvarillisen yhteiskunnan

kaikkien luokkien välisiä suhteita. Siksi meidän, kommunistien, on selitettävä juuri porvarillisessa parlamentissa, sen sisältä, kansalle totuutta luokkien ja puolueiden välisistä suhteistä, tilanherrojen suhteesta maatyöläisiin, rikkaiden talonpoikien suhteesta talonpoikaisköyhälistöön, suurpääoman suhteesta virkailijoihin, pienyrittäjiin jne." (V.I. Lenin, Kirje Itävallan kommunisteille, Teokset, Moskova 1962, 31. osa, s. 254-255.)

Nämä sanat Lenin kirjoitti elokuussa 1920 Itävallan kommunistisen puolueen (KPÖ) päätettyä boikotoida lokakuun parlamenttivaaleja. Saman vuoden kesäkuussa ilmestyneessä teoksessaan "'Vasemmistolaisuus' lastentautina kommunismissa" Lenin oli tuominnut ne virheet, joita eräät - lähinnä saksalaiset, englantilaiset ja italialaiset - "vasemmisto"-kommunistit olivat tehneet vastustaessaan toimimista porvarillisessa parlamentissa ja taantumuksellisissa ammattiliitoissa, ja 2. elokuuta hän oli Kommunistisen Internationaalin II kongressissa pitämässään puheessa sanonut:

"Vain porvarillisen parlamentin jäsenenä ollen voidaan vallitsevista historiallisista oloista lähtien taistella porvarillista yhteiskuntaa ja parlamentarismia vastaan. Sitä samaa välikappaletta jota porvaristo käyttää, täytyy käyttää myös proletariaatin - tietysti aivan toisten tarkoitusperien saavuttamiseksi. --- Meidän täytyy taistella parlamentissa hajoittaaksemme parlamentin." (Puhe parlamentarismista, Teokset, Moskova 1962, 31. osa, s. 239, 240.)

Kominternin taktiikaksi hyväksyttiin kommunististen puolueiden osallistuminen porvarillisten parlamenttien vaaleihin ja itse parlamentteihin.

Parlamenttitaistelu on kommunististen puolueiden tärkeä tehtävä porvarillis-demokraattisissa kapitalistisissa valtioissa, koska parlamentin hyväksikäyttö antaa niille mahdollisuuden "todistaa helpommin takapajuisille joukoille, miksi sellaiset parlamentit ansaitsevat tulla hajotetuiksi, ja helpottaa niiden menestyksellistä hajottamista, helpottaa porvarillisen parlamentarismin 'poliittista ohittamista'". (V.I.Lenin: 'Vasemmistolaisuus' lastentautina kommunismissa. Valitut teokset, Moskova 1967, 4. osa, s. 220.)

"Vasemmisto"-opportunistit kiistävät taistelun legaalisen puolen merkittävyyden väittäen parlamen-

tarismin aikakautta "ohitetuksi". Mutta Lenin osoitti selvästi, että joskin parlamentarismi on historiallisesti ohitettu sikäli, että proletaarisen vallankumouksen ja kapitalismista kommunismiin siirtymisen aikakausi on alkanut maailmassa, ei niin ole silti vielä jokaisessa maassa, jokaisessa erityistilanteessa. Parlamentarismia ei voida pitää ohitettuna niin kauan kuin osa kansanjoukoista osoittaa yhä luottamusta sitä kohtaan. Kommunistien velvollisuus on taistella siellä missä joukot ovat, kaikkialla, missä ne yhä ovat porvariston vaikutuksen alaisia. Vaaliagitaatio pakottaa porvarilliset puolueet puolustamaan asemiaan kansan edessä, vastaamaan vallankumouksellisen puolueen hyökkäyksiin, jolle vaaliagitaatio on tehokas keino päästä yhteyteen kansanjoukkojen kanssa, tehdä intensiivistä valistustyötä niiden keskuudessa parlamentaaristen illuusioiden hälventämiseksi, porvarillisen demokratian ja parlamentarismin valheellisuuden paljastamiseksi. Länsi-Euroopassa, jossa "sellaiset ennakkoluulot kuin legaalisuus, perustuslaillisuus ja porvarillinen demokratia ovat erikoisen piintyneitä ja erittäin syvälle juurtuneita" (V.I.Lenin, mainittu teos, s. 215.), tämä on vaikea, mutta sitä tärkeämpi tehtävä.

Vaalit merkitsevät porvarillisille ja sosialidemokraattisille puolueille poliittisen toiminnan lakipistettä, ja "teesillä" "parlamentaarisesta tiestä sosialismiin" ns. SKP on asettunut samalle kannalle.

Kommunistit eivät voi ajatella voimiensa keskittämistä vaalikampanjoihin, heidän on otettava lähtökohdakseen Leninin sanat:

"Yleinen äänioikeus on osoitus siitä, miten varttuneita eri luokat ovat käsittämään tehtävänsä. Se näyttää, miten valmiita eri luokat ovat ratkaisemaan tehtävänsä. Näitä tehtäviä ei ratkaista äänestämällä, vaan kaikenmuotoisella luokkataistelulla, jopa kansalaissodallakin." (Perustavan kokouksen vaalit ja proletariaatin diktatuuri, Teokset 1962, 30. osa, s. 259.)

(Punakaarti 2/70)

Eräs "marxilainen"

Suomen "kommunistisen" puolueen Helsingin piirikomitea valitsi maaliskuun 19. pnä pitämässään kokouksessa uudeksi puheenjohtajakseen toimittaja Elsa Aaltosen.

Elsa Aaltonen ei ole tyytynyt raivaamaan tietään ainoastaan järjestöllisellä saralla, vaan hän on koetellut siipiensä kantavuutta myös teoreetikkona. "Kotkat lentävät joskus matalammalla kuin kanat, mutta kanat eivät koskaan yllä kotkien korkeuksiin ..." Seuraavassa muutamia muunnelmia teemasta "Elsa Aaltonen marxismi-leninismin luovana soveltajana Suomen oloihin".

"Kommunistissa" 9/65 julkaistussa artikkelissaan "SKP, muut puolueet ja monipuoluejärjestelmä" Aaltonen kirjoitti:

"Tarkasteltaessa parlamentin mahdollisuuksia ratkaisuihin, jotka merkitsevät sosialistisia uudistuksia, on kosketeltava kysymystä, estävätkö porvarillista järjestelmää varten laaditut perustuslait sellaisten tekemisen. Perustuslakien yksillä valtiopäivillä tapahtuva muuttaminenhan vaatii eduskunnassa 5/6 ääntenenemmistön.

Korvauksetta tapahtuvan pakkoluovuttamisen suorittaminen parlamentin välityksellä edellyttäisi Hallitusmuodon 6 §:n muutosta. Tämä vaatisi, että ensin valtiopäivillä yksinkertaisella enemmistöllä tällainen muutosehdotus hyväksytään lepäämään yli seuraavien vaalien. Vaalien jälkeisillä valtiopäivillä muutosehdotus on muuttumattomana hyväksyttävä vähintään 133 äänellä eli 2/3 edustajaluvusta, jonka jälkeen sosialisoimislaki voidaan hyväksyä tavallisessa lainsäädäntöjärjestyksessä.

Tällöin sosialismiin siirtyminen voisi tapah-

tua esim. seuraavissa olosuhteissa: Valloitettuaan yksinkertaisen enemmistön eduskunnassa sosialismin kannattajat vievät läpi em. muutosehdotuksen Hallitusmuodon 6 §:ään, joka jää lepäämään yli seuraavien vaalien. Tämä enemmistö laatii myös lakeja, jotka helpottavat yhteiskunnan sosialistista uudistamista, mikä on siis seuraavien valtiopäivien tavoitteena. Laaditaan lakeja, jotka merkitsevät työväenluokan lisättyä valvontaa monopolien toimintaan, kuten esim. olemassaolevain tuotantokomiteain toimintavaltuuksien laajentaminen, työntekijäin luottamusmiesten aseman saattaminen lakisääteiseksi ja hänen oikeuksiensa määritteleminen jne. Edelleen eduskunta voi laatia lakeja, jotka merkitsevät kansalaisten taloudellisen ja sosiaalisen turvan parantamista sekä poliittisen ja taloudellisen demokratian laajentamista. Yksinkertainenkin enemmistö eduskunnassa voi lisäksi vaikuttaa valtiojohtoisten radion ja television toimintaan. Tällaisella määrätietoisella yleisdemokraattisella uudistuspolitiikalla saattaa olla mahdollista valloittaa seuraaville valtiopäiville sosialismia kannattavien 2/3 ääntenenemmistö, joka kykenee viemään läpi Hallitusmuodon muuttamista koskevan esityksen, ja jonka jälkeen eduskunta voi säätää lain suuromistajain hallussa olevien tuotantovälineiden ottamisesta yhteiskunnan haltuun ilman nykyisen Hallitusmuodon määräämää täyden korvauksen mukaista pakkolunastusmaksua."

Saarisen, Salomaan ja Sinisalon juhliessa Urho Kaleva Kekkosen seurassa porvarillisen Suomen itsenäisyysjulistusta Leninin syntymän 100-vuotispäivän varjolla on jokaisen kommunistin velvollisuus tehostaa taistelua S`K`P:n pikkuporvarillisia demokraatteja vastaan opiskelemalla ja levittämällä marxismi-leninismi-Mao Tsetungin ajattelua. Elsa Aaltoselle vastaamme Leninin sanoin:

"Se, että tämän valtiokoneiston avulla yritetään toimeenpanna sellaisia uudistuksia kuin tilanherrain maanomistuksen lakkauttaminen ilman lunastusmaksua tai viljamonopoli yms, on mitä pahinta harhakuvittelua, mitä pahinta itsepetosta ja kansan pettämistä. Tämä koneisto voi palvella tasavaltalaista porvaristoa luomalla `monarkittoman monarkian` muodossa sellaisen tasavallan kuin kolmas tasavalta Ranskassa, mutta sellaisten uudistusten toteuttamiseen, jotka edes kaventaisivat tai rajoittaisivat tuntuvasti pääoman oikeuksia, `pyhän yksityisomistuk-

sen' oikeuksia niiden hävittämisestä puhumattakaan, siihen tällainen valtiokoneisto on kerta kaikkiaan kykenemätön. Sen vuoksi syntyykin aina, kaikenlaisissa 'kokoomus'-ministeriöissä, joissa 'sosialistit' ovat mukana, sellainen tilanne, että nämä sosialistit joutuvat käytännössä, jopa silloinkin, kun eräät heistä suhtautuvat asiaan täysin tunnollisesti, olemaan porvarillisen hallituksen pelkkänä koristuksena tai verhona, ukkosenjohdattimena, joka suojaa tuota hallitusta kansan suuttumukselta, joukkojen pettämisen välineenä tuon hallituksen käsissä. Niin kävi Louis Blancille vuonna 1848, samoin on käynyt siitä lähtien kymmeniä kertoja Englannissa ja Ranskassa sosialistien osallistuessa ministeristöön, samoin on käynyt myös Tšernoveille ja Tsereteleille vuonna 1917, samoin on käynyt ja tulee käymään niin kauan kuin porvarillinen järjestelmä pysyy pystyssä ja vanha, porvarillinen, virkamieshenkinen valtiokoneisto säilyy koskemattomana." (Eräs vallankumouksen peruskysymyksistä. Valitut teokset, Moskova 1967, 3. osa, s. 134-135.)

Itsepetokselta ja kansan pettämiseltä Elsa Aaltoselle on ainakin v. 1965 jäänyt aikaa myös huonoille vitseille:

"Kaikkien monopolien vastaisten voimien, virtausten ja liikkeiden yhdistäminen yhtenäiseksi antimonopolistiseksi voimaryhmittymäksi ja sen suuntaaminen johdonmukaiseen monopolienvastaiseen taisteluun on kysymys kommunistien poliittisesta taidosta. Ja sikäli kuin kommunistit sen omaavat, silloin myös heidän toimintansa vaikuttaa muiden puolueiden sisällä tapahtuvaan kehitykseen ja ohjaa sitä niin, että niistäkin kehittyy sosialistisen vallankumouksen suorittajia ja sosialismin rakentajia. Kehitys tapahtuu tietenkin verkalleen, mutta kuitenkin sitä tapahtuu. Ehkäpä eräänä lohkeamana tähän suuntaan voidaan pitää sitäkin, etteivät sellaiset puolueet kuin esim. maalaisliitto ja kansanpuolue enää mielellään käytä itsestään nimitystä 'porvarillinen'. Onhan se jo merkki vanhan maailmankatsomuksen hajoamisesta, vaikka uusikaan ei vielä ole muotoutunut. Tai toinen vielä puhuvampi esimerkki: edistyksellismmät ja realistisimmat porvarillisetkin poliitikot ja yhteiskuntatutkijat pohtivat nykyisin keinoja, millä tavoin kommunistit voitaisiin 'jäsentää' suomalaiseen yhteiskuntaan. Olisi varmasti vasemmistolainen harhautuma nähdä tässä vain uusi 'porvarien konnankouk-

ku'. Eiköhän se ole tulkittava pakolliseksi myöntymiseksi siihen, että olemme olemassa ja vaikutamme, myöntymiseksi vaatimuksiimme demokratian laajentamisesta työväenluokkaa kohtaan." (mainittu artikkeli.)

Elsa Aaltosen teoreettisiin rientoihin kuuluu myös arvoitusten arvuuttaminen:

"Tähän saakka olemme puhuneet valtiovallasta yhden luokan, esim. porvariston tai proletariaatin diktatuurina, kun olemme ilmaisseet valtiovallan luokkasisältöä. Minkä luokan diktatuuria on luokkasisällöltään nykyinen valtiovalta Paasion vasemmistohallituksen aikana?" (Ajankohtaisia puheenvuoroja. Kommunisti 10/66, s. 377.)

"Vastausta tuskin kyetään antamaan tänään, se voidaan nähdä vasta myöhemmin. Joka tapauksessa vallan luokkasisällön määritteleminen ei ole aina yksiselitteistä", päätteli Aaltonen kolme ja puoli vuotta sitten (mainittu artikkeli). Tuskin hän vieläkään tietää vastausta omaan kysymykseensä. Vaatiikohan tuon valtiovaltaa koskevan perin visaisen arvoituksen ratkaiseminen sen asettamista kilpatehtäväksi Punakaartin lukijoille - näin Leninin syntymän satavuotisjuhlan kunniaksi? Joka tapauksessa Suomen "kommunistisen" puolueen Helsingin piirikomitea on saanut arvoisensa puheenjohtajan.

(Punakaarti 3/70)

Mitä revisionismi on?

Revisionismi on eräs muoto porvarillista ideologiaa. Lyhyesti sanottuna se merkitsee marxismin perusväittämien "uudistamista" porvaristolle otollisiksi kieltämällä niistä niiden vallankumouksellisen sisällön. Lenin kirjoitti aikoinaan, että mitä selvemmäksi käy marxismin tieteellinen voitto, sitä enemmän porvaristo joutuu turvautumaan juuri revirionisteihin vastustaessaan työväenluokan ideologiaa. Tämä pitää paikkansa tänään enemmän kuin koskaan aikaisemmin.

Koska revisionismin, niin vanhan kuin uudenkin, vastustaminen on kaikkien marxilais-leniniläisten tärkeä tehtävä tänään Suomen työväenliikkeessä, on kiinnitettävä erityistä huomiota sen tutkimiseen. Revisionismin vastustamisessa meidän on käytettävä samaa menetelmää kuin vastustaessamme kaikkia muitakin porvarillisen ideologian muotoja, nimittäin luokkaerittelyä.

Kaikki revisionistiset väitteet perustuvat (koska ne ovat luonteeltaan epätieteellisiä) nimenomaan objektiivisen todellisuuden kieltämiseen: ne kuulostavat täysin oikeilta, kauniilta ja hyviltä, jos niitä tarkastellaan irroitettuina objektiivisesta todellisuudesta, luokkataistelujen konkreettisista olosuhteista. Meidän tehtävämme on asettaa ne vastakkain luokkataistelujen maailman realiteettien kanssa. Olemme ottaneet tähän malliksi pari tyypillistä revisionistista kannanmääritystä, ja varustaneet ne lyhyellä kritiikillä.

NEUVOSTOREVISIONISTIT "PARLAMENTAARISESTA SIIRTYMISESTÄ" SOSIALISMIIN

"Erääksi rauhanomaisen sosialismiin siirtymisen mahdollisista muodoista voi tulla työväen suorittama vallanotto valtaamalla enemmistön parlamentissa.

Vuosikymmenien ajan kommunistit ovat sitkeästi paljastaneet parlamentaarisia harhaluuloja, joita reformistit ovat kylväneet työläisten keskuuteen. Tämä ei merkitse, että kommunistiset puolueet yleensä kieltäisivät parlamenttitaistelun. He ovat myöntäneet sen merkityksen kansan jokapäiväisten etujen ja demokraattisten oikeuksien puolustamiselle. Mutta samalla he ovat osoittaneet, että parlamenttitaistelulla ei voida saavuttaa työväenluokan perustavoitteita, ei voida temmata valtaa porvariston käsistä.

Tämä kanta oli aikanaan oikea, se oli silloisten olosuhteiden sanelema.

Nyt on tilanne muuttunut, ja vallankumouksellisten puolueiden suhtautuminen parlamenttitaisteluun on tullut toiseksi. Eriteltyään työväenluokan taistelun olosuhteet nykyaikana NKP:n 20. edustajakokous tuli johtopäätökseen, että nykyään työväenluokka voi vallan valtaamiseen käyttää parlamentaarisen demokratian koneistoa.

Edustajakokouksen päätöslauselmassa sanotaan: "Useissa kapitalistisissa maissa, joita johtaa niiden edistynein osa, on nykyoloissa reaalinen mahdollisuus liittää omalla johdollaan yhteen kansan valtava enemmistö ja saada aikaan perustuotantovälineiden siirtyminen kansan haltuun. Yhä useammat oikeistopuolueet ja niiden muodostamat hallitukset kärsivät vararikon. Näissä olosuhteissa työväenluokka, kun se liittää ympärilleen työtätekevän talonpoikaiston, laajat sivistyspiirit sekä kaikki isänmaalliset voimat ja lyö päättävästi takaisin oportunistiset ainekset, jotka eivät pysty luopumaan kapitalistien ja tilanherrojen kanssa harjoittamastaan sopulupolitiikasta, voi aiheuttaa tappion taantumuksellisille, kansan vastaisille voimille, vallata kestävän enemmistön parlamentissa ja muuttaa sen porvarillisen demokratian elimestä todellisen kansantahdon välikappaleeksi." (O.W.K. ym.: Marxismileninismin perusteet. s. 529)

Suhde parlamenttiin on aina muodostanut erään ratkaisevan vedenjakajan työväenliikkeessä niiden välillä, jotka toisaalta ovat kannattaneet luokkayhteistyön ja toisaalta luokkataistelujen politiik-

kaa. Lenin kävi aikoinaan ankaran taistelun niitä vastaan, jotka väittivät, että työväenluokka voisi saada kapitalistisessa yhteiskunnassa vallan käsiinsä saavuttamalla enemmistön eduskunnassa. Vedoten luokkataistelujen kokemuksiin Lenin osoitti, että työväenluokka voi hävittää kapitalismin ja rakentaa sosialismin vain murskaamalla koko porvarillisen valtiokoneiston ja pystyttämällä omat valtaelimensä, proletariaatin diktatuurin.

50 vuoden kokemukset ovat osoittaneet, että Leninin II Internationaalin opportunisteihin kohdistama kritiikki oli täysin oikeata. Kaikki sosialistiset vallankumoukset ovat noudattaneet Lokakuun vallankumouksen avaamaa tietä, mutta niin sanottu "rauhanomainen, parlamentaarinen tie" ei ole kyennyt missään horjuttamaan pääoman valtaa, päinvastoin.

NKP:n 20:stä puoluekokouksesta (v. -56) lähtien ovat neuvostorevisionistit kaupitelleet - kuten esim. ylläolevasta voidaan lukea - uudelleen lämmitettyjä opportunistisia teorioita "rauhanomaisesta, parlamentaarisesta siirtymisestä" sosialismiin. Tämä on aiheuttanut hyvin suurta vahinkoa kansainväliselle vallankumouksellisella työväenliikkeelle. Hyvin monet entiset kommunistiset puolueet (kuten esim. S"K"P) ovat ryhtyneet ajamaan sosialidemokraattista luokkayhteistyön politiikkaa omaksuttuaan kurssikseen "parlamentaarisen tien".

Uusrevisionistit perustelevat näkemyksiään sillä, että olosuhteissa on tapahtunut muutoksia. Totta onkin, että voimasuhteissa eri luokkien välillä on tapahtunut hyvin oleellisia muutoksia II maailmansodan jälkeen, mutta nämä muutokset ovat suotuisia nimenomaan vallankumoukselliselle, eivätkä reformistiselle politiikalle. Vaikka kansainvälinen pääoma ei olekaan ollut koskaan niin horjuvissa asemissa kuin tänään, ei tämä merkitse sitä, että porvariston valta olisi millään lailla muuttanut luonnettaan. Myös vuoden -56 jälkeiset tapahtumat osoittavat kiistattomasti, että porvaristo ei ole tullut yhtään halukkaammaksi kuin ennen luopumaan vallastaan vapaaehtoisesti. Sosialistisen vallankumouksen yleispätevin laki on siis yhä edelleen - kuten Lenin sanoi - välttämättömyys murskata porvarillinen valtiokoneisto ja pystyttää proletariaatin diktatuuri. Marxilais-leniniläisten suhde parlamenttiin on siis edelleen periaatteessa sama kuin 50 vuotta sitten: samalla kun he ovat valmiita toimimaan porva-

rillisissa edustuslaitoksissa paljastaakseen porvarillisen demokratian luokkaluonteen, he tuomitsevat jyrkästi illuusiot "rauhanomaisesta, parlamentaarisesta tiestä" sosialismiin. Marxilais-leniniläiset tietävät, että myös vallankumouksen saadessa kaikkein rauhanomaisempiakin muotoja on sen voiton ehdottomana edellytyksenä "parlamentaarisen tien" hylkääminen.

MATTI ANTERO PELTONEN: "SUOMEN VALTIODEMOKRAATTISESTA KAPITALISMISTA"

Sirola-opiston opettaja Matti Antero Peltonen, eräs S"K"P:n huomattavimmista anti-marxilaisista teoreetikoista, esittää seuraavassa ajatuksiaan valtiomonopolistisen kapitalismin luonteesta. Kehoitamme jokaista marxilais-leniniläistä ja muita rehellisiä vallankumouksellisia tutkimaan vakavasti näitä hänen käsityksiään, sillä marxismi on aina kehittynyt taistelussa sen revisiointipyrkimyksiä vastaan. Kommunistiksi voi tulla vain, mikäli oppii erottamaan revisionistiset ajatuskannat marxilaisen fraseologian alta.

"...Valtiomonopolistinen kapitalismi on imperialismin viimeinen kausi. Jos työväenliike ja demokraattinen liike saavat valvontaansa valtion, poliittisen vallan monopolistiselta oligarkialta, ne pyrkivät demokratisoimaan talouselämää. Kansallistamisesta ja suunnittelusta tulee silloin monopolien vastaisia toimia kansan palveluksessa. Tällöin valtiomonopolistinen kapitalismi ja imperialismi joutuvat hajoamisvaiheeseen ja voivat tuhoutua. Mutta, jos kapitalismi säilyy, olisi sitä nyt P.Boccaran mukaan luonnehdittava valtiodemokraattiseksi kapitalismiksi, joka avaa uuden vallankumouksellisen, rauhanomaisen sosialismiin siirtymisen kauden. Lienee melko lailla tarpeetonta ja ennenaikaista keskustella kysymyksestä, olisiko Suomen nykyistä tilaa luonnehdittava valtiodemokraattiseksi kapitalismiksi. Tuskinpa olisi....Ehkä nykyistä tilannetta on pidettävä jonkinlaisena tasapainotilanteena. Marxilainen valtioteoria tuntee tällaisen käsitteen. Tasapainotilanteessa ristiriitaisten voimien tasapainossa ei ole täyttä selvyyttä, mitä tietä kehitys lähtee kulkemaan. Jos se lähtee monopolien vallan rajoittamisen tielle, se merkitsee valtiodemokraattisen kapitalismin alkua, mutta niin kauan kuin koko työ-

väen enemmistö ei ole siihen valmis, valtiomonopolistinen kapitalismi säilyy...." (Matti Antero Peltonen: Puheenvuoroja marxilaisesta taloustieteestä. s. 46)

Kritiikkiä:

- "Jos työväenliike ja demokraattinen liike saavat valvontaansa valtion, poliittisen vallan monopolistiselta oligarkialta", kirjoittaa Matti Antero Peltonen, mutta jättää sanomatta, ettei koskaan työväenluokka ole saanut poliittista valtaa käsiinsä pelkin äänestyksin, vaan ainoastaan hävittämällä porvarillisen valtiolaitoksen. Samoin hän jättää sanomatta sen, että kun nyt esim Suomessa on ollut "vasemmmistoeduskunta" ja "työväenhallitus", on hallituksen talouspolitiikka ollut edelleen johdonmukaisesti monopoleja suosiva.

-"...pyrkivät demokratisoimaan talouselämää." Yhtä hyvin pitäisi sanoa, että "pyrkivät tyrannisoimaan talouselämää", nimittäin hävittämään pääoman, pakkoluovuttamaan tuotantolaitokset yksityisomistajilta.

- "Kansallistamisesta ja suunnittelusta tulee silloin monopolien vastaisia toimia kansan palveluksessa". Kansallistaminen ja suunnittelu voivat olla johdonmukaisesti monopolien vastaisia toimia vasta sosialistisen vallankumouksen tapahduttua, koska silloin kansallistaminen merkitsee tuotantolaitosten siirtämistä työväenluokan käsissä olevan valtion haltuun. Sen sijaan valtiomonopolistisen kapitalismin oloissa on kansallistaminen (siis tuotantolaitosten siirtäminen monopolipääoman käsissä olevan valtion haltuun) ja suunnittelu hyvin monesti suoranaisesti monopolien etujen mukaista. - Tämä ei merkitse, etteikö jo kapitalismin vallitessa olisi mahdollista ulkoparlamentaarisen painostustoiminnan tuloksena saada aikaan sellaista, mikä jossain määrin (mutta ei oleellisesti) rajoittaa (mutta ei ehkäise) monopolien saalistuspolitiikkaa.

- "tällöin valtiomonopolistinen kapitalismi ja imperialismi joutuvat hajoamisvaiheeseensa ja voivat tuhoutua." Jos valta tosiaankin on kansalla (kuten Matti Antero Peltonen olettaa), niin se ei voi merkitä mitään muuta kuin kapitalismin ja imperialismin tuhoutumista. Kapitalismi voi säilyä vain niin kauan kuin poliittinen valta on porvariston käsissä.

- "Mutta jos kapitalismi säilyy, olisi sitä

nyt P. Boccaran mukaan luonnehdittava valtiodemokraattiseksi kapitalismiksi..." Tämä sisältää ajatuksen, että olsii muka mahdollista hävittää monopolien poliittinen ja taloudellinen valta ilman sosialistista vallankumousta. Ainakaan tähänastisesta historiasta ei löydy yhtään tuollaista esimerkkiä - kaikkein vähiten sellaiseksi kelpaisi Suomen "työväenhallitus". Ja jos niin tapahtuisi, niin silloin meidän olisi vain todettava, että marxismi on jo aikansa elänyt oppi. (Kts. Katsauksia marxilais-leniniläiseen maailmanliikkeeseen, 1/70)

- "...joka avaa uuden vallankumouksellisen sosialismiin siirtymisen kauden." Kts. edellä "rauhanomainen parlamentaarinen siirtyminen". "Lienee melko lailla tarpeetonta ja ennenaikaista keskustella kysymyksestä, olisiko Suomen nykyistä tilaa luonnehdittava valtiodemokraattiseksi kapitalismiksi." Ehdottomasti on tarpeellista, eikä missään nimessä "ennenaikaista" keskustella kysymyksestä, kenen käsissä on Suomessa jakamaton poliittinen valta tänään. Marxilais-leniniläiset ovat jo 50 vuotta väitelleet asiasta sosialidemokraattien kanssa ja aina vastanneet (riippumatta eduskunnan tai hallituksen "oikeistolaisuudesta" tai "vasemmistolaisuudesta"): kapitalisteilla, ennen kaikkea monopolikapitalisteilla.

- "Ehkä nykyistä tilannetta on pidettävä jonkinlaisena tasapainotilanteena. Marxilainen valtioteoria tuntee tällaisen käsitteen." Kyllä, marxilainen valtioteoria tuntee tilanteen, jolloin luokat taistelevat tasaveroisina valtiovallasta, mutta tällainen tilanne onkin nimenomaan vallankumouksellinen tilanne. Väittääkö Matti Antero Peltonen Suomessa olevan tällä hetkellä vallankumouksellisen tilanteen?:

"Tasapainotilanteessa, ristiriitaisten voimien tasapainotilanteessa ei ole täyttä selvyyttä, mitä tietä kehitys lähtee kulkemaan." Totta, vallankumouksellinen tilanne voi vallita toisin kuin oportunistit ja revisionistit väittävät - silloin kun vallankumouksen voitto ei ole varmaa tai edes todennäköistä (vrt. Pariisin Kommuuni, vuosi 1905 Venäjällä tai Ranska toukokuussa -68). Vallankumouksellisessa tilanteessa ei ole todellakaan "täyttä selvyyttä" kumpi luokka perii voiton, mutta yksi on varmaa: tuloksena voi olla joko proletariaatin diktatuuri tai porvariston diktatuuri (ja sitäpaitsi

jälkimmäisessä tapauksessa nimenomaan avoin poliisiterrori eikä liberaalinen parlamentaarinen hallinto).

- "Jos se lähtee monopolien vallan rajoittamisen tielle..." Voiko kukaan enää kutsua itseään vallankumoukselliseksi (50 vuotta Lokakuun jälkeen) jos väittää, että monopolikapitalisteilta voidaan ottaa valta asteittain, vähitellen "rajoittamalla"?

- "...niin kauan kuin koko työväenenemmistö ei ole siihen valmis...": ydinkysymys on työväenluokan enemmistöstä eikä eduskuntaenemmistöstä, ja todellakin: niin kauan kuin revisionistien ja reformistien vaikutusta ei ole hävitetty työväenluokan enemmistön keskuudesta, ei se voi olla valmis ratkaiseviin monopolien vastaisiin taisteluihin.

Väärin olisi pitää ylläolevaa Peltosen esitystä pelkästään epäjohdonmukaisena ja virheellisenä. Ne ovat sitä nimittäin vain yhdeltä, työväenluokan kannalta katsottuna. Sensijaan porvariston luokkakannalta tarkasteltuna niissä ei ole mitään väärää eikä epäjohdonmukaista: päinvastoin, niistä kuvastuu mitä johdonmukaisin ja selkein revisionistinen ajattelu. Marxismin nimissä kielletään marxismi - se on todella loogista ja pätevää, jos liikutaan porvarillisen ajattelun puitteissa. Marxisti-leninisteinä meidän tulisi tehdä selväksi itsellemme että myös marxismia voidaan opiskella ja tutkia porvariston hyväksi. Tätä voimme välttää vain pyrkimällä määrätietoisesti omaksumaan proletaarista luokkakantaisuutta, kommunistista kansan palvelemisen henkeä. Muuten emme kykene vastustamaan Matti Antero Peltosen kaltaisia porvarillisia humanisteja ja onkimaan heidän "marxilaisista" kirjoituksistaan niiden porvarillista ydintä.

(Punakaarti 1/70)

Leninismi ja moderni revisionismi

Tyypillistä modernissa revisionismissa on tänään se, että kierretään kokonaan kysymys sosialistisesta vallankumouksesta. Koska uusrevisionistit eivät voi enää esittää opportunistista teesiä "rauhanomaisesta, demokraattisesta ja parlamentaarisesta tiestä" yhtä avoimesti kuin vuosikymmen sitten, ovat he lakanneet kokonaan puhumasta vallankumouksen tarpallisuudesta ja välttämättömyydestä, ja alkaneet esittää vain "demokratian laajentamista".

Luokkataistelujen kiristyessä 60-luvulla osoittautui, ettei kapitalismi ja porvariston diktatuuri ole muuttanut millään lailla luonnettaan, niinkuin nykyajan revisionistit olivat väittäneet - he ovat joutuneet täysin alakynteen marxilais-leniniläisten kritiikin edessä, ja kun heidän oma politiikkansa on umpikujassa, on heidän revisionisminsa muuttumut verhotummaksi. Muuten he eivät enää kykenisi kaupittelemaan revisionistista "sanomaansa", sillä kansanjoukkojen poliittinen tietoisuus on tänään kautta maailman huomattavasti korkeammalla tasolla kuin 10-12 vuotta sitten.

Näin on käynyt myös Suomessa. Kun ultrarevisionistit aloittivat 60-luvun puolivälissä täysimittaisen hyökkäyksensä marxismi-leninismiä vastaan, niin he vaativat peittelemättömästi tieteellisen sosialismin kaikinpuolista "tarkistamista", he vaativat "parlamentaarisen tien" julistamista ainoaksi mahdolliseksi etenemismuodoksi sosialismiin, proletariaatin diktatuuri-käsitteestä luopumista joka suhteessa, puolueen johtavan osuuden kieltämistä ja loppujen lopuksi myös puolueen itsensäkin muodollista lopettamista ja sen sulauttamista SKDL:oon ym. (Esimerkkinä tämänkaltaisista "leninisteistä" kts. tästä nume-

rosta artikkelia "Eräs marxilainen"). Opportunisteina eivät suomalaisetkaan uusrevisionistit voi esittää luopumistaan marxismi-leninismistä enää näin avoimessa muodossa - eikä se vastaa myöskään porvariston tarpeita. Porvariston vallan "ikuistamisen" kannalta on välttämätöntä, että revisionismilla on voimakas ote työväenluokkaan, ja siksi ei ole porvaristollekaan edullista, että SKP luopuisi avoimesti ja virallisesti marxismi-leninismistä.

"Viimeisintä sanaa" marxismi-leninismin revisioinnissa edustaa kehittyneissä kapitalistisissa maissa tänään teoria jonkunlaisesta "kaksivaiheisesta vallankumouksesta", jonka mukaan olisi mahdollista hävittää monopolien valta jo ennen sosialistista vallankumousta parlamentaarisin keinoin ja ns. "kansanrintamahallitusten" avulla. Tämä ajatus on varsin selvästi nähtävissä esim. alla olevista kahdesta lainauksesta. Vaikka niissä puhutaankin kauniisti taistelusta sosialismin puolesta monopoleja vastaan, palvelevat niissä esitetyt käsitykset silti käytännössä porvariston tarpeita, onhan niissä kokonana sivuutettu se, mikä on marxismissa olennaisinta - kysymys vallasta ja valtiosta. Näitä nykyajan revisionistien teorioita "eturivin demokratiasta" ja "monopolien vallan hävittämisestä" ei voida mitenkään puolustella vetoamalla marxilais-leniniläiseen teoriaan tai historialliseen kokemukseen. Ei todellakaan voida esittää ainoatakaan esimerkkiä historiasta, jolloin olisi hävitetty monopolien valta murskaamatta samalla koko porvarillista valtiokoneistoa ja pystyttämättä sen jälkeen proletariaatin diktatuuria. Todellisuutta vastaamattomien illuusioidenlevittäminen merkitsee objektiivisesti luokkataistelussa siirtymistä porvariston puolelle.

> "Monopolien ja imperialismin vastaisessa taistelussa yhteistoiminnassa muodostuvat suotuisat edellytykset kaikkien demokraattisten virtausten kokoamiseksi yhteen sellaiseen poliittiseen liittoutumaan, joka pystyy ratkaisevalla tavalla rajoittamaan monopolien osuutta maan talouselämässä ja tekemään lopun suurpääoman vallasta sekä toimeenpanemaan niin perustavia poliittisia ja taloudellisia uudistuksia, että ne turvaavat mahdollisimman suotuisat edellytykset taistelulle sosialismin puolesta." (Revisionististen puolueiden Moskovan kokouksen perusasiakirjasta, s. 26, Oulu -69)

"Eturivin demokratia merkitsee sellaista järjestelmää, joka ryhtyy päättäviin toimenpiteisiin suurpääoman herruuden rajoittamiseksi maan taloudessa. Niin ollen tämä merkitsee teollisuuden perusalojen ja suurpankkien kansallistamista sekä tuotantolaitosten demokraattista johtamista, tuotantolaitosten, jotka tulevat kuulumaan kansalle."

"On itsestään selvää, että toteutetaan kaikki nämä monopoleja vastaan tähtäävät toimenpiteet eturivin demokratia ei vielä poista ihmisen toiseen ihmiseen kohdistamaa sortoa. Se tulee kuitenkin asteittain ja järjestelmällisesti supistamaan monopolien valtaa."

(Aineistoa Ranskan revisionistisen puolueen edustajakokouksesta, "Sosialismin teoria ja käytäntö" 13/70)

Teoria "kaksivaiheisesta vallankumouksesta" on voimakkaasti esillä myös siinä päälinjassa, joka SKP:lle muotoutui tämän vuoden alussa pidetyssä ylimääräisessä edustajakokouksessa. Silloin hyväksytyssä poliittisessa asiakirjassa puhutaan "suurista yhteiskunnallisista muutoksista" ja "syvällisistä demokraattisista uudistuksista", sekä monopolien vallan "rajoittamisesta", ja "järkyttämisestä", mutta ei mainita silti sanaakaan sosialistisesta vallankumouksesta. Kaiken lisäksi siinä väitetään, että nämä "syvälliset" yhteiskunnalliset "uudistukset" - joiden sisältö olisi monopolien vallan "rajoittamisessa", "järkyttämisessä" tai "hävittämisessä" - olisi mahdollista suorittaa "työväenhallituksen" ja "vasemmistoenemmistöisen eduskunnan" voimalla yhteisrintamassa SDP:n ja KEPU:n reformististen ja opportunististen porvaripoliitikoiden kanssa.

(Punakaarti 3/70)

SKP ja "parlamentaarinen siirtyminen"

Marxismi-leninismin perusoppien mukaan avainkysymys jokaisessa vallankumouksessa on valtiovaltaa koskeva kysymys, ja avainkysymys proletaarisessa vallankumouksessa on kysymys valtiovallan valtaamisesta ja porvarillisen valtiokoneiston murskaamisesta väkivallalla. Kysymykseen valtiovallasta liittyy kysymys "parlamentaarisesta tiestä sosialismiin", ja niinpä "parlamentaarisen tien" puolustajat alusta alkaen ovat vääristäneet tai eivät ole ymmärtäneet tai eivät ole halunneet ymmärtää Marxin esittämää kantaa valtiovaltaa koskevasta kysymyksestä. Marxin mukaan "työväenluokan on lyötävä pirstoiksi, murskattava, räjäytettävä rikki koko valtiokoneisto".

Bernstein esittää asian niin, että Marx muka näillä sanoilla varoitti työväenluokkaa liiallisesta vallankumouksellisuudesta valtaa vallattaessa. Hän katsoi, että kapitalismi voisi "kasvaa sosialismiksi" rauhanomaisesti ja että parlamentaarinen tie on ainoa keino sosialismin toteuttamiseksi. Bernsteinin seuraajasta Kautskystä Lenin huomauttaa, että "hän polemiikissaan opportunisteja vastaan, tavassa, jolla hän kysymyksen asettaa ja tavassa, jolla hän kysymystä käsittelee, voidaan huomata järjestelmällinen kallistuminen opportunismiin juuri valtiokysymyksessä". Polemiikissaan opportunisteja vastaan Kautsky pimittää marxismin ja opportunismin välisen kaikkein oleellisimman eron proletaarisen vallankumouksen tehtäviä koskevassa kysymyksessä. Sen sijaan hän kehottaa kysymyksen jätettäväksi tulevaisuuden ratkaistavaksi. Leninin mukaan Kautskyn koko tuotannolle oli ominaista valtiota koskevan kysymyksen kiertäminen ja tästä kiertämisen, vaikene-

misen ja välttelyjen summasta olikin kiertämättömänä seurauksena täydellinen siirtyminen opportunismiin.

SUOMEN VANHAN TYÖVÄENLIIKKEEN SYNTY JA LUOKKASOTA

Työväenliikkeen läpimurto Suomessa tapahtui 1880-luvulla. Tämä alkujaan wrightiläinen työväenliike perustui sosiaaliliberalismiin ja se suhtautui vihamielisesti sosialismiin. Mutta pian Suomen työväenliike huomasi taistelukokemustensa tuloksena, että sen on hylättävä porvareiden työväenliike ja nojauduttava sosialismin aatteille. Vuosina 1903-17 Suomen Sosialidemokraattisen puolueen virallinen toimintalinja rakentui jossain määrin kautskyläisen marxilaisuuden periaatteelle.

Vuodesta 1906 vanhan työväenliikkeen loppupäiviin asti jatkui puolueessa suuntataistelu oikeistolaisten ja vasemmistolaisten välillä. Oikeistolaiset pyrkivät vetämään puolueen yhteistyöhön porvaripuolueiden kanssa, alituiseen sovittelupolitiikkaan, luokkataistelusta luopumiseen. Vasemmistolaiset puolsivat köyhälistön luokkataistelun kantaa, paljastivat oikeistososialidemokraattien opportunistisia pyrkimyksiä. Mutta vasemmistolaisten eli "siltasaarelaisten" eräs puute oli siinä, että he kävivät suuntataistelua puolinaisesti, etteivät he johdonmukaisesti kehittäneet tätä taistelua puolueen puhdistamiskysymykseksi, oikeistolaisryhmän erottamiseksi puolueesta.

Puolueen oikeistosiipi edusti puhtaasti revisionistista kantaa luokkataistelua koskevissa kysymyksissä. Oikeistosiipi katsoi, että "laillinen" parlamentaarinen tie oli ainoa keino sosialismin aikaansaamiseksi. He hyväksyivät bernsteinilaisten tavoin "marxismin paitsi sen vallankumouksellista puolta". He menivät niin pitkälle, etteivät yhtyneet työväen luokkataisteluun, vaan asettuivat porvariston puolelle seuraamalla taistelua sivusta, ja heti kansalaissodan jälkeen he alkoivat kirkua "ei olisi pitänyt nousta vallankumoukseen", "ei olisi pitänyt nousta aseisiin".

Se, etteivät vasemmistososiaalidemokraatit pystyneet käymään johdonmukaista taistelua näitä porvariston kätyreitä vastaan johtui siitä, etteivät he tunteneet marxilaisuutta kyllin hyvin. Tuskin kukaan heistä oli tutustunutkaan Leninin kirjoituk-

siin. Sen sijaan heillä oli itselläänkin heikkouksia mm. luokkataistelua ja parlamenttia koskevissa kysymyksissä. Eli kuten SKP:n perustavan kokouksen avoimessa kirjeessä toveri Leninille sanotaan:

"Puolueemme oli porvariston luokkavallan alla halpaantunut, mukautunut samalle rauhallisen luokkataistelun kannalle, jolla esim. Saksan sosialidemokratia oli aina ollut; porvarillisen valtion puitteissa pysyttelevän eduskunnallisen ja ammatillisen liikkeen puolueeksi, jonka ohjelmassa sosialismi oli pelkkänä koristeena, ja jonka toiminta oli pikemminkin proletaarisen vallankumouksen välttämistä, kuin pyrkimistä ja valmistautumista tähän työväenluokan suurimpaan historialliseen tehtävään."

Vanhassa sosialidemokraattisessa puolueessa ei siis kyllin selvästi tajuttu sitä, että työväenluokka voi saavuttaa vallan vain murskaamalla porvarillisen valtiokoneiston. Siksi ei luotettu vallankumoukseen, vaan tahdottiin niin kauan kuin mahdollista parlamentaarisin keinoin turvata niitä saavutuksia, jotka työväenluokka taistelullaan oli saavutuknut.

Aseellista taistelua pidettiin varsinaisesti vain välttämättömänä pahana, josta olisi päästävä pois mahdollisimman pian. Ei tajuttu, että "väkivalta näyttelee historiassa toistakin osaa (paitsi paholaisen voimaa), näyttelee vallankumouksellista osaa, että se, Marxin sanojen mukaan, on jokaisen vanhan yhteiskunnan kätilö tämän kantaessa kohdussaan uutta yhteiskuntaa..." Siksi puolue vallankumousliikkeen johdossa ei kiinnittänyt taistelun järjestämiseen kylliksi huomiota. Keskityttiin vain lainsäädäntöön ja hallinnon järjestämiseen.

Suomen vanhan työväenliikkeen kokemus osoittaa selvästi, että vallankumousliikkeen johdossa olevan puolueen on vaarallista tuudittautua sellaisiin ruusuisiin unelmiin, että työväenluokka voisi päästä sosialismiin parlamentaarista tietä pitkin. Se osoitti myös sen, ettei riitä, että "periaatteessa" tunnustetaan väkivaltainen vallankumous. On ymmärrettävä, että väkivaltainen vallankumous on sosialistisen vallankumouksen yleinen laki. Siksi vallankumouksellisen puolueen on mitä selvimmin otettava tehtäväkseen valmistautua sosialistiseen vallankumoukseen, oltava joka hetki valmis valtaamaan vallan porvaristolta proletariaatille, oltava joka hetki valmis aseelliseen taisteluun. Ainoastaan valmistautumalla

ja varustautumalla luokkataistelun ylimpään vaiheeseen, aseelliseen vallankumoukseen, voi proletariaatti jouduttuaan siihen harvinaiseen poikkeustilanteeseen, jossa saattaa olla mahdollista vallata valta rauhanomaista tietä, käyttää tätä tilannetta hyväkseen. Sen sijaan, että korkeimmaksi päämääräksi asetetaan se, että pyritään toteuttamaan sosialismi rauhanomaista tietä tai että se asetetaan ainoaksi mahdolliseksi tieksi sosialismiin, merkitsee käytännössä sosialismin hylkäämistä. Päämääränä ei olekaan enää porvarillisen valtion hävitys ja työväenvallan perustaminen, vaan porvarillisen valtion korjaaminen. Se merkitsee samaa kuin asettumista "parlamentaarisen tien" kannalle ja on ensi askeleita sitä kohti, että myös sanoissa asetutaan parlamentaarista tietä puolustamaan. Rauhanomaisen tien kohottaminen sosialistisen vallankumouksen ainoaksi mahdolliseksi muodoksi tai jopa sen tasavertaiseksi väkivaltaisen vallankumouksen kanssa korottaminen on petos vallankumousta kohtaan ja saattaa johtaa vain työväenluokan mitä ankarimpaan teurastukseen, kun syntyy vallankumouksellinen tilanne, eikä proletariaatti ole varustautunut porvariston hyökkäyksiä vastaan.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, ettei proletariaatti pitäisi parempana sitä, että sosialismiin päästäisiin rauhanomaista tietä. Proletariaatin on oltava valmis myös tällaista tilannetta varten, jotta se voisi joustavasti muuttaa taktiikkaansa. Se ei merkitse myöskään sitä, etteikö vallankumouksellisen puolueen tulisi käyttää hyväkseen kaikkia parlamentin tarjoamia mahdollisuuksia. Tietenkin sen pitää pyrkiä parantamaan työväenluokan taloudellista asemaa myös parlamentin kautta, mutta toiminta ei saa koskaan pysähtyä tähän. Parlamenttityötä on käytettävä ennen kaikkea ja ensisijaisesti itse parlamenttia vastaan, on pyrittävä paljastamaan parlamentarismin todelliset kasvot porvariston diktatuurin parhaana välineenä. Tämä on tärkein kriteeri ratkaistaessa kannattaako vallaankumouksellisen puolueen ylipäätänsä osallistua parlamenttityöskentelyyn. Lisäksi parlamenttitoiminnan avulla pitää kehittää luokkataistelua ja käyttää hyväksi porvarillisen kehityksen rauhallista kautta, jolloin porvarillisissa valtioissa on "mitä täydellisin luokkataistelun kehittämisen ja kärjistämisen vapaus".

SKP:n SYNTY JA ALKUVAIHEET

Suomen vanhan työväenliikkeen vallankumouksel-liset jäsenet ottivat oppia kansalaissodan kokemuksista ja perustivat heti tappion jälkeen marxilais-leniniläisen puolueen, Suomen Kommunistisen Puolueen, joka ei ainoastaan ollut puhdas oikeistolaisista pettureista, vaan myöskin vapaa vasemmisto-sosialidemokratian puolinaisuudesta. SKP:n perustamisjulistuksessa asetuttiinkin sille kannalle, että "työväen on tarmokkaasti valmistauduttava aseelliseen vallankumoukseen, eikä suinkaan pyrittävä siihen vanhaan eduskunnalliseen ja osuustoiminnalliseen taisteluun, jonka kannalla Suomenkin työväenjärjestöt olivat ennen vallankumousta. Tämä johti kuitenkin siihen, että suhtauduttiin parlamenttitoimintaan jossain määrin virheellisesti, mikä johti joihinkin virheisiin puolueen toiminnassa. Kun taas 1920-luku oli suhteellisen helppoa SKP:lle, alettiin vuorostaan luottaa liiaksi julkisen toiminnan mahdollisuuksiin, ja puolue vajosikin sen vuoksi käytännön opportunismiin eikä pystynyt tajuamaan vaaran suuruutta, kun fasismi alkoi nostaa voimakkaasti päätään Suomessa.

Ei pystytty nostamaan joukkoja taisteluun uhkaavaa vaaraa vastaan. Pian puolue teki itsekritiikin ja oikaisi linjansa.

SKP SODANJÄLKEISELLÄ KAUDELLA

Kommunisti-lehden palstoilla korostettiin useasti, että kommunistien osallistuminen porvarillisiin hallituksiin on mahdollista ja luvallista vain poliittisen kriisin ja sorrettujen luokkien joukkoliikkeen nousukaudella, kun hallitsevat luokat eivät kykene selviytymään taantumuksen vastaisen joukkoliikkeen noususta. Ilman näitä edellytyksiä kommunistisen puolueen ei varmastikaan missään tapauksessa tulekaan osallistua hallitustyöhön. Nyt herää tietenkin kysymys, onko kommunistisen puolueen mahdollista olla hallituksessa edes näiden olosuhteiden vallitessa eli ovatko nämä riittäviä edellytyksiä siihen. On toisin sanoen tutkittava sitä, tekikö SKP virheen osallistuessaan hallitukseen, ja toisaalta sitä, minkälaisen suhtautumisen marxilais-leniniläisten on otettava tähän kysymykseen nykyisessä maailmantilanteessa.

Kun SKP otti myönteisen kannan kommunistien hallitukseen osallistumiseen silloisessa tilanteessa, korostettiin kaiken aikaa voimakkaasti, että pääpaino oli kiinnitettävä kuitenkin eduskunnan ulkopuolella tapahtuvaan toimintaan, joukkojen keskuudessa tapahtuvaan toimintaan. Koskaan ei myöskään lakattu paljastamasta työväen ystäviksi naamioituneita porvareiden kätyreitä, oikeistososiaalidemokraattisia johtajia, tannerilaisia ja hänen hengenheimolaisiaan.

Teoreettisessa keskustelussa valtiovaltaa koskevasta kysymyksestä kirjoitti Kommunisti-lehden palstoilla Nestori Parkkari (Kommunisti 24/45) seuraavasti:

"Tulee eteen kysymys, että miksi ei työväenluokka yleistä äänioikeutta hyväkseen käyttäen poista tuota byrokratismia (porvariston valtiokonetta) ja muokkaa hallitusvaltaa oman etunsa mukaiseksi... Engels neuvoo parlamentista, että se ei voi olla muuta kuin työväenluokan kypsyyden osoittaja...Rikkauden ylivalta antoi sille takeet siitä, että parlamentarismi ei voi muodostua sille vaaraksi, vaan että siitä tulee porvariston diktatuurin parhain kuori".

Lehden seuraavassa numerossa sama kirjoittaja toteaa, ettei proletariaatti voi ottaa porvarillista valtiokoneistoa sellaisenaan käyttöönsä, vaan on se murskattava ja luotava tilalle oma proletaarinen valtiokoneisto.

Tämän perusteella voidaan sanoa, ettei SKP:n piirissä siis elätelty toiveita mistään parlamentaarisesta tiestä sosialismiin. On kuitenkin luultavaa, että puolue vaipui samanlaiseen käytännön opportunismiin kuin 1920-luvulla. Eläteltiin siis liian suuria toiveita parlamentaarisen toiminnan mahdollisuuksista ja taisteltaessa demokratian laajentamisen puolesta unohdettiin tärkein, sosialistinen vallankumous, jonka on oltava aina vallankumouksellisten kommunistien ylimpänä ja korkeimpana tavoitteena.

En puutu tähän sen tarkemmin, huomautan vain, että olisi erittäin tarpeellista tutkia tarkemmin SKP:n toimintaa 1940-luvun lopulla ja 1950-luvun alussa, jotta voitaisiin ymmärtää, miksi SKP omaksui niinkin helposti Hrushtshevin esittämät ajatukset mm. parlamentaarisesta tiestä sosialismiin.

Pian NKP:n XX puoluekokouksen jälkeen Kommunisti-lehden pääkirjoituksessa sanottiin kokousta "merkittäväksi tapahtumaksi, joka avasi uusia näköaloja kapitalististen maiden kommunistisille puolueille". Tässä kirjoituksessa ei kuitenkaan oteta selvää kantaa mihinkään kokouksessa esille tulleeseen kysymykseen. Kommunisti-lehden numerossa 6/56 oli kokoelma kirjoituksia, joissa kaikissa käsitellään parlamentaarista tietä sosialismiin. Ne olivat kaikki NKP:n XX edustajakokouksessa pidettyjä puheita, ja kaikissa niissä korostettiin sitä, että maailma muka olisi niin suuressa määrin muuttunut, että olisi mahdollista siirtyä sosialismiin parlamentaarista tietä, kuten Hrushtshevin kirjoituksessa:

"Mutta sen jälkeen (Lokakuun vallankumouksen jälkeen) on historiallisissa olosuhteissa tapahtunut perinpohjaisia muutoksia, jotka tekevät mahdolliseksi tähän kysymykseen (sosialistiseen vallankumoukseen) suhtautua uudella tavalla, työväenluokalla liittolaisineen voi olla mahdollisuus vallata vaikka enemmistö parlamentissa ja muuttaa se porvarillisen demokratian elimestä kansan todellisen tahdon elimeksi".

Samoja ajatuksia esitettiin myös Suslovin, Togliattin ja brittiläisen Harry Pallatin kirjoituksissa. Kirjoitukset esitetään kuitenkin ilman kommenttejä, mikä merkitsi käytännössä niiden hyväksymistä. Kommunisti-lehden numeroissa 9 ja 12/56 tuleekin jo esille puolueen virallisena pidettävä kanta Armas Äikiän kirjoituksissa. Tästä käy selville, että oltuaan jonkin aikaa ymmällä SKP:n johto omaksui kakistelematta Hrushtshevin esittämät opportunistiset ajatukset sellaisenaan, eikä SKP:n johto ole kantaansa myöhemminkään muuttanut, vaan on uponnut yhä syvemmälle revisionismin suohon.

Hrushtshevin tavoin Äikiä perustelee kantansa sillä, että yleinen tilanne muuttui toisen maailmansodan jälkeen perusteellisesti ja se aiheutti ratkaisevan muutoksen kommunistien suhtautumisessa porvarilliseen parlamenttiin. NKP:n XX edustajakokouksessa korostettiin, että uusi maailmantilanne on tehnyt mahdolliseksi kulkea sosialismiin myös parlamentaarista tietä.

Toisen maailmansodan jälkeen historiallisissa olosuhteissa tapahtuneiden muutosten arvioinnista ja niistä tehtävistä johtopäätöksistä marxilais-

leniniläisillä on täysin erilaiset käsitykset kuin Hrushtshevilla ja hänen hengenheimolaisillaan. Marxilais-leniniläiset ovat sitä mieltä, että maailmantilanteessa on tapahtunut oleellisia muutoksia. Tilanne on vallankumoukselle entistä suotuisampi, ja sitä onkin käytettävä tarmokkaasti hyväksi, päinvastoin kuin uusrevisionistit väittävät. Marxilais-leniniläiset hylkäävät revisionistien väitteen, että kapitalismi olisi muuttunut luonteeltaan. Marxilais-leniniläisten mielestä taantumus on yhä edelleen sama ja on entistä valmiimpi estämään keinolla millä hyvänsä sosialismin voiton. Toisen maailmansodan jälkeen, päinvastoin kuin hrushtshevilaiset väittävät, taantumukselliset ovat kaikkialla vahvistaneet kansanjoukkojen julmaan nujertamiseen käytettävää väkivaltakoneistoaan ja Yhdysvaltain johtama imperialismi harjoittaa vastavallankumouksellista aseellista interventiota joka puolella maailmaa.

Kaikki imperialistiset maat ovat tällä hetkellä militaristisempia kuin koskaan aikaisemmin. Kreikan ja Ranskan tapahtumat osoittavat, että ns. läntisissä kapitalistimaissa taantumus on myös valmis käyttämään omaa koneistoaan, jos sen edut ovat vähänkin uhattuna. Lisäksi nämä tapahtumat vahvistavat sitä tosiasiaa, että parlamentarismin uneen tuudittautumisesta saattaa olla työväenluokalle mitä kohtalokkaimpia seurauksia.

Lisäksi porvaristo voi muuttaa lakeja, jos se näkee, että joku vallankumouksellinen puolue alkaa tulla liian voimakkaaksi. Se sallii työväenpuolueen saavuttaa enemmistön parlamentissa tai osallistua hallitukseen vain, mikäli puolue on rappeutunut porvarilliseksi työväenpuolueeksi.

Äikiä väittää edelleen:

"Ei ilmeisestikään voida päätehtäväksi ottaa eroamista opportunisteista, oikeistososialidemokraateista".

Hän on ottanut aivan päinvastaisen kannan kuin Lokakuun vallankumouksen kokemukset osoittavat. Lokakuun kokemuksen mukaan tie työväenluokan yhtenäisyyteen käy vain sitä kautta, että eristetään revisionistiset työväenjohtajat joukoista.

Vuonna 1957 Kommunisti-lehden palstoilla käytiin jonkin verran keskustelua parlamentaarisesta siirtymisestä sosialismiin. Vastusta ilmeni kuitenkin niin paljon, ettei samana vuonna pidetyssä edustajakokouksessa hyväksytyssä uudessa ohjelmassa

vielä asetuttu kannattamaan parlamentaarista tietä. Tässä ohjelmassa ei kuitenkaan enää asetuttu sille kannalle, että vallankumouksellisen puolueen on päättäväisesti valmistauduttava väkivaltaiseen vallankumoukseen, myös aseelliseen taisteluun. Selvä ohjelmallinen kannanotto tapahtui kuitenkin jo XV edustajakokouksessa 1969 hyväksytyssä ohjelmassa. Tällöin SKP:stä tuli lopullisesti ja selvästi Suomen niin kutsuttu kommunistinen puolue.

(Punakaarti 2/70)

Suomen «Kommunistisen» Puolueen ohjelma

OPPORTUNISMIA JA SUBJEKTIIVISTA IDEALISMIA

"Kommunistit halveksivat salata mielipiteitään ja aikomuksiaan. He selittävät avoimesti, että heidän päämääränsä voidaan saavuttaa ainoastaan kumoamalla väkivaltaisesti koko tähänastinen yhteiskuntajärjestys" (Marx ja Engels).

Tieteellisen sosialismin klassikoita ja kommunisteja yleensä on syytetty mm. epäinhimillisestä, häikäilemättömästä kyynisyydestä, koska he ovat pyrkineet analysoimaan todellisia olosuhteita ja selvittämään tältä pohjalta mitä pitää tehdä ruikuttamatta maailman pahuutta tai esim. väkivallankäytön epäinhimillisyyttä. Kun Mao Tsetung esitti asiallisen arvion mahdollisen ydinsodan seurauksista, joutuivat revisionistit suunniltaan syyttäen Mao Tsetungia siitä, että tämä muka haluaa ydinasesotaa. Ydinsota oli heidän mielestään niin kauhea asia, ettei siitä olisi saanut puhuakaan muuta kuin valittaa sen kauheutta.

Todellisuutta ei kuitenkaan muuteta taivastelulla, vaan todellisten olosuhteiden pohjalta suunnitellulla toiminnalla. Tämän vuoksi objektiivisesti olemassa olevat olosuhteet on selvitettävä "kyynisesti" sotkematta niihin asiaan kuulumattomia arvoarvostelmia, omia toiveita tai pelkoja.

Subjektiivisten mielihalujen sotkeminen objektiivisesti olemassaolevien ilmiöiden analysointiin merkitsee luopumista materialismista ja asettumista subjektiivisen idealismin kannalle. Se estää saamasta selvää, oikeaa kuvaa todellisuudesta estäen siten myös suunnitelmallisen vaikuttamisen tähän todellisuuteen.

SKP:n ohjelmassa tämä virhe on sääntö. Se ilmenee ohjelmassa kaikessa sanojen valinnasta ("rumat" täsmälliset tieteelliset sanonnat on korvattu "kauniilla" populäärellä ylimalkaisuuksilla) aina suoranaisiin teoreettisiin kannanottoihin saakka: esim. sosialistisesta vallankumouksesta puhuttaessa (ss. 11-12) kerrotaan vain mihin puolue pyrkii, mitä se haluaisi - ei sitä, mikä kaiken todennäköisyyden mukaan on tapahtumien todellinen kulku.

Tällä tavoin on ilmaisesti haluttu "hälventää" kommunismia kohtaan tunnettuja "ennakkoluuloja"; pyritty tekemään ohjelma populääriksi. Periaatteet on toisin sanoen heitetty syrjään suosiontavoittelun vuoksi. Tämä on mitä selvintä opportunismia.

Ohjelman opportunistisuus on erityisen tuomittavaa sen tähden, että se ilmenee pahimmillaan juuri niissä kohdin, joissa sitä ei missään tapauksessa saisi olla hiukkaakaan. Syy tähän on selvä: antikommunistinen propaganda on tietenkin pyrkinyt luomaan eniten "ennakkoluuloja" juuri näitä tärkeimpiä ohjelman kohtia vastaan, joten ne on täytynyt myös "uudistaa" kaikista jyrkimmin.

Rihtniemellä on todellakin täysi syy kiittää SKP:n ohjelmaa: se ei ole kartta, joka viitoittaisi joukoille tien kommunismiin, vaan mainos, jolla SKP ry. yrittää "myydä" seuramatkaa "sosialismiin".

Ohjelman populäärit epämääräisyydet vaikeuttavat sen yksityiskohtaista arvostelua ja helpottavat sen puolustelua. - ohjelman lukija ei saa arvosteltavakseen selviä teorioita, jotka voisi osoittaa oikeiksi tai vääriksi, vaan 24 sivua epämääräistä, ylimalkaista, monimielistä jutustelua, joka pitäisi suomentaa ennen kun sitä voisi arvostella yksityiskohtaisesti. Ohjelman puolustelu taas on helppoa, koska kritiikki jotakin ohjelmakohtaa vastaan voidaan väistää yksinkertaisesti sanomalla "ei sillä sitä tarkoiteta" - ja "tulkitsemalla" sitten ko. kohta vaihteeksi marxilaisittain.

VALTIOKÄSITYS - VEDENJAKAJA REVISIONISTIEN JA MARXILAISTEN VÄLILLÄ

"Valtio on sorretun luokan riistämisen väline" (Lenin). Revisionismi on eräs muoto porvarillista reformismia, jonka erityispiirre on, että se yrittää naamioitua kommunismiksi. Revisionismi on kommunismille erityisen vaarallinen vihollinen juuri sen

vuoksi, että se ei esiinny avoimesti - se on paljastettava ennen kun sitä vastaan voidaan taistella.

Revisionismi voi tarpeen vaatiessa esiintyä myös muodoltaan "vasemmistolaisena" naamioituen ultra-radikaaliin fraseologiaan, mutta useimmiten ja varsinkin silloin, kun yhteiskuntakehitys tuntuu suhteellisen vakaalta, se esiintyy avoimesti oikeisto-opportunistisena poikkeamana.

Tämän avoimen revisionismin selvin tuntomerkki on halu "uudistaa" marxilaista valtioteoriaa ja sitä kautta kieltää (1) porvariston diktatuurin murskaaminen ja (2) proletariaatin diktatuurin perustaminen tai - jo proletariaatin diktatuurin vallitessa - kieltää (3) luokkataistelun jatkuminen ja (4) proletariaatin vallan laajentaminen ja lujittaminen.

Valtiokysymys, kysymys poliittisesta vallasta on siis vedenjakaja kommunistien ja revisionistien välillä.

SKP:n ohjelman revisionismi ilmenee sen poliittista valtaa käsittelevissä kohdissa monin tavoin:

1) valtion ehdoton luokkaluonne salataan
2) ei selvitetä, että valtiokoneiston tärkein osa on sen väkivaltainen pakotuskoneisto (armeija, poliisi, tuomioistuimet, vankilat jne.)
3) käsitteet "valtio" (yhden luokan ase toista vastaan) ja "yhteiskunta" (johon siis kuuluvat kaikki luokat) sekoitetaan
4) porvariston diktatuurin (kapitalisteja palvelevan sotilaallis-byrokraattisen koneiston) murskaamisen välttämättömyys salataan
5) proletariaatin diktatuurin (proletariaatin kapitalisteja vastaan toimivan väkivaltaan perustuvan pakotuskoneiston) perustamisen välttämättömyys salataan
6) levitetään illuusioita "demokratiasta yleensä" ja ns. "demokratian laajentamisesta
7) luokkataistelun jatkuminen ja välttämättömyys laajentaa ja lujittaa proletariaatin valtaa sosialismin vallitessa salataan

Yritän seuraavassa selvittää lyhyesti miten tämä kaikki esitetään ohjelmassa.

I KAPITALISTIEN VALLAN taloudellisesta perustasta ja taloudellisesta harvainvallasta kyllä puhutaan ohjelmassa (mm. ss. 3-4) sekä mainitaan, että

"Tiedoitusvälineitään sekä myös poliisia ja armeijaa (huom. järjestys: - alleviivaukset ja suluissa tehdyt lisäykset ohjelmaan kirjoittajan) hy-

väkseen käyttäen monopolipääoma pyrkii säilyttämään tuotantovälineiden yksityisomistukseen(?) perustuvan luokkavaltansa" (ss. 4)
mutta se, että Suomessa vallitsee porvariston diktatuuri, kapitalistiluokan jakamaton poliittinen valta, joka perustuu viimekädessä valtion väkivaltakoneistoon - se "unohdetaan".

"Vaikka valtio perusolemukseltaan onkin kapitalistiluokan herruutta (po: herruuden välikappale), ei tämä luokka ole kuitenkaan voinut käyttää sitä täydellä teholla (??) valtansa lujittamiseen(?) (s.) sanotaan ohjelmassa, mutta samassa yhteydessä puhutaan siitä, miten

"Suurpääoma pyrkii siihen, että valtion liikelaitokset ja valtioenemmistöiset tuotantolaitokset eivät toiminnassaan poikkeaisi (s.4) kapitalistisesta talouspolitiikasta ja miten kapitalistit "painostavat koko voimallaan valtiokoneistoa" (s.4) ja annetaan kaiken kaikkiaan se kuva, että valtiokoneisto muka on jotenkin kapitalistiluokasta ja yleensä luokista erillään oleva laitos, jonkinlainen taistelukenttä, jonka hallinnasta luokat taistelevat.

II SUOMEN POLIITTINEN JÄRJESTELMÄ esitetään ohjelmassa "valtiollisena" ja "poliittisena demokratiana", jota "vahvistamalla","laajentamalla" ja "demokratisoimalla" valta voidaan siirtää kansalle murskaamatta nykyistä porvarillista valtiokoneistoa ja perustamatta sen tilalle kokonaan uutta, proletaarista valtiokoneistoa, eli kuten Lenin sanoi:

"Mutta tästä kapitalistisesta demokratiasta... kehitys eteenpäin ei käy yksinkertaisesti, suoraan ja sileästi "yhä laajempaan ja laajempaan demokratiaan", kuten liberaalit professorit ja pikkuporvarilliset opportunistit (SKP:n ohjelmassa) esittävät asian. Ei. Kehitys eteenpäin, so. kommunismiin, käy proletariaatin diktatuurin kautta, eikä muulla tavoin voi käydä, sillä kapitalististen riistäjien vastarintaa ei voi murtaa kukaan muu, eikä siihen ole mitään muuta tietä."

III "DEMOKRAATTISTEN" OIKEUKSIEN JA VAPAUKSIEN=LUOKKALUONNE "unohdetaan" ohjelmassa täysin, ja nämä työväenluokan itselleen taistelemat luokkataisteluaseet luovutetaan ilman muuta myös kapitalistien käyttöön:
"Kansalaisten ("siismyös porvarien) tasavertainen osallistuminen poliittiseen ja yhteiskunnalliseen

elämään edellyttää sanan-, kokoontumis- ja yhdistymisvapautta, lakko- ja mielenosoitusoikeutta sekä vapaita vaaleja... SKP puolustaa näitä oikeuksia ja vapauksia niin nykyoloissa kuin sosialismiin siirryttäessä ja sosialismin vallitessa" (ss.7-8).

IV KAPITALISTISEN VALTION TALOUDELLINEN TOIMINTA esitetään ohjelmassa jatkuvasti jotenkin ei-kapitalistisena.

"Valtion omistuksen kasvu ja valtion lisääntyvä puuttuminen talouselämään" esitetään sivulla 5 vielä vaatimattomasti vain sosialistisen vallankumouksen "aineellisia edellytyksiä" luovana tekijänä, mutta sivulla 8 puhutaan jo estottomasti "maamme talouselämän suunnitelmallisesta yhteiskunnan valvonnassa tapahtuvasta kehittämisestä "ainoana mahdollisuutena" ja sivuilla 9-10 esitetään että "Demokratian laajentaminen talouselämän alueella edellyttää sellaisia rakenteellisia ja toiminnallisia uudistuksia, jotka lisäävät yhteiskunnan mahdollisuuksia ohjelmoida ja valvoa yksityisten suuryritysten " toimintaa, ja että "valtion ja kuntien taloudellisen toiminnan laajentaminen, monopolisoituneiden suuryritysten saattaminen valtion hallintaan ja terveydenhuoltoa palvelevien laitosten irroittaminen yksityisten omistajien hyödyn tavoittelusta kuuluvat myöskin näihin uudistuksiin".

Ohjelman laatijat eivät ole näköjään "huomanneet", että yksityinen omistus on jo menettänyt merkityksensä suurkapitalistisena omistuksena ja että sen tilalle on noussut lähinnä osakeyhtiömuotoinen omistus, jonka tilalle tärkeimmäksi omistusmuodoksi on nousemassa valtion omistus.

"Mutta tuotantovoimien siirtyminen osakeyhtiöille ja trusteille tai valtion omistukseen ei poista niiden kapitalistista luonnetta. Osakeyhtiöiden ja trustien suhteen tämä on aivan ilmeistä. Nykyaikainen valtio taas on vain laitos, jonka porvarillinen yhteiskunta luo itselleen estääkseen niin työläisiä kuin yksityisiä kapitalistejakin loukkaamasta kapitalistisen tuotantotavan yleisiä ulkoisia edellytyksiä. Minkä muotoinen tahansa nykyaikainen valtio on oleellisesti kapitalistinen laitos, kapitalistinen valtio, ideaalinen kokonaiskapitalisti. Mitä enemmän se ottaa tuotantovoimia omistukseen, sitä täydellisempi kokonaiskapitalisti siitä tulee ja sitä suurempaa kansalaismäärää se riistää. Työläiset jäävät palkkatyöläisiksi, proletaareiksi.

Kapitalistisia suhteita ei poisteta, vaan ne päinvastoin kehitetään huippuunsa" tiesi Engels kertoa jo viime vuosisadalla, jolloin valtiomonopolistisesta kapitalismista näkyi vasta ituja.

Ohjelmansa mukaan SKP siis pyrkii kehittämään, parantamaan, lujittamaan kapitalismia lisäämällä kapitalistisen valtion mahdollisuuksia riistää ja auttaa muita monopolisteja riistämään sen sijaan, että se pyrkisi murskaamaan kapitalismin ja sen turvana olevan valtiokoneiston.

V SOSIALISTINEN VALLANKUMOUS mainitaan ohjelmassa, mutta millainen onkaan"vallankumous" ala SKP:

"Sosialismin aineelliset edellytykset ovat kypsyneet Suomessa siinä määrin, että jokainen merkittävä (?) demokraattinen uudistus on samalla askel eteenpäin kohti sosialismia (:)"(s. 11), julistaa ohjelma, ja luettelee sitten SKP:n pyrkimyksiä:

"SKP pyrkii siihen, että sosialistinen vallankumous toteutetaan maassamme rauhanomaista ja kansanvaltaista (???) tietä ja että Suomen siirtyminen sosialismiin tapahtuu talous- ja yhteiskuntaelämän rakennetta sekä valta- ja omistussuhteita perinpohjaisesti muuttavien uudistusten kautta (ns. "rakenteellisten reformien teoria"!:)...Puolue pyrkii siihen, että eduskuntaan saadaan sosialismin kannalle asettuva kyllin voimakas enemmistö sekä muodostetaan sen luottamusta nauttiva ja työväenjoukkojen tukema ja puolustama hallitus" (s.11).

Lisäksi ohjelma väittää että

"Sosialismiin siirtyminen on mahdollista vain tilanteessa, jossa Suomen kansan suuri enemmistö ja ennen kaikkea työväenluokka välittömästi tuntee sosialismin välttämättömyyden" (s. 11).

Ajatus on selvästikin että

"Ilmaiskoon väestön enemmistö ensin, yksityisomistuksen säilyessä, so. pääoman vallan ja sorron säilyessä, olevansa proletariaatin puolella - vasta sitten tämä voi ottaa ja sen on otettava valta", kuten Lenin sitä kuvasi jatkaen: "- näin sanovat pikkuporvarilliset demokraatit, porvariston tosiasialliset rengit, jotka nimittävät itseään"sosialisteiksi".

"Kukistakoon vallankumouksellinen proletariaatti ensin porvariston, murtakoon pääoman ikeen, murskatkoon porvarillisen valtiokoneiston - silloin proletariaatti voiton saatuaan voi nopeasti saada puolelleen ei-proletaaristen työtätekevien joukko-

jen myötätunnon ja kannatuksen, tyydyttäen joukot riistäjien kustannuksella", sanomme me.

Ei kommentteja.

VI "SOSIALISMIN RAKENTAMINEN SUOMESSA" on ohjelman osa, joka muistuttaa vähiten karttaa ja eniten matkailumainosta.

"Suomessa tarvitaan sosialismin rakentamiseen alusta pitäen (kts. V) kansan enemmistön selvästi ilmaistua kannatusta nauttiva, demokraattisia perinteitä(...) ja laillisia menettelytapoja (....) noudattava poliittinen valta, joka turvaa kaikkien kansalaisten (myös kapitalistien) demokraattiset oikeudet ja vapaudet" (s. 16) ilmoittaa ohjelma maalaillen sitten "sosialismista" helein värein kuvaa, jonka ei pitäisi pelottaa ainuttakaan porvaria, mutta joka ei myöskään kerro mitään siitä, mitkä ovat proletariaatin tehtävät.

Luokkataistelun jatkumisesta ei mainita sanaakaan, mutta sen sijaan siunataan pieni ja keskisuuri "yksityisyritteliäisyys" (ss. 17-18) ja "henkilökohtaisen omaisuuden kartuttaminen mainiten erityisesti että

"Sosialismi ei poista tällaista omistusta eikä sen perintöoikeutta"(s. 18.).

Individualistinen hyödyntavoittelu ja siihen liittyvä porvarillinen ideologia elää kulta-aikaansa SKP:n "sosialistisessa" Suomessa. Kaikki porvarilliset ideologit voivat olla huoleti sikäli myös, että SKP:n ohjelma ei edellytä mitään kulttuurivallankumouksellisia toimenpiteitä - ohjelmassa ei ole pienintäkään viittausta siihen suuntaan, että porvarillinen kulttuuri vaihdettaisiin "sosialistisessa" Suomessa proletaariseen, kansaa palvelevaan vallankumoukselliseen kulttuuriin.

VII KOMMUNISMISTA SKP:n ohjelma ei sentään anna väärää kuvaa, koska...se ei mainitse siitä sanallakaan...

SKP in memorian...

Revisionismi ei tietysti rajoitu vain em. kohtiin, vaan se jatkuu koko ohjelman läpi alusta loppuun, kohdasta kohtaan, kysymyksestä toiseen. Kysymys ei ole mistään erillisistä virheistä, vaan kokonaisesta revisionistisesta teoriasta, jonka keskellä muutamat "opposition" rauhoittamiseksi mukaan otetut marxilaisen teorian palaset ovat irrallisia ja perusteettomia - pikku kuriositeettejä menneil-

tä ajoilta.

Porvariston avoimet hyökkäykset - mm. neljännesvuosisataisen illegaalisen ajan terrorin - SKP kesti kunnialla, mutta se ei kyennyt torjumaan porvariston "hienompaa", ovelampaa taktiikkaa, vaan joutui revisionistien käsiin ja kuoli viimein XV edustajakokouksessa hyväksyttyyn revisionistiseen ohjelmaan.

SKP:n kunniakasta nimeä käyttävä järjestö ei ole kommunistien, vaan revisionistien puolue. Suomen Kommunistisen Puolueen nimeä käyttää nyt Suomen "Kommunistinen" Puolue.

Rauha SKP:n muistolle ja

KATSE ETEENPÄIN

"Jos halutaan vallankumousta, täytyy olla vallankumouksellinen puolue. Ilman vallankumouksellista puoluetta, ilman marxilais-leniniläisen vallankumouksellisen teorian pohjalle ja marxilais-leniniläiseen tyyliin rakennettua puoluetta on mahdotonta johtaa työväenluokkaa ja laajoja kansanjoukkoja voittoon imperialismista ja sen apureista." (Mao Tsetung)

Taistelu marxilais-leniniläisen puolueen uudelleen perustamiseksi Suomeen on nyt jokaisen kommunistin tärkein tehtävä. Tällä hetkellä ei ole vielä nähtävissä, missä järjestöllisissä ym. muodoissa tämä taistelu tulee tapahtumaan, mutta sen perussisältö on joka tapauksessa sama.

Jotta tulevan marxilais-leniniläisen puolueen ei kävisi kuten SKP:n, on SKP:n kokemuksista - niin myönteisistä kuin kielteisistäkin - nyt otettava oppia. Tällä tavoin tilapäinen takaisku voidaan vielä kääntää voitoksi.

Ennen kaikkea on muistettava, että "opportunismi ei ole sattuma, ei synti, ei hairahdus eikä petos yksityisten henkilöiden taholta, vaan kokonaisen historiallisen aikakauden yhteiskunnallinen tuote" (Lenin). SKP:nkin revisionismilla on omat historialliset juurensa, jotka ulottuvat myös laajalle Suomen rajojen ulkopuolelle. Mikäli näitä juuria ei vedetä esiin ja katkaista, ne tulevat kasvattamaan myös "varren" ja "kukan" - samantapaisen orkidean kuin SKP:n ohjelma.

SKP:n revisionistien keskinäinen valtataistelu tulee varmasti mutkistamaan, mutta ei välttämättä

vaikeuttamaan tilannetta. Myös näiden revisionistien sisäisten kiistojen selvittäminen on mitä tärkeintä.

Toiminta ilman analyysiä on jo nyt johtanut siihen, että eräät toverit ovat muodostaneet käsityksensä ns. "oppositio"-ryhmästä vain sillä perusteella, että se vastustaa puolueen ultrarevisionistista johtoa, ja alkaneet pitää "oppositio"-johtajia marxilais-leniniläisinä.

Esim. "Tiedonantajan" silmäily osoittaa kuitenkin tällaisen kannan vääräksi. "Oppositio"-johto on kyllä arvostellut puoluejohdon revisionismia marxilaiselta pohjalta varsinkin käytännön talouspoliittisissa kysymyksissä, mutta samalla se on mm. syyttänyt "Kansan Uutisia" siitä, ettei lehti sen mielestä ole julkaissut tarpeeksi (...) Kiinan vastaista propagandaa.

"Revisionismin vastaisuudestaan" huolimatta "oppositio"-johto ei ole myöskään pyrkinyt vakavasti selvittämään revisionismin syntyä ja kehitystä SKP:ssä. "Tiedonantajan" perusteella luulisi melkein, että kaikki johtuu muutamasta yksityisestä revisonistista, jotka ovat salavihkaa ryömineet jostain kiven alta puolueen johtoon, ja että revisionismi on myös voitettu kun nämä oliot saadaan pois puolueen johdosta.

"Oppositio"-johto ei siis ole pitänyt tarpeellisena aseistaa jäsenistöä ideologisesti revisionismia vastaan, vaan se on yksinkertaisesti pyrkinyt agitoimaan tätä puoluejohtoa vastaan - usein kylläkin "vennamolaisin" keinoin. - Koko oppositio-ryhmää kaikkia johtajia myöten ei siis voida pitää marxilais-leniniläisenä.

Modernia revisionismia voidaan vastustaa johdonmukaisesti vain modernin tieteellisen sosialismin, marxismi-leninismi-Mao Tsetungin ajatusten pohjalta. Tämän vuoksi marxismi-leninismi-Mao Tsetungin ajatusten opiskelu ja levittäminen on nyt meidän ensisijainen tehtävämme.

(Punakaarti 3/69)

Eheyttämisasiakirjan arvostelua

MINKÄLAISTA "YHTENÄISYYTTÄ"

S'K'P:n eheyttämisen yhteydessä julkaistussa poliittisessa asiakirjassa todetaan, että siinä käsitellään vain niitä kysymyksiä, mitkä yhdistävät puoluetta ja sen eri suuntia. Osoittautuu, että "yhtenäisyyden" saavuttamiseksi on kokonaan jouduttu sivuuttamaan monia keskeisiä kysymyksiä. Sikäli kuin "yhtenäisyyteen" on päästy, on se tapahtunut selvästikin revisionistisen eikä marxilaisten näkemysten pohjalta. Kommunistisen puolueen tärkeintä toimintaedellytystä - ideologista yhtenäisyyttä - ei siis S'K'P:n riveissä enää vallitse. Sensijaan revisionistisen puolueen luonteeseen kuuluva ideologinen, poliittinen ja organisatorinen hajanaisuus on S'K'P:ssakin tosiasia.

Eheyttämisasiakirjan poliittisella puolella on selvästikin hyvin ohjelmallinen luonne, käsitelläänhän siinä Suomen valtiomonopolistista kapitalismia, S'K'P:n päälinjaa näissä oloissa, hallituspolitiikan kokemuksia jne. Kuvaavaa on se byrokraattinen menettely, millä tämä "S'K'P:n uusin ohjelma" on laadittu ja aiotaan saada hyväksytyksi: jäsenistö ei ole päässyt millään tavoin vaikuttamaan asiakirjan sisältöön, ja minkäänlaista puoluekeskustelua siitä ei aiotakaan herättää. Ilmeisesti molemmat suunnat pelkäävät tässä omia kannattajajoukkojaan: virallinen johto otaksunee, että ratkaisua pidettäisiin - varsinkin järjestöpoliittiselta osaltaan - ultrarevisionistisessa leirissä liian "vasemmistolaisena". Ja koittolaisten johtohenkilöt taas tietävät, että mikäli Tiedonantajan palstoilla herätetään avoin keskustelu eheytysasiakirjan sisällöstä, saa se osakseen

täyden tuomion. Ideologinen hajanaisuus on siis S'K'P:n piirissä niin suuri, että puolue pysyy koossa pelkin byrokraattisin toimenpitein.

- Jälleen kerran on nähty, että revisionismin valtaanpääsy työväenpuolueessa merkitsee demokraattisen sentralismin korvaamista byrokraattisella sentralismilla.

Koska siis eheyttämisasiakirjassa on käsitelty vain kysymyksiä, joista vallitsee "yksimielisyys", käy siitä keskitetysti ilmi puolueen vasemmistosiiven, "koittolaisten", ideologiset heikkoudet. Puolueen virallisen johdon käsityksethän menevät huomattavasti asiakirjassa esitetystä oikealle. "Koittolaisten" taholta voidaan tietysti huomauttaa, että tehty asiakirja on "kompromissi". Sellaisenakin se osoittaa, miten suuriin periaatteellisiin myönnytyksiin "koittolaisten" johtohenkilöt menevät "yhtenäisyyttä" ylläpitääkseen.

EHEYTTÄMISEN PERUSTEET

Jo eheyttämisen ideologis-poliittisten perusteiden pintapuolinenkin tarkasteleminen osoittaa, ettei yhtyminen ole tapahtunut ainakaan työväenluokan ideologian, marxismi-leninismin pohjalta. Muunlaista johtopäätöstä asiakirjan sisällöstä on vaikea tehdä: eihän sen mukaan S'K'P:n päälinjaan kuulu sosialistista vallankumousta ja siihen valmistautumista. Tieteellisen sosialismin perusasettamuksesta, - proletariaatin diktatuurin teoriasta - ei siitäkään luonnollisesti mainita mitään. Vallankumouksselliset tunnukset on korvattu joillakin tarkemmin määrittelemättömillä "syvällisillä yhteiskunnallisilla ja demokraattisilla uudistuksilla" sekä "sosialismin edellytysten luomisella". Asiakirjan mukaan ei S'K'P:n päälinjaan kuulu myöskään reformismin, revisionismin ja dogmatismin vastustamista työväenliikkeessä, mutta sen sijaan annetaan erityinen merkitys "työväenpuolueiden yhteistoiminnalle". Hallituksessaoloa ei yritetäkään tarkastella teoreettisesti, periaatteelliselta kannalta, vaan tyydytään pelkkiin valitteluihin, selittelyihin ja epämääräisiin tulevaisuuden toiveisiin. Tässä kirjoituksessa puututaan lyhyesti eheyttämisasiakirjan niihin puoliin, joissa sen revisionistinen, epätieteellinen luonne ilmenee selvimmin.

K'P:n PÄÄLINJA - SOSIALISTISEN VALLAN-MOUKSEN KIERTÄMINEN

"Suomen kommunistisen puolueen päälinjana on mokraattisen rintaman rakentaminen taistelussa nopoleja ja poliittista taantumusta vastaan työtäkevän oikeuksien laajentamiseksi ja sosialismin ellytysten luomiseksi". Siinä onkin kaikki, mitä iakirjassa sosialismista ja vallankumouksesta sataan. Sitä, mitä "sosialismin edellytysten luomilla" tarkoitetaan, ei lähemmin selvitetä. Epäselksi jää, onko kysymys sosialismin taloudellisten jotka ovat olleet olemassa jo kauan) vaiko ideolosten ja poliittisten edellytysten luomisesta. Jos kysymys jälkimmäisistä, niin täytyisi toki marxis-leniniläisessä asiakirjassa tehdä selväksi, et- tarkoitetaan nimenomaan vallankumouksen edellysten luomista (eikä sosialismin rakentamisen edelytyksiä, minkä käsityksen eheyttämisasiakirjasta ähinnä saa). Tyypillistä revisionistista hämäryyttä, elvyyden ja pääasioiden karttamista. Tieteellinen osialismi edellyttää aina konkreettista erittelyä a sanontojen täsmällisyyttä: revisionismi taas lää epämääräisyydestä ja tietämättömyydestä.

Punaisena lankana kulkee asiakirjan läpi ajatus "monopolien vastaisesta demokraattisesta liittoutumasta, joka...on välttämätön edellytys suurten yhteiskunnallisten ongelmien ratkaisemiselle ja demokratian laajentamiselle". Asiakirjan keskeinen ideologinen "sanoma" onkin juuri siinä, että tunnuksilla "syvällisistä demokraattisista uudistuksista" (joiden sisältöä ei kertaakaan lähemmin määritellä.) kierretään kysymys sosialistisesta vallankumouksesta. Eheyttämisasiakirjan mukaan S'K'P on siis nimenomaan reformistinen, ei vallankumouksellinen puolue.

Vaikkei Suomessa vallitsekaan tällä hetkellä millään lailla vallankumouksellista tilannetta, tulisi silti kommunistisen puolueen päälinjaan sisältyä ehdottomasti sosialistinen vallankumous kaikkein keskeisimpänä strategisena tavoitteena. Kommunistinen puoluehan eroaa kaikista muista puolueista siinä, että sen politiikan on oltava periaatteellista, pitkän tähtäimen politiikkaa, koska se perustuu ainoaan tieteelliseen yhteiskuntateoriaan. Kokemus osoittaa, että jos työväenpuolue luopuu vallankumouksellisista tavoitteistaan, merkitsee se myös päivänkohtaisissa kysymyksissä luokkakantaisuuden me-

nettämistä. Viimeisten vuosien kehitys S'K'P:ssa osoittaa sekin tämän selvästi: teoreettisten perusasettamusten revisiointi on johtanut "uudistettuun" käytännön politiikkaan, luokkayhteistyön ajamiseen kaikilla rintamilla.

Emme luonnollisestikaan pyri kieltämään, etteikö olisi luotava mahdollisimman laaja demokraattinen monopolien vastainen yhteisrintama. Mutta aidon kommunistisen puolueen tehtävänä on ohjata monopolien vastaista taistelua koko porvarillista valtiokoneistoa vastaan. Mitään muuta tapaa suorittaa "syvällisiä yhteiskunnallisia ja demokraattisia uudistuksia" ei ole kuin porvarillisen valtiokoneiston murskaaminen ja proletariaatin diktatuurin pystyttäminen. Eli kuten Lenin kirjoitti, kehitys valtiomonopolistisesta yhteiskunnasta eteenpäin ei voi johtaa mihinkään muuhun kuin suoraan sosialismiin, mitään välivaihetta ei ole: "...Valtiomonopolistinen kapitalismi on mitä täydellisintä sosialismin aineellista valmistelua, siihen johtava eteinen, historian portaikon se askelma, jonka sekä sosialismiksi nimitetyn askelman välillä ei ole mitään väliaskelmia".

PROLETARIAATIN DIKTATUURI VAI "ANTIMONOPOLISTINEN VALTIO"?

S'K'P:n päälinja - "demokraattisen rintaman rakentaminen monopoleja ja poliittista taantumusta vastaan" "syvällisten yhteiskunnallisten ja demokraattisten muutosten" toteuttamiseksi - kätkee itseensä selvästikin ajatuksen jonkinlaisesta "antimonopolistisesta valtiosta" (joka ei kuitenkaan edellyttäisi monopolikapitalistien käsissä olevan valtiokoneiston hävittämistä) tai ns. "valtiodemokraattisesta kapitalismista". Tällaisten käsitteiden asiasisältö on se, että katsotaan olevan mahdollista hävittää monopolien taloudellinen ja poliittinen valta ilman sosialistista vallankumousta. Tämä merkitsisi siis jonkinlaista "kaksivaiheista" vallankumousta: ensin suoritetaan "demokraattinen vallankumous" ottamalla valta monopoleilta (parlamentaarisin keinoin) ja vasta sitten siirrytään sosialistisen vallankumouksen vaiheeseen (oletettavasti jälleen parlamentaarisin keinoin). Tämäntapaiset "teoriat", joita S'K'P:n piirissä avoimesti levitellään ("teoriat, jotka on lainattu suoraan Italian ja Ranskan revisionisteilta, ja jotka ovat kärsineet

täyden haaksirikon näissä maissa viime vuosien vallankumouksellisten liikehdintöjen yhteydessä), merkitsevät marxismin perusväittämien avointa ja karkeaa kieltämistä. Käytännössä tällaiset käsitykset eivät mitenkään eroa vanhasta sosiaalidemokraattisesta reformismista, jonka mukaan poliittinen valta on jo Suomessa työväenluokalla (työväenhallitus ja eduskuntaenemmistö), ja nyt sitten on vain kysymys sen ulottamisesta koskemaan myös talouselämää.

TIE SOSIALISMIIN - "LAAJENEMISTAAN LAAJENEVA DEMOKRATIA"

S'K'P:n päälinjaa "demokratian laajentamisesta" tarkasteltaessa on syytä ottaa huomioon sekin, että elämme tällä hetkellä oloissa, joissa on toteutettu porvarillista demokratiaa laajimmillaan. Monopolipääoma on antanut työväenliikkeelle suhteellisen laajat toimintavapaudet, koska ei tunne asemaansa vakavasti uhatuksi. Taistelua demokraattisten oikeuksien puolesta on jatkuvasti luonnollisesti käytävä, mutta kokonaan väärin on väittää, että pelkästään taistelu demokratian puolesta johtaisi sosialismiin. Monopolikapitalisteilta ei voida anastaa valtaa pala palalta vaatimalla aina suurempaa ja suurempaa demokratiaa, minkä kuva S'K'P:n eheytysasiakirjasta saa, vaan murskaamalla "epädemokraattisesti" (porvariston kannalta katsottuna) koko porvarillinen valtiokoneisto. Porvarillinen järjestys perustuu viime kädessä diktatuuriin, eikä mihinkään "yleiseen, yhtäläiseen ja luokkien yläpuolelle kohoavaan" demokratiaan. "Mutta tästä kapitalistisesta demokratiasta...kehitys eteenpäin ei käy yksinkertaisesti, suoraan ja sileästi "yhä laajempaan ja laajempaan demokratiaan", kuten liberaalit professorit ja pikkuporvarilliset opportunistit esittävät asian. Ei. Kehitys eteenpäin, so. kommunismiin, käy proletariaatin diktatuurin kautta, eikä millään muulla tavoin voi käydä sillä kapitalistisen riistäjien vastarintaa ei voi murtaa kukaan muu, eikä siihen ole mitään muuta tietä.", kirjoitti Lenin.

KYSYMYS SOSIALIDEMOKRATIASTA

Eräs "tärkeä edellytys syvällisille demokraattisille uudistuksille" on eheyttämisasiakirjan mukaan se, että "...SDP ja sen johdon vaikutuksessa

toimivat järjestöt luopuvat luokkayhteistyön politiikasta suurpääoman kanssa". Niinpä S'K'P päälinjansa mukaisesti "antaa erityisen merkityksen työväenpuolueiden yhteistoiminnalle". Näin julistetaan V.I.Leninin syntymän 100-vuotisjuhlallisuuksien aattona, ja vielä "leninismin" nimissä! Vaikuttaa melkein siltä, että mitä avoimemmin uusrevisionistit hylkäävät marxismi-leninismin, sitä innokkaammin he kutsuvat itseään "marxilais-leniniläisiksi".

Leniniläisessä asiakirjassa olisi luonnollisesti pitänyt tehdä selväksi se, etteivät mitkään "suuret yhteiskunnalliset uudistukset" ole mahdollisia, ellei ole onnistuttu irroittamaan joukkoja sos.dem. johtajien vaikutuksen alaisuudesta. Mutta S'K'P:n eheyttämisasiakirjassa puhutaan vain yhteistyöstä SDP:n kanssa, eikä mainita sanaakaan välttämättömyydestä taistella reformismia, revisionismia ja dogmatismia vastaan!

S'K'P:n oppositio on arvostellut "Tiedonantajan" palstoilla useaan otteeseen virallisen johdon sosialidemokraatteihin omaksumaa asennetta, mutta kertaakaan he eivät ole silti esittäneet marxilaista kokonaisarviota sosialidemokratian roolista nykySuomessa. Kun he nyt ovat allekirjoittaneet tämänkaltaisen ohjelmallisen asiakirjan, vie se melko lailla katetta heidän vaatimuksiltaan "paluusta vanhaan SKP:hen". Vanhan kunniakkaan SKP:n politiikan perusperiaatteita on ollut johdonmukainen taistelu sosialidemokraattien harjoittamaa luokkayhteistyötä vastaan. SKP:n historiassa on aina painotettu enemmän taistelua sosialidemokratiaa vastaan kuin yhteistyötä sen kanssa, ja niin pitäisi tehdä tänäänkin, jos koskaan!

Myös Suomen työväenliikkeen kokemukset osoittavat, ettei reformismin ja revisionismin vastustaminen ole ristiriidassa pyrkimyksille työväenluokan yhtenäisyyteen.

Päinvastoin: työväenluokan yhtenäisyyden on oltava nimenomaan toimintayhtenäisyyttä, yhtenäisyyttä perustasolla, joukkojen keskuudessa - ja tämä edellyttää porvarillisen ideologian eri muotojen vastustamista työväenliikkeessä. On luonnollisesti mahdollista saada päivänkohtaisissa taistelukysymyksissä sos. dem. johtajat omaksumaan pääoman vastaisia kantoja, mutta tämäkin tapahtuu yleensä tuloksena joukkojen painostuksesta.

...Mutta jos kysymys on "suurista yhteiskunnallisis-

ta uudistuksista" mitkä S'K'P:n eheyttämisasiakirjassa asetetaan tavoitteeksi, niin silloin tehtävänä ei voi olla mikään muu kuin leppymätön taistelu työväenluokan pettureita vastaan.

S'K'P JA "TYÖVÄENHALLITUS"

Melko keskeinen osa yhtymisasiakirjan sisällöstä on omistettu hallituspolitiikan tarkastelulle. Koko käsittelyn ulkopuolelle jää kuitenkin kysymys, onko kommunistisen puolueen mahdollista näissä oloissa osallistua hallitukseen yleensä ollenkaan (muuttumatta samalla reformistiseksi puolueeksi).

Hallituspolitiikan hyvinä puolina esitetään eräät sosiaali- ja ulkopolitiikassa saavutetut tulokset. Samalla todetaan että "kielteiset puolet ovat ilmenneet lähinnä talous- ja veropolitiikassa" ja ettei hallituspolitiikka näillä aloilla (siis oleellisimmissa kysymyksissä) "ole suuntautunut suurpääomaa vastaan". Myönnetään, että "työväenhallitus" "on noudattanut pääasiassa suurpääoman etujen mukaista talouspolitiikkaa toteuttamalla mm. devalvaation ja myöntämällä suurpääomalle verohelpotuksia". Nämä ovat epäilemättä oikeita arvioita. Tarvittavia johtopäätöksiä ei kuitenkaan tehdä.

"Koittolaiset" ovat kohdistaneet "työväenhallitukseen" ja S'K'P:n hallituspolitiikkaan paljon hyvää ja oikeutettua kritiikkiä. Hallitukseen kuulumista he eivät ole kuitenkaan kertaakaan asettaneet kyseenalaiseksi. He ovat vain esittäneet, että hallituksessa tulisi toimia muilla, kuin tähän asti noudatetuilla ehdoilla. Marxilais-leniniläisten mielestä on kuitenkin selvää, ettei S'K'P voi päästä hallitukseen näissä oloissa millään muilla kuin porvaristolle otollisilla ehdoilla. Kansanvälisen työväenliikkeen yleiset kokemukset osoittavat, ettei vallankumouksellinen työväenpuolue voi osallistua kapitalistisen yhteiskunnan hallituskomentoon (menettämättä samalla vallankumouksellista luonnettaan) muuten kuin aivan poikkeuksellisissa tilanteissa (esim. ulkoisen fasismin vaaran uhatessa). S'K'P:n eheyttämisasiakirjassakin todetaan, että hallitukseen astuminen tapahtui yllättäen, että sitä ei edeltänyt SKDL:n kannatuksen kasvu ja ettei se myöskään tapahtunut ulkoparlamentaaristen joukkoliikkeiden painostuksen tuloksena. Luokkataistelun logiikan mukaan on siis selvää, että SKDL:n hallitukseen astu-

minen tapahtui porvariston suostumuksella ja tahdosta.

Epäilemättä on hallitukseen pääsy edistänyt reformististen mielialojen valtaanpääsyä S'K'P:ssa, ja näin siis vastannut porvariston luokkaetuja. Yleistä poliittisen tyytymättömyyden kasvua ja sen etsiytymistä "vennamolaisiin" muotoihin voidaan tuskin ymmärtää, ellei oteta huomioon Suomen "Kommunistisen" Puolueen osallistumista monopolikapitalistien vallanpitoon.

SKDL:n riveissä esitetään usein hallituspolitiikan puolustukseksi jonkinlainen "pienemmän pahan" teoria. Sanotaan, että parempi sentään työväenhallitus kuin porvarihallitus; ja enemmän asioihin voidaan vaikuttaa hallituksesta kuin hallituksen ulkopuolelta. Myös tällainen näkemys on periaatteellisesti virheellinen, se kuvastaa viime kädessä luokkayhteistyölle eikä luokkataistelulle rakentuvaa ajattelua. Jos pyrittäisiin luokkakantaisesti tarkastelemaan SKDL:n hallituksessaoloa, niin silloin olisi ensiksi kysyttävä, onko se omiaan kehittämään vai jarruttamaan joukkoliikettä työväenluokan etujen puolesta. Onhan loppujen lopuksi kuitenkin niin, että työväenliikkeen etuja voidaan puolustaa vain joukkotoiminnalla; ratkaisevaa ei ole se, kuinka monta edustajaa työväenluokalla eduskunnassa on, vaan se, mitä tapahtuu edustuslaitosten ulkopuolella, minkälainen on työväenluokan tietoisuuden ja järjestäytyneisyyden aste. Kokemuksesta tiedetään, että muodollisesti oikeistolaisemmalta hallitukselta ja eduskunnalta voidaan saada suurempia myönnytyksiä kuin "työväenhallituksilta" ja "työväeneduskunnilta" jos vain työväenluokan oma toiminta on aktiivista. Tämän ilmaisi esim. Mauno Koivisto selvästi kirjoittaessaan ennen SKDL:n hallitukseen tuloa: "Katsoisin asian olevan niin, että jos SKDL ei ole hallituksessa mukana, on hallitusohjelman oltava radikaalimpi; jos SKDL on mukana, olisi ohjelman oltava mahdollisimman voimakkaasti yksityisen yritteliäisyyden merkitystä korostava."

Eheyttämisasiakirjan hallituspolitiikan tarkastelussa kuvastuu myös virheellinen usko siihen, että äärioikeiston ja liberaalin porvariston välillä vallitsisi jonkinlainen syvä kuilu. Itse asiassa eheyttämisasiakirjassa annetaan sellainen vaikutelma, että varsinainen rintamalinja Suomen poliittisessa kentässä kulkisi "vasemmiston" ja oikeiston vä-

lillä, tai sitten tyyliin "äärioikeisto ja muut". Niinpä siinä tulkitaan väärin se kritiikki, mitä äärioikeiston taholta on kohdistettu "työväenhallitukseen". Ensinnäkin siinä esitetään tämä kokoomuslainen arvostelu koko porvariston suhtautumistapana, eikä ymmärretä, että monopolikapitalistien valtaa pidetään tällä hetkellä yllä nimenomaan liberaalin politiikan avulla (kekkoslaiset ja demarit). Ja sitäpaitsi ei oteta huomioon, että äärioikeiston hallituspolitiikkaan kohdistamat hyökkäilyt ovat olleet ennenkaikkea taktisia: samalla kun hallitus on hoitanut asiat suurpääoman parhaaksi ja kansan vahingoksi, lietsotaan tyytymättömyyttä "sosialistista" politiikkaa kohtaan. Täysin illusorinen on se eheyttämisasiakirjan käsitys, että olisi mahdollista yhdessä keskustapuolueen ja sos.demien kanssa "syrjäyttää oikeisto pysyvästi hallituksesta" ja "järkyttää myös monopolien valta-asemia". Kommunistien on pyrittävä johdonmukaisesti paljastamaan joukoille, että olipa hallitus kokoomuksen, keskustalaisten, reformistien tai revisionistien, on sen tehtävänä aina porvariston luokkaetujen ajaminen.

Tyyli ja taktiikka voi vaihdella, politiikan luokkasisältö ei.

(Punakaarti 1/70)

SKP:n 16. edustajakokouksen arviointia

Suomen "Kommunistisen" Puolueen nimeä tänään käyttävä järjestö ei ole kommunistinen muuta kuin nimeltään. SKP on puolue, jolla on revisionistinen ohjelma, revisionistiset johtajat ja joka noudattaa reformistista luokkayhteistyöpolitiikkaa ja byrokraattista sekä liberaalia järjestökäytäntöä. - SKP:n 16. edustajakokous ei kyennyt poistamaan niitä syitä, jotka ovat synnyttäneet ristiriitoja Suomen vasemmistolaisessa työväenliikkeessä. Ne tulevat väistämättä jatkumaan ja syvenemään. "Yhtenäisyys on mainio asia, niin kauan kuin se on mahdollista, mutta on yhtenäisyyttä tärkeämpiä asioita." (Engels)

Kansandemokraattisessa liikkeessä on vallinnut syvä hajaannus aina 60-luvun puolivälistä alkaen. Perussyy ristiriitoihin on ollut se, että SKP:n johto on mukautunut tukemaan harjoitettua luokkasovintopolitiikkaa.

SKP:n 16. edustajakokouksessa SKP:n johto ei tehnyt minkäänlaista itsekritiikkiä "kansanrintama" kauden aikana ja vakautusvuosina harjoitetusta politiikasta. Päin vastoin: puolueen linjan vahvistettiin jatkuvan entisellään. Puolueen päälinjana on edelleen "suurpääoman vastaisen rintaman" rakentaminen yhteistyössä SDP:n ja keskustavoimien kanssa, niihin nojautuvan hallitusyhteistyön aikaansaaminen, sekä suurpääoman vallan vähittäinen "demokratisoiminen".

Mitään todellisia edellytyksiä ei siis ole yhtenäisyyden saavuttamiselle SKP:ssa. Jos ja kun SKP jatkaa harjoittamaansa politiikkaa, niin luokkatietoisten työläisten keskuudessa tulee tyytymättömyys sitä kohtaan lisääntymään väistämättä. Tyytymättömyys, jota SKP:n "ministerikommunismi" ja va-

kautuspolitiikka on työväenluokassa tähän mennessä herättänyt, on kanavoitunut suureksi osaksi tiedonantajalaisen opposition uomiin. Kuudennessatoista edustajakokouksessa joutuivat tiedonantajalaiset johtohenkilöt kuitenkin tekemään useita avoimia myönnytyksiä SKP:n saarislaiselle johdolle. Näin kävi entistä selvemmin ilmi, ettei Tiedonantaja ole valmis käymään periaatteellista, johdonmukaista taistelua SKP:n revisiomismia vastaan. - Siksi onkin varmaa, että ristiriitoja tulee vähitellen syntymään myös tiedonantajalaisen liikkeen sisällä.

- Seuraavassa tarkastellaan yksityiskohtaisemmin näitä SKP:n 16. edustajakokoukseen liittyviä kysymyksiä.

1. "SUURPÄÄOMAN VASTAINEN YHTEISRINTAMA" - MILTÄ POHJALTA?

Tämän päivän Suomessa on valta keskittynyt verraten suppealle monopolikapitalistien ryhmälle. Tämä ryhmittymä on myös alistanut valtiokoneiston palvelemaan entistä välittömämmin etujaan.

On siis olemassa objektiiviset edellytykset ja myös objektiivinen välttämättömyys laajan suurpääoman vastaisen yhteistyön kehittämiselle. Tällaiseen yhteisrintamaan tulee saada työläisiä, pienviljelijöitä, pienyrittäjiä jne. Tämä on kuitenkin mahdollista vain luokkataistelun eikä luokkayhteistyön pohjalta. Ja tällaista yhteisrintamaa luotaessa voi kommunisteilla olla vain yksi ainoa mahdollinen tavoite: sosialistinen vallankumous.

Valtoimonopolistisen kapitalismin erittelystä SKP:n revisionistit vetävät opportunistiset johtopäätökset.

Heidän mukaansa

- suurpääoman valta voidaan hävittää reformistisin keinoin, ns. "demokratian laajentamisen" ja "rakenteellisten reformien" avulla
- suurpääoman vastaisen rintaman luominen edellyttää "kommunisteilta" tiivistä yhteistyötä SDP:n ja Kepun johdon kanssa.

2. SUURPÄÄOMAN VALLAN "RAJOITTAMINEN"

Suurpääoman valta voidaan murtaa vain sosialistisen vallankumouksen avulla, vain murskaamalla mo-

nopoliporvariston käsissä oleva valtiokoneisto ja pystyttämällä proletariaatin diktatuuri. Tämä on kansainvälisen kommunistisen liikkeen perinteellinen käsitys. Tämä on ollut aina kaikkein tärkein tekijä, joka on erottanut kommunistisen puolueen sosialidemokraattisista ja sosialistisista puolueista.

Tämän päivän SKP on kuitenkin ajautunut sosialidemokraattien alkuperäisille linjoille. Niiden mukaan työväenluokan olisi mahdollista nousta valtaan asteittaisen, vähittäisen demokraattisen uudistusprosessin avulla. (Kts. tarkemmin artikkelia "Demokratian laajentamisesta".) 16. edustajakokouksessa määriteltiin SKP:lle entistä selvemmin reformistinen, eikä vallankumouksellinen linja Suomen valtiomonopolistisen kapitalismin ongelmien ratkaisemisessa.

3. AJAAKO SDP TYÖVÄENLUOKAN VAI MONOPOLIPÄÄOMAN ETUJA?

SDP:tta arvosteltiin SKP:n 16. edustajakokouksessa jonkun verran enemmän kuin kahdessa aikaisemmassa edustajakokouksessa. Tämä ei ole sinänsä kovinkaan kummastuttavaa: SDP:n luonteesta ei ole enää kenenkään kovin helppoa elätellä sellaisia illuusioita kuin vielä 60-luvun alkupuolella. "Vakauttamiset" ja luokkataistelun kiristyminen ovat nostattaneet joukkojen tietoisuutta huomattavasti.

Mutta edelleen SKP:n johto pyrkii kuitenkin rakentamaan poliittisen päälinjansa SDP:n kanssa harjoitettavan yhteistyön varaan. Edelleen SKP:n johto näkee "suurpääoman vastaisen rintaman" muodostuvan enemmänkin yhteistyössä porvarillisten poliittisten suuntausten kanssa kuin eri yhteiskuntaluokkien ja -kerrosten välille.

Edelleen SKP:n johto elättelee ja levittelee sellaisiakin illuusioita, että:"On uskottavaa, että sitä mukaa kun nuoremmat voimat pääsevät vaikuttamaan sos.dem.puolueessa, voi siellä tapahtua poliittista ja aatteellista selkiintymistä työväenluokan maailmankatsomuksen, sosialismin suuntaan." (KK:n toimintaselostuksesta). Tai: "Jos molemmat puolueet (SDP ja SKP) yhdessä ja määrätietoisesti pyrkisivät toteuttamaan edes niitä ohjelmallisia tavoitteita, jotka ovat yhdensuuntaiset, olisi eräs tärkeä edellytys monopolien vastaisen rintaman luomiseksi syntynyt" (sama).

SDP on ja pysyy porvarillisena puolueena. Ei

sukupolvien vaihdos eikä mikään muukaan 'mullistus' maailmassa voi muuttaa sen luokkaluonnetta. Ohjelmalliset tavoitteensa SDP laatii pääasiassa vain työväenluokan hämäämiseksi. Monta kertaa aikaisemmin on SDP polkenut jalkoihinsa sopimuksensa ja sitoumuksensa - sitähän se tekee itse asiassa jatkuvasti. Monopolien vastaisen rintaman luomiseksi syntyy edellytyksiä vain sitä mukaa kuin SDP menettää turruttavaa otettaan joukkoihin.

On huomattava, että SDP:n ajama viime vuosien politiikka on entistä selvemmin kohdistunut paitsi työväenluokkaa niin myös pienviljelijöitä, pienyrittäjiä ja muita keskikerroksia vastaan. On siis kokonaan väärin väittää niin, että SDP edustaisi pikkuporvaristoa, keskikerroksia ja että se siten kuuluisi työtätekevän kansan yhteisrintamaan suurpääomaa vastaan. Naurettavaa on esittää myös sellaista, että koska SDP:n ja Kepun äänestäjistä valtaosa koostuu maaseudun ja kaupunkien vähävaraisista, niin nämä puolueet kuuluisivat sen vuoksi ainakin potentiaalisena voimana suurpääoman vastaiseen rintamaan. Äänestäjäkoostumus ei miksikään muuta näiden puolueiden porvarillista luokkaluonnetta. Kyllä kai myös Kokoomuksen äänestäjäkunnasta valtaosa on luettavissa palkkatyöläisten kastiin.

SDP on siis nähtävä nimenomaan monopoliporvariston etujen ajajana. Suomen monopoliporvariston päätaktiikka on tänään liberaali luokkayhteistyöpolitiikka - ei kokoomuslainen jyrkän antikommunistinen myöntymättömyyssuunta. SDP on tämän politiikan päätoteuttaja maassamme.

Myös Suomen työväenliikkeen kokemukset osoittavat, ettei taistelu reformismia ja revisionismia vastaan ole ristiriidassa pyrkimyksille työväenliikkeen yhtenäisyyteen. Työväenliikkeen yhtenäisyyden on oltava nimenomaan toimintayhtenäisyyttä, yhtenäisyyttä perustasolla, joukkojen keskuudessa - ja tämä edellyttää porvarillisen ideologian kaikkien eri muotojen vastustamista työväenliikkeessä. Luonnollisesti on mahdollista saada sos.dem. johtajat omaksumaan päivänkohtaisissa taistelukysymyksissä pääoman vastaisia kantoja, mutta näinkin voi tapahtua vain joukkojen painostuksen tuloksena. SDP:n politiikalle on ominaista se, että se pitää linjaansa aina mahdollisimman oikealla. Yleisesti ottaen on niin, että mitä sovittelevampaan yhteistyöhön SKP SDP:n kanssa ryhtyy, sitä enemmän SDP ajaa politiik-

kaansa oikealle. SDP:n politiikkaa on mahdollista "vetää" vasemmalle vain käymällä jyrkkää ja johdonmukaista taistelua SDP:tä vastaan.

- Kun SKP tässä tilanteessa kohdistaa politiikkansa kärjen "äärioikeiston eristämiseen" (jonka porvaristo on itse jo eristänyt hallitusvastuusta), eikä SDP:n harjoittaman liberaalin luokkayhteistyöpolitiikan paljastamiseen, niin se on omiaan vain luomaan edellytyksiä äärioikeistolaisten liikehdintöjen synnylle.

4. "MINISTERIKOMMUNISMI"

Kommunistisen liikkeen periaatteellinen kanta on, että kommunistit voivat osallistua hallitusvastuuseen kapitalistisessa yhteiskunnassa vain äärimmäisen poikkeuksellisissa oloissa, vain määrätynlaisen poliittisen kriisin vallitessa.

Suomessa ei vallinnut vv. 1966-71 sellaisia oloja, että ne olisivat Leninin ja Dimitrovin mukaan oikeuttaneet kommunistien osallistumisen hallituksiin. Mutta SKP:n johto ei ole myöskään rohjennut asettaa kysymystä, miksi nämä ehdot eivät olisi pätevii Suomen tilanteeseen. Tällöin olisi pitänyt osoittaa että Leninin ja Dimitrovin kanta on hallituskysymyksen kohdalla ollut jollain lailla virheellinen tai sitten todistaa, millä lailla ja missä suhteessa olosuhteet olivat muuttuneet oleellisesti toisenlaisiksi.

SKP:n johto on yrittänyt vaikenemalla sivuuttaa sen, mikä on ollut kommunistisen liikkeen periaatteellinen kanta hallituskysymyksessä. Toisinaan taas SKP:n johto on joutunut, yrittäessään puolustella hallitusseikkailujaan "marxismi-leninismin periaattein", turvautumaan klassikkojen suoranaiseen vääristämiseen tai aivan mielivaltaisiin tulkintoihin. Niinpä jotkut SKP:n revisionistit osaavat esim. itsepintaisesti tolkuttaa siitä, ettei Lenin "periaatteessa" kieltänyt hallitukseen osallistumista. Melko "joustavaa" ja "luovaa" leninismin "soveltamista" Suomen oloihin todellakin. Sekä Lenin että Dimitrov ovat määritelleet melko yksiselitteisesti ne edellytykset, jolloin kommunistien osallistuminen hallitukseen on periaatteessa sallittua ja milloin taas ei. Kiistatonta onkin, että SKP:n hallituskysymyksessä omaksuma kanta eroaa oleellisesti Leninin ja Dimitrovin kannasta, kommunistisen liikkeen perinteellisestä linjasta.

Erittäin hyvä osoitus marxilais-leniniläisen linjan paikkansapitävyydestä hallituskysymyksessä on SKP:n vv. 1966-71 harjoittama "ministerikommunismi". SKP:n johto on joutunut itsekin myöntämään, että "kansanrintamahallitusten"kausi suosi vv. 1966-71 johdonmukaisesti suurpääomaa.

Marxilais-leniniläinen suhtautuminen asiaan olisi luonnollisesti edellyttänyt, että viimeistään SKP:n 16. edustajakokouksessa olisi asetettu periaatekysymys: miksi hallituskokeilussa epäonnistuttiin? Miksi sillä ei saavutettu toivottuja tuloksia?

Työväenluokan kokemukset SKP:n osallistumisesta hallitusvastuuseen ovat yksinomaan kielteisiä. Kaikki ne illuusiot, jotka SKP rakensi "kansanrintamahallitusten" varaan, ovat todellakin osoittautuneet pelkiksi illuusioiksi. "Kansanrintamahallitusten" ei "onnistunut" "järkyttää" eikä edes "rajoittaa" suurpääoman valtaa. Päinvastoin: suurpääoman ote valtiokoneistosta näyttää vain tiukentuneen."Demokratian laajentamisen" asemasta SKP joutuikin hallituksessa osalliseksi demokraattisten oikeuksien tuntuvaan kaventamiseen. Eikä SDP ole muuttunut yhtään "vasemmistolaisemmaksi", vaan päinvastoin se tuntuu muuttuneen entistä röyhkeämmäksi suurpääoman juoksupojaksi. Myöskään tulonjakosuhteessa työn ja pääoman välillä ei ole tapahtunut ennakoitua muutosta työväenluokan hyväksi. Muutosta kyllä on tapahtunut, mutta vain siten, että suurpääoma on onnistunut kirjaamaan tililleen ennätysmäisiä voittoja. Sitäpaitsi SKP:n kannatuksessa ei tapahtunut mitään kuviteltua hyppäyksellistä nousua: tuloksena oli vain kannatuksen hupeneminen. Ja "kansanrintaman" kuristuspolitiikan herättämä tyytymättömyys on kanavoitunut äärioikeistolaisiin eikä vallankumouksellisiin uomiin. Vennamolaisuuden nousu oli suoraa seurausta SKP:n harjoittamasta "ministerikommunismista".

Tästä kaikesta huolimatta SKP:n 16. edustajakokous vahvisti uudelleen puolueen linjaksi pyrkimyksen muodostaa uudelleen "vasemmiston ja keskustan voimiin nojaavan yhteistyöhallituksen", koska "sillä on oikeat edellytykset parhaiten ajaa työtätekevien etuja". Oikea sanamuoto ilmeisesti olisi "koska sellaisella on tässä tilanteessa edellytykset parhaiten tukahduttaa työtätekevien taistelua".

(Punakaarti 6/72)

«Demokratian laajentamisesta»

Ns. "demokratian laajentaminen" kapitalistisen järjestelmän puitteissa voi merkitä työväenluokalle korkeintaan sen luokkataisteluaseman paranemista porvariston diktatuurin alaisuudessa, mutta ei koskaan vallan siirtoa kansalle. Mikäli näitä porvarillisen demokratian suomia luokkataisteluasemia ei käytetä kumouksellisen työn välikappaleena, ne eivät merkitse muuta kuin porvariston kannalta entistä edullisempaa hallintojärjestelmää.

Punakaartin numerossa 5/72 tarkasteltiin revisionistisia käsityksiä ns. "antimonopolistisesta valtiosta" ja "kehittyneestä demokratiasta". Tällaiset revisionistiset teoriat kieltävät sen, että monopolipääoman valta voidaan hävittää vain vallankumouksellista tietä. Niiden mukaan olisi mahdollista siirtyä kapitalismista sosialismiin erityisen "demokraattisen välivaiheen" kautta, jolloin valta ei olisi sen enempää työväenluokan kuin monopoliporvariston käsissä.

Tässä artikkelissa jatketaan valtiokysymyksen käsittelemistä, ja tarkasteltavana on ns. "demokratian laajentaminen". Revisionistit tarkoittavat tällä sitä, että tie kapitalismista sosialismiin olisi pelkästään asteittainen demokraattinen uudistusprosessi, eli, kuten asia on SKP:n ohjelmassa ilmaistu, "Jokainen demokraattinen uudistus on tänään askel kohti sosialismia".

SOSIAALIDEMOKRAATIT ENNEN

Ennen vanhaan sosialidemokraatit väittivät - silloin kun he olivat vielä muodollisesti sosialismin kannalla - että "kysymys on vain kansanvallan

laajentamisesta koskemaan myös talouselämää" - ja että sillä kapitalismi tuleekin sitten kumotuksi. Tällä lailla eivät sos.dem.johtajat juuri enää puhu. Heistä on jo aikapäiviä sitten tullut kapitalistisen riistoyhteiskunnan avoimia puoltajia; itse asiassa SDP on tämän päivän Suomessa monopolipääoman tärkein poliittinen tukipylväs.

KANSANDEMOKRAATIT TÄNÄÄN

Sosiaalidemokraattien entisen roolin on perinyt SKDL:n ja SKP:n pikkuporvarillinen johto. Tänään on heidän tehtäväkseen tullut vakuuttaa työväenluokan tyytymättömille, luokkatietoisille aineksille, että "kysymys on vain poliittisen demokratian ulottamisesta koskemaan myös talouselämää".

SKDL:n aleniuslaiset "vasemmistososialistit" ovat tässä varsin suorapuheisia. He kieltävät avoimesti tieteellisen sosialismia keskeisimmät valtiota koskevat periaatteet - ja joskus jopa myöntävät sen itsekin. Heidän mukaansa poliittinen valta Suomessa todellakin kuuluu kansalle - muutenkin kuin muodollisesti! Kun vain saadaan riittävästi SDP:n ja SKDL:n valtuutettuja eduskuntaan, niin se riittää taloudellisen kansanvallan toteuttamiseksi, väittävät he. - Hyvän kuvan tällaisista "kansansosiaalidemokraattisista" näkemyksistä saa esim. tutustumalla Ele Alenius:n teokseen "Sosialistiseen Suomeen". - Tämä tutustuminen on todella suositeltavaa siksikin, että se auttaa havainnollisesti huomaamaan, ketkä ovat ottaneet tehtäväkseen sosiaalidemokraattien elähtäneiden teorioiden uudelleenlämmittämisen.

SKP:n saarislaiset revisionistit eivät jää paljoakaan jälkeen aleniuslaisista hengenheimolaisistaan. Myös he kieltävät jotakuinkin avoimesti marxismi-leninismin periaatteet. - Asemansa vuoksi heidän on vain vaikea sitä itse suoraan myöntää, ainakaan julkisuudessa. Niinpä esim. SKP:n Helsingin piirin puheenjohtaja Elsa Aaltonen totesi Paasion "kansanrintamahallituksen" syntyessä v. 1966 vallan nyt siirtyneen Suomessa työväenluokan käsiin - ja tätä tietysti pidettiin "marxismi-leninismin luovana soveltamisena Suomen oloihin".

TÄMÄN PÄIVÄN REVISIONISTIEN LINJA

SKP:n vasemmistorevisionistit, tiedonantaja-

laisen opposition johtomiehet, eivät sen sijaan asetu avoimesti reformismin linjoille. Siinä missä vanhan suunnan revisionistit, kautskylaiset, vastustivat marxismia marxismin nimissä, he vastustavat marxismi-leninismiä marxismi-leninismin nimissä, verhoten marxismi-leninismistä luopumisensa vallankumoukselliseen ja luokkakantaiseen fraseologiaan. Kuitenkin myös he ovat jyrkästi marxismi-leninismin keskeisiä vallankumouksellisia periaatteita vastaan. He kieltävät, että "Vallankumous on sitä, että proletariaatti hävittää 'hallintokoneiston' ja koko valtiokoneiston ja asettaa sen tilalle uuden, joka muodostuu aseellisista työläisistä" (Lenin, teokset, 25. osa, s. 491). Heidän mukaansa on mahdollista kääntää monopolikapitalistien valtio monopolikapitalisteja itseään vastaan ja näin "demokratiaa laajentamalla" irrottaa suurpääoma vallasta vähittäisten, asteittaisten uudistusten kautta, ilman sosialistista vallankumousta.

VALTIO - LUOKKAHERRUUDEN ELIN

"Valtio on sorretun luokan riistämisen väline", kirjoitti Lenin. Niin myös tämän päivän Suomessa. Myös meillä "Valtio on luokkakäsite. Valtio on luokan toista luokkaa kohtaan harjoittaman väkivallan elin eli koneisto. Niin kauan kuin se on porvariston proletariaattia kohtaan harjoittaman väkivallan koneisto, niin kauan proletaarisena tunnuksena voi olla vain yksi tunnus: tämän valtion murskaaminen". (Lenin, teokset, 26. osa, s. 97)

Hallitusmuodon mukaan kuuluu valta Suomessa kansalle, mutta todellisuudessa sitä käyttää porvaristo. Myös parlamentaarinen demokratia on eräs muoto porvariston diktatuuria. Käytäntö osoittaa, että porvaristo sallii vapaita vaaleja, kommunistien osallistumista niihin jne. vain niin kauan, kuin siitä ei ole sille mitään välitöntä vaaraa. Lukemattomat tosiasiat osoittavat, että heti kun porvariston valta käy vähänkin uhatuksi, on se valmis turvautumaan väkivaltaan työväenliikkeen nujertamiseksi.

"Jokaisen kommunistin on tajuttava totuus: poliittinen valta kasvaa kiväärin piipusta" (Mao Tsetung). Tämä on marxismi-leninismin perustotuus, tieteellisen sosialismin perusväittämä. Ne poliittiset toimihenkilöt, jotka kieltävät tämän, ovat -

ainakin objektiivisesti katsottuna - monopoliporvariston puolella työtätekevää kansaa vastaan. He kieltävät sen, että monopoliporvariston valta perustuu viime kädessä väkivaltaan, ja ettei sitä voida heiltä mitenkään muuten poistaa kuin väkivallan avulla.

Porvaristo tarvitsee kipeästi sellaisia "marxilaisia", sellaisia "kommunisteja", jotka kyllä sanovat kannattavansa sosialismia, mutta samalla kiistävät sen, että kapitalistinen riistoyhteiskunta pysyy pystyssä viime kädessä vain väkivallan avulla, ja ettei sosialismiin siirtyminen ole mahdollista muuten kuin hävittämällä monopoliporvariston käsissä oleva valtiokoneisto. - Valtiokysymys on aina ollut työväenliikkeen suuntataisteluissa vedenjakajana marxilaisten ja revisionistien, kommunistien ja opportunistien välillä, ja on sitä myös tänään.

DEMOKRATIA - PORVARISTOLLE EDULLINEN HALLITUSMUOTO

Porvaristo käyttää poliittista demokratiaa (ja voi käyttää ainoastaan silloin), kun sen diktatuuri on suhteellisen vakaa, kun luokkataistelu on suhteellisen laimeaa.

"Demokraattinen tasavalta on pääoman paras mahdollinen ulkokuori, ja siksi pääoma, saatuaan itselleen tämän parhaan ulkokuoren, laskee vallalleen niin luotettavan, niin varman perustan, ettei mikään porvarillisen demokraattisen tasavallan henkilövaihdos, ei mikään sen laitosten tai puolueiden vaihdos horjuta tätä valtaa" (Lenin, Valtio ja vallankumous, Moskova -67, s. 176). - Todellakin, esim. Suomen "Kommunistisen" Puolueen osallistuminen hallitusvastuuseen vv. 1966-71 ei millään lailla "järkyttänyt" tai "rajoittanut" monopolipääoman valtaa. Päinvastoin: se vain mahdollisti "vakauttamisten" läpiajamisen, ja turvasi siten ennätysmäiset voitot suurpääomalle.

Monopolipääoma on antanut tänään Suomessa työväenliikkeelle suhteellisen laajat toimintavapaudet, siksi - ja vain siksi - koska ei tunne asemaansa uhatuksi. - Mutta sitä mukaa kun luokkataistelu on viime vuosina kärjistynyt, on monopolipääoma ajanut reformististen ja revisionististen työväenjohtajien avulla lävitse useita porvarillista demokratiaa va-

kavasti kaventavia lakeja: poikkeustilalaki, virkaehtolaki, puoluelaki jne.

Suomessa tänään vallitseva poliittinen demokratia ei siis ole niinkään ilmausta "järjestäytyneen työväenliikkeen voimasta" kuin siitä, että vallankumouksellinen työväenliike on meillä lapsenkengissä

TIE SOSIALISMIIN - "LAAJENEMISTAAN LAAJENEVA DEMOKRATIA"

SKP:n revisionistisetjohtajat esittävät, että "jokainen demokraattinen uudistus on tänään askel kohti sosialismia". Nähtävästi sosialismi on siis siirtymässä Suomen osalta yhä kaukaisempaan ja kaukaisempaan tulevaisuuteen, kun demokraattiset oikeudet sen kun jatkuvasti vain kaventuvat ja kaventuvat.

Vielä 60-luvulla (esim. juuri v. -69 hyväksytyssä SKP:n ohjelmassa) pyrkivät revisionistit antamaan sellaisen kuvan, että suomalainen yhteiskunta olisi muka kaiken aikaa "demokratisoitumassa". Mutta koska tosiasiat osoittavat vuosi vuodelta yhä selvemmin toista, ja koska joukkojen poliittinen tietoisuus on jatkuvasti noussut, niin SKP:n revisionistiset johtajat ovat joutuneet jonkin verran perääntymään käsityksissään. Tänään he jo myöntävät: "Valtiomonopolistisen kapitalismin yleinen tendenssi on kuitenkin päinvastainen: se supistaa demokratiaa, pyrkii jatkuvasti vähentämään työtätekevien kansalaispiirien mahdollisuutta osallistua yhteiskunnan asioista päättämiseen. Se pyrkii supistamaan valinnallisten elinten päätäntävaltaa ja siirtämään todellisen ratkaisuvallan yhä suppeamman hallitsevan luokan käsiin". (Luonnos poliittiseksi asiakirjaksi SKP:n 16. edustajakokousta varten, s. 26)

Niinpä niin. Mutta edelleen SKP:n revisionistinen johto kuitenkin elättelee ja levittelee harhakuvitelmia siitä, että olisi muka mahdollista "demokratian laajentamisen" avulla anastaa vähitellen suurpääomalta valta:

"Tämän nykyaikaisen kapitalismin yleisen tendenssin voittaminen, työtätekevän väestön demokraattisten oikeuksien lisääminen ja heidän vaikutusmahdollisuuksiensa suurentaminen, tien avaaminen suurpääoman vallan rajoittamiselle ja demokratian laajentamiselle on 1970-luvun keskeisimpiä tehtäviä

työväenluokan ja demokraattisten voimien taistelussa." (sama, s. 26)

Tällainen saattaa kuulostaa jostakusta kauniilta, mutta se ei tee sitä vielä marxilaiseksi, eikä yhtäpitäväksi objektiivisen todellisuuden kanssa. Lenin kuvasi tällaista järkeilyä pikkuporvarin taantumukselliseksi haihatteluksi. Hän osoitti - ja sen on myös historia todistanut lukemattomia kertoja - että luokkataistelun kärjistyminen kapitalistisessa yhteiskunnassa voi johtaa vain joko proletariaatin diktatuuriin, tai siirtymiseen porvarillisesta demokratiasta porvariston avoimeen diktatuuriin:

"Pääasia, jota sosialistit eivät käsitä, ja josta johtuu heidän teoreettinen lyhytnäköisyytensä, heidän joutumisensa porvarillisten ennakkoluulojen vangiksi ja heidän poliittinen petturuutensa proletariaattia kohtaan on se, että kapitalistisessa yhteiskunnassa sen olemukseen kuuluvan luokkataistelun kärjistyessä vähänkin tuntuvammin ei voida päätyä mihinkään muuhun kuin joko porvariston tai proletariaatin diktatuuriin. Kaikenlaatuinen haaveilu jostakin kolmannesta mahdollisuudesta on pikkuporvarin taantumuksellista haihattelua" (Lenin, teokset, 28. osa, s. 457).

Mutta minkälaisia illuusioita SKP:n revisionistit maalaavatkaan Suomen työväenluokan silmien eteen:

"Demokratian laajentamisen puolesta käytävässä kamppailussa on useita osia. Tärkein niistä on taistelu työpaikkademokratian toteuttamiseksi... Työpaikkademokratian kehittäminen edellyttää, että vihdoinkin turvataan työntekijöille mahdollisuus osallistua kaikkien laitosten ja laitoksen toimintaa koskevien suunnitelmien ja päätösten tekoon. Tämä uudistus on viipymättä aloitettava valtioenemmistöisissä osakeyhtiöissä, valtion liikelaitoksissa, kunnallisissa ja osuustoiminnallisissa yrityksissä". (sama kuin edellä, s. 26)

Varmaa on, että palkkatyöläisillä ei tule olemaan mitään tosiasiallista sananvaltaa tuotantolaitosten "toimintaa ja suunnitelmia koskevien päätösten teossa" - ei sen paremmin yksityisten kuin valtiollistettujenkaan - ennen kuin monopoliporvariston käsissä oleva valtiokoneisto on murskattu ja työväenluokka pystyttänyt oman hallintokoneistonsa. Kommunistit eivät saisi laatia sellaisia ohjelmia eivätkä pitää sellaisia puheita,

"...joita kaikkien kansakuntien kautskylaiset ovat niin mielellään pitäneet pokkuroiden porvaristoa, mukautuen porvarilliseen parlamentarismiin, salaten nykyisen demokratian porvarillisen luonteen ja vaatien vain nykyisen demokratian laajentamista, sen kehittämistä loppuun saakka" (Lenin, Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky, Moskova -67, s.62). Mutta juuri niin Suomen "Kommunistisen" Puolueen johto tänään menettelee.

REVISIONISTIT VÄÄRISTELEVÄT KOMMUNISTIEN KÄSITYKSIÄ

Marxilais-leniniläisten käsitys demokratian ja sosialismin puolesta käytävän taistelun yhteyksistä on siinä määrin selvä ja johdonmukainen, ettei nykyajan revisionisteilla ole muuta keinoa 'kumota' sitä kuin vääristellä karkeasti tosiasioita. Niinpä esim. väitetään kaikissa mahdollisissa ja mahdottomissa tilanteissa niiden, jotka kannattavat Kiinan kommunistisen puolueen linjaa. kieltävän demokraattisten oikeuksien puolesta käytävän taistelun merkityksen tai väheksyvän sitä jollain lailla.

Niin ei tietenkään ole asian laita. Marxilais-leniniläiset vain väittävät, ettei pelkkä demokratian puolesta käytävä taistelu sinänsä voi johtaa vallan valtaamiseen - eikä edes vallan rippeiden. Taistelu demokraattisten oikeuksien puolesta luo edellytyksiä taistelulle sosialismin puolesta, mutta ne pysyvät silti luonteeltaan kahtena eri asiana.

Kommunistien tulee tarkastella demokratian ja sosialismin puolesta käytävän taistelun suhdetta dialektisesti, eikä yksipuolisesti: samalla kun ne liittyvät toisiinsa, ne pysyvät silti kahtena eri asiana. On väärin asettaa demokratian ja sosialismin puolesta käytävä taistelu vastakkain, mutta yhtä väärin on vetää yhtäläisyysmerkit niiden välille.

Näin kuitenkin tehdään esim. SOL:n ohjelmassa, jossa väitetään: "Demokraattiset uudistukset eivät kapitalismin nykykaudella rajoitu porvarillis-demokraattisiin puitteisiin, sillä ne suuntautuvat välittömästi porvariston hallitsevaa osaa vastaan".

Työväenluokan taistelu demokraattisten oikeuksien puolesta on tietysti aina, ja erittäinkin koko kapitalismin monopolistisen kauden, suuntautunut välittömästi porvariston hallitsevaa osaa vastaan. Kun väitetään, että demokraattiset uudistukset eivät enää "rajoitu porvarillis-demokraattisiin puittei-

siin" niin silloin kielletään se periaatteellinen ero, joka on demokraattisten uudistusten ja sosialismin puolesta käytävän taistelun välillä.

Siellä missä työväenluokka on onnistunut laajentamaan porvarillis-demokraattisia oikeuksia, ovat nämä oikeudet silti pysyneet porvarillis-demokraattisissa - s.o. monopolikapitalistien valtion sallimissa - rajoissa. Taistelu demokraattisista oikeuksista on kyllä laajentumassa ja syventymässä kaikkialla kapitalistisessa maailmassa, mutta samalla kapitalistinen valtio on siirtymässä yhä epädemokraattisempiin toimiin työväenluokan taistelun tukahduttamiseksi. Juuri tämän vuoksi - ja ainoastaan siksi! - taistelu erilaisten demokraattisten oikeuksien puolesta liittyykin yhä läheisemmin taisteluun sosialismin puolesta.

Onko kehittyneissä kapitalistisissa maissa edes yhtä ainutta esimerkkiä siitä, milloin jokin demokraattinen uudistus ei olisi rajoittunut "porvarillis-demokraattisiin puitteisiin"? Ei ole. Ja jos olisi, niin silloin täytyisi vain todeta, että marxismi-leninismin keskeinen teesi poliittisen vallan jakamattomuudesta ei enää pidä paikkaansa. Todellisuudessa asia on kuitenkin niin, että kun työväenluokka on kyennyt pakottamaan monopolit myöntymään yhden tai toisenlaisiin demokraattisiin uudistuksiin, niin tämä on merkinnyt vain laajentuneita toimintaoikeuksia ja lujittuneita taisteluasemia porvarillista valtiokoneistoa vastaan - ei asemia (paitsi näennäisiä, edustuksellisia) sen sisällä. Sama valtiokoneisto kun ei voi olla yhtä aikaa kahden sovittamattomasti vastakkaisen luokan käsissä.

Demokraattiset uudistukset ovat siis tuomitut "Rajoittumaan porvarillis-demokraattisiin puitteisiin" niinkauan kuin niitä puitteita, monopolien sotilaallis-byrokraattista koneistoa on ylipäänsä olemassa. Ja ne taas on pakko murskata sosialistisen vallankumouksen avulla, reformistisin pikkuparannuksin niitä ei muuksi muuteta.

(Punakaarti 7/72)

Sosialistinen vallankumous vai antimonopolistinen valtio

Kaikkein keskeisin kysymys marxismi-leninismin ja nykyajan revisionismin välisessä aatteellisessa taistelussa kehittyneissä kapitalistisissa maissa on se, onko mahdollista hävittää suurpääoman valta reformistista vaiko vain vallankumouksellista tietä. Tässä peruskysymyksessä asettuu myös Tiedonantaja johdonmukaisesti nykyajan revisionismin linjoille.

Sellaisten käsitteiden kuin "antimonopolistinen valtio", "kehittynyt demokratia", "rakenteelliset reformit" yms. keskeisin sisältö on juuri siinä, että olisi muka mahdollista ottaa nyky-Suomen hallitsevalta luokalta - monopolipääomalta - poliittinen valta parlamentaarista tietä, siis hävittämättä itse monopolipääoman käsissä olevaa sotilaallis-byrokraattista valtiokoneistoa. Tämä käynee hyvin ilmi esim. seuraavasta lainauksesta:

"Nykyisellä kaudella on muodostunut suotuisia edellytyksiä siirtymiselle kapitalismista sosialismiin monopolien vastaisen vallankumouksellisen demokratian kautta, joka pystyy ratkaisevalla tavalla rajoittamaan monopolien osuutta maan talouselämässä ja toimeenpanemaan niin perustavia poliittisia ja taloudellisia uudistuksia, että ne turvaavat mahdollisimman suotuisat edellytykset taistelulle sosialismin puolesta. Monopolien vastainen demokratia edellyttää suurpääoman taloudellisten asemien murtamista ja työtätekevien demokraattisten oikeuksien jatkuvaa laajentamista tuotantoelämässä ja kaikilla yhteiskuntaelämän aloilla. Se merkitsee talouden demokraattista johtamista kansan elinetujen parantamiseksi. Uudistusprosessin johdonmukainen jatkaminen tekee ennen pitkää välttämättömäksi vapautua kaikista vanhojen tuotantosuhteiden asettamista rajoituksista,

kaikesta kapitalistisesta riistosta. Monopolien vastainen edistyksellinen demokratia muodostuu työväenluokan johdolla sosialismiin siirtymisen muodoksi, joka kehityksensä tietyssä vaiheessa alkaa toteuttaa työväenluokan vallan tehtäviä." (Kts. SOL:n periaateohjelma, s. 27-28).

Näin annetaan siis sellainen kuva, että Suomen tuleva vallankumous ei olisikaan alusta pitäen proletaarinen ja sosialistinen, vaan että se "ensimmäisessä vaiheessaan" olisi luonteeltaan vain jonkinlainen "demokraattinen vallankumous". Tai tarkemmin: ei edes mikään vallankumous, vaan pelkästään asteittainen demokraattinen uudistusprosessi.

Kommunistisen liikkeen perinteellinen käsitys on, että monopolien valta voidaan poistaa vain sosialistisen vallankumouksen avulla. Vasta modernin revisionismin synnyn myötä on NL:ossa ja länsimaiden entisissä "kommunistisissa" puolueissa alettu puhua "rakenteellisista reformeista", "monopolien vastaisesta vallankumouksellisesta demokratiasta", "antimonopolistisesta valtiosta" jne. Tämän tapaiset käsitteet periytyvät sosialidemokratian oppi-isiltä; marxismin klassikoilla niitä ei tavata.

Valtiomonopolistisen kapitalismin olemuksen - ja sen perusteella myös tulevan vallankumouksen luonteen ovat määritelleet jo Lenin, Stalin ja Dimitrov. Lenin kirjoitti, että "valtiomonopolistinen kapitalismi on mitä täydellisintä sosialismin aineellista valmistelua, siihen johtava eteinen, historian portaikon se askelma, jonka askelman ja sosialismiksi kutsutun askelman välillä ei ole mitäänväliaskelmia". ("Uhkaava katastrofi ja kuinka sitä vastaan on taisteltava"). Yhteiskunnallisen kehityksen eri vaiheet määräytyvät aina sen mukaan, minkä luokan hallussa on kulloinkin poliittinen valta. Valtiomonopolistisessa kapitalismissa se on suurporvaristolla, eikä kehitys siitä eteenpäin voi kulkea mitenkään muuten kuin sosialistisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin kautta.

Teorioita "monopolien vastaisesta kehittyneestä demokratiasta" yritetään joskus perustella viittaamalla Kominternin teeseihin kansanrintamataktiikasta ja kommunistien osallistumisesta porvarillisiin hallituksiin. Myös tämän tapaiset "perustelut" ovat selvää harhaanjohtamista, totesihan Dimitrovkin kategorisesti:

"Oikeisto-opportunistit ...yrittävät tämän tun-

nuksen ("Työväenhallitus") avulla muodostaa erikoisen "demokraattisen väliasteen" porvariston ja proletariaatin diktatuurin välille, herättääkseen työläisissä harhakuvia siitä, että rauhallisella kävelyllä voidaan siirtyä yhdestä diktatuurista toiseen." (Dimitrov, s. 81)

Näin siis Dimitrov, mutta SOL:n ohjelmassa sen sijaan todetaan: "Nykyisellä kaudella on muodostunut suotuisia edellytyksiä siirtymiselle kapitalismista sosialismiin monopolien vastaisen, vallankumouksellisen demokratian kautta..." - Kysymys on siis selvästikin kahdesta toisistaan jyrkästi poikkeavasta näkemyksestä.

Haettaessa perusteluja "monopolien vastaiselle vallankumouksellisille demokratialle" (joka ei siis kuitenkaan olisi proletariaatin diktatuuria.), yritetään joskus viitata siihen, mitä Lenin kirjoitti em. teoksessaan "vallankumouksellisesta demokratiasta". Näin teki esim. neuvostorevisionistinen professori Tsheprjakov artikkelissaan ("Kommunisti 1/71) "Talous ja työväenluokka", jossa laveasti käsiteltiin "antimonopolistisen valtion" "olemusta ja tehtäviä". Kirjoituksessa väitettiin Leninin osoittaneen, että

"...taistelu syvällisten demokraattisten uudistusten puolesta voi johtaa vallankumouksellis-demokraattisen valtion muodostamiseen, jossa suurpääoman herruutta olisi perinpohjin horjutettu" (Tsheprjakov). Tällöin jätettiin kokonaan huomioimatta ensinnäkin se, että Lenin puhui tsaristista valtiokoneistoa vastaan kohdistuvasta, työväenluokan johtamasta porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta. Ja toisekseen - mikä tärkeintä - "unohdetaan" se, että Leninin mukaan myös tällaisen vallankumous-demokraattisen valtion muodostaminen on mahdollista vain vallankumouksellista tietä, työläis- ja talonpoikaisjoukkojen aseistautumisen kautta, eikä reformistisin keinoin. - Tällaisessa Leninin "siteeraamisessa" ei asiallisesti ottaen ole kysymys muusta kuin Leninin suoranaisesta vääristelemisestä.

Kiintoisaa on havaita, että samaisessa SOL:n ohjelmassa, jota edellä on siteerattu, kuvataan sosialismiin siirtymistä seuraavasti: "vallankumouksessa työväenluokka murskaa vanhan valtiokoneiston, joka on kiinteästi sidoksissa monopolipääomaan ja välittömästi palvelee sen etuja. Tämän koneiston murskaaminen on välttämätön ennakkoehto vallankumouk-

sen voitolle. Työväenluokka korvaa sen uudella koneistolla, uusilla sosialismin rakentamiseen tarvittavilla laitoksilla" (s. 30). Tämä on tietysti sinänsä täysin oikein, mutta marxilais-leniniläinen käsitys sosialistisesta vallankumouksesta muuttuu sisällyksettömäksi ja käsittämättömäksi fraasiksi silloin, kun samalla väitetään olevan mahdollista siirtyä reformistista tietä "monopolien vastaiseen vallankumoukselliseen demokratiaan".

Tällöin herää nimittäin pakostakin kysymys, miksi vanha valtiokoneisto on murskattava vasta siirryttäessä "monopolien vastaisesta demokratiasta" proletariaatin diktatuuriin, kun sitä ei ole tarvinnut hävittää ensimmäisessäkään vaiheessa, siirryttäessä monopoliporvariston diktatuurista "vallakumoukselliseen demokratiaan". Ovathan kuitenkin SOL:n ohjelmassa kuvatun vallankumousprosessin jälkimmäisen vaiheen esteet ja vastustukset huomattavasti heikommat, vähäisemmät, kuin mitä ensimmäisessä vaiheessa kohdataan: edellisen vaiheen - "demokraattisen vallankumouksen" - tehtävänähän on hävittää monopoliporvariston poliittinen ja taloudellinen valta, jälkimmäisen taas - "sosialistisen vallankumouksen" - porvariston ei-monopolististen kerrosten valta ja omistukset. Sitä paitsi - selventääksemme edelleen sitä absurdia kuvaa, mikä SOL:n ohjelmassa annetaan "sosialistisen vallankumouksen" suhteesta sitä edeltävään "demokraattiseen vallankumoukseen" - vallankumouksen jälkimmäisessä vaiheessahan olisi käytettävissä sellainen työväenluokan johtama valtiokoneisto, jolla on jo riittänyt voimaa suurporvariston vallan lopettamiseen: kuinkapa ei siis sama koneisto pystyisi "aseistariisumaan" myös keski- ja pikkuporvaristoa. - Kaikkien SOL:n ohjelmaan sisältyvien ristiriitaisten sanontojen, epämääräisten muotoilujen, kiertelyjen ja kaartelujen tarjoituksena on juuri sen seikan hämärtäminen ja kieltäminen, että "suurpääoman taloudellisten asemien murtaminen" ei ole mahdollista ilman vallankumoukselliseen luokan diktatuuria, ilman vanhan valtiokoneiston hävittämistä.

Käytäntö on teorian koetinkivi. Ja tosiasia on se, että kaikissa kehittyneissä kapitalistisissa maissa valta on pysynyt järkkymättömästi suurpääoman käsissä. Missään ei näy häivähdystäkään mistään "anti-monopolistisesta valtiosta", "kehittyneestä demokratiasta", "rakenteellisista reformeista" tai

muista sellaisista. Päinvastoin, monopolipääoma on kaikkialla vain lujittanut otettaan valtiokoneistosta ja kiihdyttänyt työväenluokan sortoa.

(Punakaarti 5/72)

«Ministerikommunismi» - reformismia?

SKP:n osallistuminen porvarilliseen hallitukseen todistaa selvästi, miten Suomen "kommunistinen" puolue on rappeutunut porvaristoa palvelevaksi luokkayhteistyöpuolueeksi. Marxismi-leninismi ja historiallinen kokemus osoittavat, että hallituksesta käsin ei voida puolustaa työväenluokan päivänkohtaisia eikä pitkän tähtäimen etuja - päinvastoin: niin "ministerisosialismi" kuin "ministerikommunismikin" merkitsevät reformismia - työväenluokan pettämistä!

Kommunistit voivat osallistua hallitukseen kapitalistisessa yhteiskunnassa vain äärimmäisen poikkeuksellisessa tilanteessa. Sellainen tilanne ei tänään vallitse Suomessa. SKP:n osallistuminen hallitukseen ei tapahdu työväenluokan, vaan porvariston sanelemin ehdoin. Yhteiskunnalliset ristiriidat ovat kypsyneet nyky-Suomessa niin suuriksi, että porvaristo kaipaa kipeästi hallitukseen revisionistisia työväenjohtajia reformististen seuraksi turvaamaan "yhteiskuntarauhan" ja "-järjestyksen" säilymistä. Tässä Suomen porvaristo on onnistunutkin: ilman SKP/SKDL:n mukanaoloa edellisissä "kansanrintamahallituksissa" ei olisi ollut mahdollista suorittaa niin suurta tulonsiirtoa työtätekevältä kansalta monopolikapitalisteille kuin devalvaatioiden, vakauttamisten, verotusuudistusten ym. vuoksi tapahtui.

Hallitus muodostaa porvarillisessa valtiokoneistossa toimeenpanevan elimen. Sen vuoksi marxilais-leniniläiset ovat aina nähneet hallituskysymyksen periaatteessa erilaisena kuin kysymyksen porvarillisiin parlamentteihin osallistumisesta. Niin kauan kuin porvaristo on valtaapitävä luokka,

noudattavat hallitukset aina - olipa sen ulkokuori minkälainen tahansa - porvariston etujen mukaista politiikkaa. Hallituspolitiikan sisältö, erilaiset taktiset muutokset porvarillisessa politiikassa, ei riipu siitä kuinka "vasemmistolainen" tai "oikeistolainen" hallituskokoomus on, vaan ennenkaikkea työväenluokan omasta ulkoparlamentaarisesta taistelusta. Tämän taistelun tyrehdyttämiseksi on SKP vedetty hallitukseen - pyritään antamaan "sosialistinen" leima kansanvastaisille ja monopolikapitalistien etuja puoltaville hallitusratkaisuille.

SKP:n revisionistiset johtohenkilöt julistavat, että osallistuminen hallituksiin muodostaa "osan antimonopolistisesta strategiasta", koska tällöin - yhteisrintamassa Kepun ja SDP:n kanssa - eristetään äärioikeisto hallitusvastuusta. Todellisuudessa porvaristo kuitenkin aina silloin, kun luokkataistelu on suhteellisen rauhanomaista (siis esim. tämän päivän Suomessa), pyrkii ajamaan etujaan juuri liberaalin politiikan (kekkoslaiset ja demarit) - eikä äärioikeiston - avulla. Kepu ja SDP eivät ole, niinkuin SKP:n revisionistiset johtajat väittävät, "antimonopolistisia voimia" - päinvastoin: todellisuudessa ne ovat antikommunistisia ja vastavallankumouksellisia, monopolikapitalistien etuja ajavia puolueita. Vain sopuilemalla Kepun ja SDP:n opportunististen porvarispoliitikkojen kanssa kykenee SKP säilyttämään "hallituskelpoisuutensa" - ja käytännössä se merkitsee heidän luokkayhteistyöpolitiikkansa hyväksymistä.

HISTORIALLISET KOKEMUKSET

Kansainvälisessä työväenliikkeessä on hallituskysymyksestä käyty periaatteellista taistelua reformistien ja vallankumouksellisten välillä aina viime vuosisadan lopulta lähtien, jolloin Mitterand Ranskassa ensimmäisenä "ministerisosialistina" osallistui porvarilliseen hallitukseen ns. normaalissa tilanteessa eli kapitalismin kriisittömän kypsymisen kautena. Venäjän työväenliikkeessä kysymys hallitukseen osallistumisesta oli kiivaan väittelyn kohteena vuoden 1905 vallankumouksen aikana, jolloin Lenin osoitti, että bolshevikit voivat mennä tiettyjen ehtojen vallitessa mukaan porvarillisiin, mutta vain vallankumouksellisiin porvaril-

lisiin hallituksiin. Tähän aikaan myös Suomen työväenluokka joutui ensimmäisen kerran ns. Karin jutun yhteydessä tekemisiin ministerisosialistisen petoksen kanssa.

Kommunistisessa maailmanliikkeessä hallituskysymystä on laajasti käsitelty vuosina 1922-24 sekä Kominternin 7. kongressissa v. 1935. Periaatteellisena kantana omaksuttiin tällöin se leniniläinen näkemys, että kommunistit voivat osallistua hallituksiin kapitalismin vielä vallitessa vain erityisen poikkeukselliseen tilanteessa, lähinnä fasismin uhkaa tai ulkoista imperialistista hyökkäystä torjuttaessa. Tähän perustui myös SKP:n osallistuminen hallitusvastuuseen II maailmansodan jälkeen, jolloin esim. Matti Janhunen kirjoitti "Kommunistissa" 3/44, että kommunistisen puolueen osallistuminen hallitusvastuuseen kapitalistisessa yhteiskunnassa

"...on mahdollista vain poliittisen kriisin oloissa, kun hallitsevat luokat eivät kykene selviytymään taantumuksen vastaisesta joukkoliikkeen noususta. Se on mahdollista vain fasistisen vallan kukistumisprosessissa ja luvallista vain siihen tähtäävän toiminnan tukemiseksi."

Edelleen "Kommunistin" 11/47 pääkirjoituksessa todettiin, että

"Mikä ero on sosialidemokratian ja kommunistien suhteessa porvarilliseen hallitukseen? Ero on hyvin oleellinen ja suuri. Kommunistien osallistuminen porvarilliseen hallitukseen on kiinteästi kytketty fasismin- ja taantumuksenvastaisen joukkoliikkeen nousukauteen. Sos.demit ovat osallistuneet porvarillisiin hallituksiin ns. normaalisina aikoina."

SKP:n "MINISTERIKOMMUNISMI"

SKP:n osallistuminen hallitukseen v. 1966 tapahtui aivan samanlaisissa olosuhteissa kuin Tannerin johtaman sos.dem.puolueen siirtyminen hallitusvastuuseen v. 1926 - ja samanlaiset olivat tulokset kin: jopa SKP:n ylimääräisen edustajakokouksen päätöslauselmassa jouduttiin myöntämään, että Paasion ja Koiviston "työväenhallitukset" olivat kaikessa olennaisessa toimineet suurpääoman etujen mukaisesti. Samalla tavalla joutuvat monopolikapitalistien pussiin pelaamaan myös Karjalaisen hallitukseen kuuluvat "kommunistit", sillä perustuuhan SKP:n tämäkin hallitusseikkailu siihen reformistiseen harhaluu-

loon, että "äärioikeiston" eristäminen muka tekisi hallituksesta jollakin tavalla "monopolien vastaisen" Todellisuudessa kuitenkin juuri "ministerisosialistit" ja "ministerikommunistit" ovat hallituksessa suurpääoman parhaita puoltajia, sillä he synnyttävät joukkojen keskuudessa harhaluuloja hallituksen olemuksesta, sen politiikan luokkaluonteesta ja yleensäkin koko kapitalistisesta järjestelmästä. "Pienemmän pahan" teorian puoltajien, (ts. niiden, jotka sanovat, että parempi sentään, että Karjalaisen hallituksessa on kommunisteja kuin kokoomuslaisia) olisi syytä muistaa mitä Mauno Koivisto kirjoitti v. 1965 eritellessään niitä syitä, minkä vuoksi suurpääomalle olisi edullista vetää myös SKP:n revisionistit hallitusvastuuseen:

"Katsoisin asian olevan niin, että jos SKDL ei ole hallituksessa mukana, on hallitusohjelman oltava radikaalimpi; jos SKDL on mukana, olisi ohjelman oltava mahdollisimman voimakkaasti yksityisen yritteliäisyyden merkitystä korostava". (Kts. "Linjan vetoa")

Kommunistien osallistuminen Paasion ja Koiviston hallituksiin oli siis omiaan viemään näiden hallitusten politiikkaa oikealle eikä vasemmalle. Tämä pätee myös Karjalaisen hallituksen suhteen.

SKP:n REVISIONISTINEN PÄÄLINJA

SKP:n osallistuminen porvarillisiin hallituksiin kuuluu olennaisena osana siihen revisionistiseen päälinjaan, joka puolueelle lopullisesti vahvistettiin ylimääräisessä edustajakokouksessa (jonka poliittista päätöslauselmaa ei esim. Tiedonantajassa ole sanallakaan kritisoitu.) Tämän päälinjan mukaan:

- on mahdollista "rajoittaa", "järkyttää" tai "hävittää" monopolien valta jo ennen kapitalismin kukistumista. Tälle avoimesti marxismi-leninismin vastaiselle käsitykselle ei todellakaan löydy ainuttakaan puoltavaa esimerkkiä historiasta, ei myöskään viimeisten vuosien aikana saaduista kansainvälisistä tai kotimaisista kokemuksista.
- työväenluokan on "demokratiaa laajentamalla" mahdollista saada pala palalta valta käsiinsä. Näin väitettäessä kielletään porvariston sotilaallis-byrokraattisen koneiston murskaamisen välttämättömyys kaiken todellisen demokratian edellytyksenä.
- on pyrittävä luomaan "laaja monopolien vastainen rintama" yhteistyössä porvarillisten liberaalien ja reformistien kanssa. Todellisuudessa kuitenkin

pienikin monopolien vastainen askel (puhumattakaan "suurista yhteiskunnallisista muutoksista") edellyttää jyrkkää ja johdonmukaista taistelua kaikkia luokkayhteistyön ajajia vastaan.

Johdonmukainen seuraus tällaisesta revisionistisesta päälinjasta on, että mennään mukaan porvarillisiin hallituksiin turvaamaan "vakaata taloudellista kasvua" (= monopolikapitalistien voittoja) ja "yhteiskuntarauhan säilymistä" (= alhaista palkkatasoa) silloin, kun tehtävänä olisi kehittää kumouksellista joukkoliikehdintää työväenluokan elintason parantamiseksi!

"Ministerikommunismi" merkitsee reformismia ja työväenluokan pettämistä!

(Punakaarti 5/70)

Kommunistinen työväenliike ja hallituskysymys

PORVARILLISEN VALLANKUMOUKSEN KAUSI

Kommunistien kannanotot hallituskysymykseen tältä ajalta löytää parhaiten Venäjän sosiaalidemokraattisen työväenpuolueen III edustajakokouksen aineistosta ja Leninin kirjasta "Sosialidemokratian kaksi taktiikkaa demokraattisessa vallankumouksessa". Ne ovat peräisin vuodelta 1905, jolloin Venäjällä vallitsi vallankumouksellinen tilanne ja jolloin tärkeimpänä kiistakysymyksenä oli suhtautuminen vallan anastamiseen feodaaliselta tsaariyksinvallalta väliaikaiselle vallankumoushallitukselle.

Lenin arvosteli säälittä menševikkejä ja muita opportunisteja, jotka horjuivat vallan anastuksen suhteen. Leninin kanta oli selvä: koska tsarismin ote oli vahva, oli välttämätöntä liittoutua vallankumouksellisen porvariston kanssa ja auttaa sitä feodalismin murskaamisessa. Väliaikaisen vallankumoushallituksen luonteesta Lenin sanoi: "Alkuperänsä ja perusluonteensa puolesta tulee tämän hallituksen olla kansankapinan elin": (Teokset, 9. osa, s. 13) Ja kommunistien osallistumisesta siihen: "...sosialidemokratian osallistuminen väliaikaiseen vallankumoushallitukseen (demokraattisen kumouksen kautena, tasavallan puolesta käytävän taistelun kautena) on periaatteellisesti sallittua." (Teokset. 9. osa, s. 15)

Päätöksellä osallistua hallitukseen oli kaksi tarkoitusta: "1. säälimätön taistelu vastavallankumouksellisia yrityksiä vastaan ja 2. työväenluokan itsenäisten etujen puolustaminen" (Teokset, 9. osa, s. 16). Hallitustoimille asetettiin ennen kaikkea seuraavat "kaksi ehtoa: ensimmäinen koskee

muodollista puolta sosialidemokratian osallistumisessa väliaikaiseen vallankumoushallitukseen (puolueen tiukka valvonta valtuutettuihinsa nähden) ja toinen - itse tämän osallistumisen luonnetta (ei ole hetkeksikään päästettävä näkyvistä täydellisen sosialistisen kumouksen päämäärää)" (Teokset, 9. osa, ss. 16-17).

Väliaikainen vallankumoushallitus on "kansankapinan elin", se ei ole mitään ilman kansanliikettä ja se on vallankumouksellisten kansanjoukkojen kontrollissa. "Joka tapauksessa olemme velvollisia vaikuttamaan väliaikaiseen vallankumoushallitukseen alhaalta. Tällaista painostusta varten alhaalta täytyy proletariaatin olla aseistettu - sillä vallankumouksellisena ajankohtana kehittyvät asiat erittäin nopeasti suoranaiseen kansalaissotaan - ja sosialidemokratian johtama. Proletariaatin aseellisen painostuksen tarkoituksena on "vallankumouksen saavutusten suojeleminen, lujittaminen ja laajentaminen", so. niiden saavutusten, joitten tulee proletariaatin etujen kannalta merkitä koko minimiohjelmamme toteuttamista." (Teokset, 9. osa, s. 17)

UUSDEMOKRAATTISEN VALLANKUMOUKSEN KAUSI

Mao Tsetung kehitti "kolmannen maailman" suurimman vallankumouksen johtajana imperialismin alistamien kansojen yleisen vapautuksen teorian. Hänen analyysinsä lähti Kiinan konkreettisista olosuhteista, puolifeodaalisen yhteiskunnan ja puolisiirtomaan luokkajaon perustalta.

Mao kirjoitti 1939: "Nykyinen porvarillisdemokraattinen vallankumous Kiinassa ei kuitenkaan ole enää tavallista vanhan tyypin porvarillisdemokraattista vallankumousta, sillä sellaiset vallankumoukset ovat jääneet menneisyyteen, vaan omalaatuista porvarillis-demokraattista vallankumousta. Tämän tyypin vallankumous kehittyy nyt Kiinassa ja kaikissa siirto- ja puolisiirtomaissa. Nimitämme sitä uusdemokraattiseksi vallankumoukseksi. Tämä uusdemokraattinen vallankumous on osa proletaarisesta sosialistisesta maailmanvallankumouksesta, se esiintyy päättävästi imperialismia vastaan, ts. kansainvälistä kapitalismia vastaan." (Teokset II, s. 96)

"Se mitä me nimitämme uusdemokraattiseksi vallankumoukseksi, on proletariaatin johdolla tapahtuvaa laajojen kansanjoukkojen imperialisminvas-

taista ja feodalisminvastaista vallankumousta. Vain tämän vallankumouksen kautta kiinalainen yhteiskunta voi päästä sosialismiin. Muuta tietä sosialismiin ei ole." (Teokset II, s. 97)

"Sellainen uusdemokraattinen vallankumous eroaa jyrkästi Euroopan ja Amerikan maissa tapahtuneista demokraattisista vallankumouksista. Se ei luo porvariston diktatuuria, vaan proletariaatin johtamien vallankumouksellisten luokkien yhteisrintaman diktatuurin." (Teokset II, ss. 97-98)

Ja: "...Kiinan vallankumous ratkaisee kokonaisuudessaan kaksipuolisen tehtävän, toisin sanoen, se ratkaisee sekä porvarillis-demokraattisen (uusdemokraattisen) vallankumouksen tehtävän että proletaaris-sosialistisen vallankumouksen tehtävän, sekä vallankumouksen nykyisen vaiheen tehtävän että vallankumouksen tulevan vaiheen tehtävän, ja tämän kaksipuolisen vallankumouksellisen tehtävän johtaminen on kokonaan Kiinan proletariaatin puolueen - Kiinan kommunistisen puolueen - harteilla; ilman kommunistisen puolueen johtoa ei minkäänlainen vallankumous voi saavuttaa menestystä." (Teokset II, s. 102)

Japanilaista imperialismia vastaan käydyn sodan kaudella Punaisen Armeijan tukialueilla toteutettiin uusdemokraattinen vallankumous: valta siirtyi KKP:n johtamalle yhteisrintamalle, joka toteutti vallankumouksen käytännön tavoitteet. Sodan lopputuloksen ollessa selvän KKP otti tunnuksekseen kokoomushallituksen muodostamisen maan hallintoelimeksi.

"Japanilaisten anastajien murskaamiseksi lopullisesti on kaikkialla maassa toteutettava demokraattisia uudistuksia. Mutta tämä ei ole mahdollista, ellei poisteta kuomintangin yhden puolueen diktatuuria ja muodosteta demokraattista kokoomushallitusta." (Teokset III, s. 398)

"...on viipymättä julistettava kuomintangin yhden puolueen diktatuuri poistetuksi ja muodostettava väliaikainen keskushallitus, johon tulee edustajia kuomintangista, Kiinan kommunistisesta puolueesta ja Demokraattisesta liitosta sekä puolueettomia henkilöitä ja joka julkaisisi demokraattisen ohjelman poliittisista toimenpiteistä, siihen tapaan kuin me olemme esittäneet Kiinan kansan nykyiset vaatimukset, päämääränä kansallisen yhtenäisyyden palauttaminen ja japanilaisten anastajien murs-

kaaminen." (Teokset II, s. 399)

Hyvä ajankohtainen esimerkki tämän tapaisesta kokoomushallituksesta on Etelä-Vietnamin Väliaikainen Vallankumoushallitus. Se perustettiin pitkällisen ja laajan kansan joukkoliikkeen pohjalta kansallisen yhtenäisyyden lujittamiseksi taistelussa amerikkalaisia maahantunkeutujia ja heidän apureitaan vastaan.

FASISMIN VASTAISEN TAISTELUN KAUSI

Kapitalismi joutui monissa maissa turvautumaan yleismaailmallisen talouslaman vuoksi fasistiseen pakkokomentoon 30-luvulla "demokraattisen" hallitsemistavan osoittauduttua riittämättömäksi. Fasismi on ilmausta kapitalismin ylitsepääsemättömästä kriisistä - se on kapitalistien heikkouden merkki. Toisaalta taas työväenluokkakaan ei kyennyt näissä maissa estämään sen nousua heti alkuunsa.

Kommunistinen Internationaali, samoin kuin kommunistiset puolueetkin, tutki tilannetta ja piti 7. kongressinsa 1935 nimenomaan tästä aiheesta. Tärkeimmäksi dokumentiksi muodostui Dimitrovin esittämä selostus ja loppulausunto: "Fasismin hyökkäys ja kommunistisen internationaalin tehtävät taistelussa työväenluokan yhtenäisyyden puolesta fasismia vastaan".

Selostuksessa ehdotetaan kommunistien taktiikaksi laajan anti-fasistisen yhteisrintaman luomista. Siinä käsitellään laajahkosti myös mahdollisuutta muodostaa yhteisrintamahallitus fasismin murskaamiseksi sitten, kun valtaapitävä luokka on ajettu seinää vasten. "Se on ennen kaikkea fasismia ja taantumusta vastaan taisteleva hallitus. Sen on oltava yhteisrintamaliikkeen tuloksena syntynyt hallitus, joka ei millään tavalla rajoita kommunistisen puolueen ja työväenluokan joukkojärjestöjen toimintaa, vaan päinvastoin, se ryhtyy päättäviin toimenpiteisiin vastavallankumouksellisia finanssimagnaatteja ja niiden fasistisia agentteja vastaan." (Dimitrov, s. 76)

"Nojaten kasvavaan yhteisrintamaliikkeeseen asianomaisen maan kommunistinen puolue esiintyy sopivalla hetkellä tällaisen hallituksen muodostamisen puolesta määrätyn fasisminvastaisen ohjelman pohjalla." (s. 76)

Kysymykseen, minkälaisissa objektiivisissa olosuhteissa tulee mahdolliseksi tällaisen hallituksen muodostaminen, Dimitrov vastaa: "Tähän kysymykseen voidaan kaikkein yleisimmässä muodossa vastata: poliittisen kriisin olosuhteissa, kun hallitsevat

KOMMUNISTINEN TYÖVÄENLIIKE JA MINISTERI"SOSIALISMI"

Niin kauan kuin on ollut työväenliikettä, on ollut myös opportunismia sen keskuudessa. Myös hallituskysymyksen suhteen. Ja yhtä kauan on ollut myös revisionisteja, jotka ovat kyhäilleet erilaisia "teorioita" niin hallituksesta kuin hallituksessa istumisen tärkeydestä ja "puolueiden välisestä yhteistyöstä", joilla on kiistattoman vastavallankumouksellinen luonne. Käsittelemme tässä kahta erilaista esimerkkitapausta ministeri"sosialismista" toinen on Ranskasta vuosisadan vaihteesta ja toinen Saksasta 20-luvulta. Lenin kirjoitti edellisestä tapauksesta 1902:

"Tosiaankin, jos sosialidemokratia on olemukseltaan yksinkertaisesti reformipuolue, ja sillä pitää olla rohkeutta avoimesti tunnustaa se, niin silloin sosialistilla ei ole ainoastaan oikeus mennä porvarilliseen ministeriöön, vaan hänen on siihen pyrittäväkin. Jos demokratia merkitsee olemukseltaan luokkaherruuden hävittämistä, niin minkä vuoksi sosialistinen ministeri ei saisi lumota koko porvarillista maailmaa puheilla luokkien välisestä yhteistoiminnasta? Minkä vuoksi hän ei saisi jäädä ministeriöön vielä senkin jälkeen, kun santarmien toimeenpanemat työläisten murhat ovat sadannen ja tuhannen kerran osoittaneet luokkien demokraattisen yhteistoiminnan todellisen luonteen? Minkä vuoksi hän ei saisi henkilökohtaisesti olla mukana tervehtimässä tsaaria, jota ranskalaiset sosialistit eivät nykyään nimitä muuksi kuin hirsipuun, ruoskan ja karkoitusten sankariksi (knoteur, pendeur et deportateur)? Ja korvauksena tästä sosialismin äärettömästä häpäisemisestä koko maailman silmissä, työläisjoukkojen sosialistisen tietoisuuden - tämän ainoan perustan mikä voi meille turvata voiton - turmelemisesta, korvauksena kaikesta tästä on saatu mahtipontisia luonnoksia mitättömien reformien suorittamiseksi, niin mitättömien, että porvarillisilta hallituksilta on onnistuttu saamaan parempia reformeja!" (Teokset, 5. osa, s. 345)

luokat eivät enää kykene suoriutumaan fasisminvastaisen joukkoliikkeen voimakkaasta noususta."(s.76)

"Vain määrättyjen erikoisedellytysten vallitessa voidaan asettaa päiväjärjestykseen kysymys tällaisen hallituksen muodostamisesta poliittisesti välttämättömänä tehtävänä. Minusta näyttää, että tällöin ansaitsevat suurimman huomion seuraavat edellytykset. Ensiksi - kun porvariston valtiokoneisto on jo kyllin desorganisoitunut ja herpaantunut, niin että porvaristo ei voi enää estää taisteluhallituksen muodostamista taantumusta ja fasismia vastaan; toiseksi - kun työtätekevien mitä laajimmat joukot ja erikoisesti joukkoluontoiset ammattiliitot nousevat myrskyisästi fasismia ja taantumusta vastaan, mutta eivät vielä ole valmiit nousemaan kapinaan taistellakseen neuvostovallan pystyttämisen puolesta; kolmanneksi - kun sosialidemokratian ja muiden yhteisrintamaan osallistuneiden puolueiden riveissä differentaatio ja vasemmistolaistuminen on jo mennyt niin pitkälle, että huomattava osa niistä vaatii säälimättömiä toimenpiteitä fasisteja ja muita taantumuksellisia vastaan, taistelee yhdessä kommunistien kanssa fasismia vastaan ja esiintyy avoimesti puolueensa kommunismille vihamielistä ja taantumuksellista osaa vastaan " (ss. 76-77).

Dimitrov varoitti vielä mahdollisimman selvästi yhteisrintamahallitukseen liittyvistä rajoituksista ja mahdollisista illuusioista: "Mutta me sanomme avoimesti joukoille: Tämä hallitus ei voi tuoda pelastusta. Se ei kykene pelastamaan riistäjien luokkaherruutta ja sen takia se ei voi lopullisesti poistaa myöskään fasistisen vastavallankumouksen vaaraa. On siis välttämätöntä aseistautua sosialistista vallankumousta varten. Neuvostovalta ja vain neuvostovalta tuo pelastuksen." (s. 83)

Tämän taktiikan suurisuuntaisin sovellutus tapahtui II maailmansodan loppuvaiheessa. Fasisminvastaisia aineksia edustavat hallitukset, aseistautuneiden kansanjoukkojen valvonta ja vanhan valtiokoneiston murskaaminen johtivat maat sosialismin rakentamisen tielle.

Lenin edelleen samasta tapauksesta vuonna 1905:

"Tämän 'kokeen' objektiiviset ehdot ovat siinä, että Ranskassa tasavalta oli jo todellisuutta eikä sitä uhannut mikään vakava vaara; - että työväenluokalla oli täysi mahdollisuus kehittää

itsenäistä poliittista luokkaorganisaatiota ja että se ei käyttänyt tätä mahdollisuutta riittävästi, mihin vaikutti osaksi juuri sen johtajien hohtavansilattujen parlamenttitoimintojen runsaus, - että todellisuudessa historia jo asetti objektiivisesti työväenluokalle sosialistisen kumouksen tehtäviä, kumouksen, josta Millerandit viekoittelivat proletariaattia pois lupailemalla piskuisia sosiaalisia reformeja." (Teokset, osa 8, s. 288)

Dimitrov puuttui mainitussa selostuksessaan toiseen tunnettuun tapaukseen, jolloin suhtauduttiin periaatteettomasti hallituskysymykseen: "V. -23 Saksissa ja Thüringissä voitiin havainnollisesti nähdä "työväenhallituksen" oikeisto-opportunistinen käytäntö. Kommunistien astuminen vasemmistososialidemokraattien kanssa (Zeignerin ryhmä) Saksin hallitukseen ei ollut itse asiassa virhe; päinvastoin, vallankumouksellinen tilanne Saksassa osoitti tämän askeleen oikeaksi. Mutta osallistuessaan hallitukseen kommunistien olisi pitänyt käyttää asemiaan ennen kaikkea proletariaatin aseistamiseksi. He eivät sitä tehneet. He eivät edes pakkoluovuttaneet ainoatakaan rikkaiden asuntoa, vaikka asuntopula työläisten keskuudessa oli niin suuri, että monilla heistä lapsineen ja vaimoineen ei ollut kattoa pään päällä. He eivät tehneet mitään työläisten vallankumouksellisen joukkoliikkeen järjestämiseksi. He yleensä menettelivät kuin tavalliset parlamenttiministerit "porvarillisen demokratian puitteissa". Tämä oli tulos, kuten tunnettua, Brandlerin ja hänen hengenheimolaistensa opportunistisesta politiikasta. Lopputuloksena oli sellainen vararikko, että meidän vielä nytkin täytyy viitata Saksin hallitukseen klassisena esimerkkinä siitä, miten vallankumoustaistelijain ei pitäisi menetellä hallituksessa." (ss. 80-81)

"Toverit, me vaadimme jokaiselta yhteisrintamahallitukselta kokonaan toisenlaista politiikkaa. Me vaadimme siltä, että se toteuttaa määrättyjä, tilannetta vastaavia vallankumouksellisia perusvaatimuksia, esim. tuotannon kontrollin, poliisin hajottamisen ja sen vaihtamisen aseelliseen työväenmiliisiin, jne..." (s. 81)

Suoraan nykyajan revisionisteille kohdistuvat Dimitrovin sanat: "Oikeisto-opportunistit...yrittävät tämän tunnuksen ("työväenhallitus") avulla muodostaa erikoisen "demokraattisen väliasteen"

porvariston ja proletariaatin diktatuurin välille herättääkseen työläisissä harhakuvia siitä, että rauhallisella käselyllä voidaan siirtyä yhdestä diktatuurista toiseen." (s. 81)

SKP:n KANTA HALLITUSKYSYMYKSEEN 40-LUVULLA

SKP:n suhtautumista hallituskysymykseen sodan jälkeisessä tilanteessa kuvaavat hyvin esim. seuraavat lainaukset: Matti Janhusen mukaan (Kommunisti 3/44) kommunistien osallistuminen hallitusvastuuseen kapitalistisessa yhteiskunnassa "...on mahdollista vain poliittisen kriisin oloissa, kun hallitsevat luokat eivät kykene selviytymään taantumuksen vastaisen joukkoliikkeen noususta. Se on mahdollista vain fasistisen vallan kukistumisprosessissa ja luvallista vain siihen tähtäävän toiminnan tukemiseksi." Edelleen "Kommunistin" 11/47 pääkirjoituksessa todettiin, että "Mikä ero on sosialidemokratian ja kommunistien suhteessa porvarilliseen hallitukseen? Ero on oleellinen ja suuri. Kommunistien osallistuminen porvarilliseen hallitukseen on kiinteästi kytketty fasismin ja taantumuksen vastaisen joukkoliikkeen nousuun. Sos.demit ovat osallistuneet porvarillisiin hallituksiin ns. normaalisina aikoina".

SKP:n suhtautuminen hallituskysymykseen oli siis sodan jälkeen oleellisesti toisenlainen kuin nykyään. Sodan jälkeen kysymys nähtiin periaatteellisena, eikä vain taktisena niin kuin nykyään. Voidaan selvästi nähdä, että SKP:n kanta oli tällöin muodollisesti Leninin ja Kominternin käsitysten kanssa. Mutta vain muodollisesti, sillä tosiasiallinen tilanne Suomessa sodan jälkeen ei kuitenkaan täyttänyt niitä edellytyksiä, joita Lenin ja Komintern hallitukseen osallistumiselle asettivat. Voidaan sanoa, että SKP:n sodan jälkeinen hallitukseen osallistuminen (samoin kuin tietysti myös nykyinen omalla tavallaan) vahvisti kielteisellä tavalla Leninin ja Kominternin käsityskantojen oikeuden: hallituskokeilun tulokset eivät lähestulkoonkaan vastanneet niitä odotuksia, joita siihen asetettiin. Ville Pessi joutui tekemään asiasta itsekritiikkiä puoluekokouksessa -48, mikä jäi kuitenkin sisällöltään varsin pinnalliseksi, koska siinä ei lainkaan pureuduttu niihin syihin, joista pettymykset hallituskokeilun tuloksiin

johtuivat.

SKP JA NYKYISET nk. KANSANRINTAMAHALLITUKSET

Koska muualla tässä lehdessä käsitellään konkreettisesti SKP:n toimintaa nykyisissä nk. "kansanrintamahallituksissa", toteamme lyhyesti, että virheitä arvioitaessa on kiinnitettävä huomio siihen, että vuosina 1966-71 hallituksiin osallistumisilta on puuttunut kokonaan objektiivinen perusta - määrätynlainen poliittinen kriisitila.

Lisäksi näillä hallituksilla oli vastavallankumoukselliset, monopoleja sekä väkivaltakoneistoa pönkittävät ohjelmat, joita SKP ja sen ministerit lupautuivat toteuttamaan. Nämä hallituksethan juuri vastasivat kapitalistien tuottavimmasta huijauksesta pitkiin aikoihin - devalvaatiosta, "vakauttamisesta" ja tulopolitiikasta. Viimeisen yhteistyöhallituksen pääministeri Ahti Karjalainen vakuutti hallitusta muodostettaessa: "Tämä hallitus ei sosialisoi mitään." Eikä se totisesti sosialisoinut.

SKP:n suhtautuminen muihin hallituspuolueisiin on ollut virheellistä. Luokkayhteistyö on ruma sana, mutta kuitenkin ainoa oikea kuvaamaan SKP:n johdon omaksumaa linjaa SDP:een ja Kepuun. Vai onko näiden puolueiden politiikka joskus ollut monopolien vastaista? Onko työväenliikkeen hajoittajista ja suurmaanomistajista yhtäkkiä jossakin vaiheessa tullut tovereita? Niin SKP:n johdon kuitenkin täytyy ajatella, kun se esittää marxismi-leninismin vastaisia teorioitaan "vasemmistopuolueiden yhteistyöstä", "ylhäältäpäin vaikuttamisesta" ja "kompromissipolitiikasta".

Kaiken huipuksi SKP suorastaan itki, kun se tiputettiin turhana painolastina hallituksesta, koska se lopultakin joukkojen painostuksesta oli noudattamatta ennalta sovittua hallitusohjelman linjaa. Kansan Uutiset ja Tiedonantaja etsivät syntipukkia "hämäristä oikeistopiireistä", koska ne ilmeisesti vieläkin pitävät entisiä hallitus"tovereitaan" " "edistyksellisinä". Saarinen käytti tyhjiin koko temppuvarastonsa hallituksen "pelastamiseksi", kun sen hajoaminen oli jo tapahtunut. Sama taho on antanut ymmärtää, että SKP on edelleenkin välittömästi käytettävissä, kun porvarit tarvitsevat sen apua uudelleen.

(Punakaarti 2/71)

Kokemuksia ministerikommunismista

Maaliskuussa kaatunut Karjalaisen hallitus oli jo kolmas perättäinen "kansanrintamahallitus". Kolmannen kerran SKP:n edustajat olivat mukana hallitusyhteistyössä ja kolmannen kerran porvaristo onnistui ajamaan läpi vakauttamisen. Viime vuosien kokemukset osoittavat selvästi, ettei hallituksesta käsin voida puolustaa työtätekevien etuja. Porvariston poliittinen valta ei ole järkkynyt tuumaakaan eikä kommunistien edustus hallituksessa ole ollut vähimmässäkään määrin esteenä monopolipääoman etujen mukaisen politiikan harjoittamiselle - päinvastoin.

Ja mikäli ministerikommunistien läsnäolo hallituksessa kävisi monopolikapitalisteille kiusalliseksi, kuten hintakiistan yhteydessä keväällä lopultakin kävi, on porvariston helppo asettaa "kommunistiset" ministerit seinää vasten. Ota tai jätä, joko avoimesti petät työtätekevien edun tai lähdet ulos hallituksesta. "Kansanrintamakauden" lopetti ja SKP:n heitti ulos hallituksesta ei vain porvariston sammumaton voitonhalu tulonjakopolitiikassa, vaan ennenkaikkea työväenluokan kasvanut tietoisuustaso. Avoimen porvarillisen hallituspolitiikan jatkaminen ei ollut SKP:n revisionistiselle johdolle enää mahdollista. Kaiken kaikkiaan: nykyisen kaltaisissa oloissa kommunistit voivat osallistua hallitukseen vain porvariston ehdoilla ja porvariston eduksi. - Seuraavassa tarkastelemme laajemmin koko "kansanrintamakautta", "kansanrintamahallitusten" asemaa porvariston taktiikassa ja marxilais-leniniläisten periaatteellista kantaa porvarilliseen valtiokoneistoon ja sen toimeenpanevaan elimeen, hallitukseen.

LIBERAALI LUOKKAYHTEISTYÖPOLITIIKKA - PORVARISTON PÄÄTAKTIIKKA TÄNÄÄN

Porvariston taktisessa linjassa on tapahtunut huomattava muutos 60-luvulla 50-lukuun verrattuna. Aikaisemmin etualalla ollut jyrkkä antikommunistinen politiikka on vaihtunut pääasiassa hienovaraisemman liberaalin politiikan käyttämiseen. Porvariston politiikan päätoteuttajaksi on Kepun sijasta tullut SDP. SDP:n politiikassa porvariston uusiutunut taktiikka näkyy ehkää kaikkein selvimmin. Tannerilainen antikommunismi on vaihtunut yhteistyölinjaan S"K"P:n kanssa. 50-luvulla ei SDP:n ja SKDL:n läsnäolo samassa hallituksessa olisi tullut kysymykseenkään, puhumattakaan ay-liikkeen eheyttämisestä. Näennäisesti vasemmistolaistuttamalla politiikkaansa SDP pystyi tehokkaammin ajamaan porvariston etuja, laajentamaan kapitalismin joukkokannatusta ja hajoittamaan kommunistista liikettä. Tämä SDP:n politiikan muodonmuutos ilmeni käytännössä pyrkimyksenä yhteistyöhön S"K"P:n porvarillisen johdon kanssa ay-liikkeessä ja muissa työväenjärjestöissä sekä ennen kaikkea "kansanrintamahallituksessa".

Porvariston taktiikassa tapahtunut muutos ei suinkaan merkinnyt porvariston politiikan luokkasisällön muutosta. Se ei myöskään merkinnyt perinteellisen antikommunismin häviämistä porvariston poliittisesta asevarastosta. Vanhan antikommunismin keppiä heilutetaan edelleen "pahoja" kommunisteja vastaan. He ovat "stalinisteja" tai "maolaisia". Heidän päämääränsä ei ole kansan etu vaan sekasorron ja laman aikaansaaminen. He ja kaikki heidän kaltaisensa olisi mieluiten eristettävä hyvinvoivan ja demokraattisen yhteisen paratiisimme ulkopuolelle. "Yhteiskuntakelpoiset kommunistit", se on luokkayhteistyön tielle lähteneet revisionistit, saavat sen sijaan porvariston näkyvän tunnustuksen. Heitä rohkaistaan ja houkutellaan sanoutumaan irti luokkakantaisesta politiikasta ja käsityksistä antamalla heille tunnustusta ja julkisuutta. Hyvällä ja asiallisella suhtautumisella koetetaan varmistaa revisionistien käsitykset luokkayhteistyöstä oikeiksi. Heidän kauttaan porvaristo siirtää vaikutuksensa kommunistisen liikkeen sisälle. Kumpaakin poliittista asettaan, antikommunismin keppiä ja liberaalin politiikan porkkanaa, porvaristo käyttää aina yhtaikaa, mutta tietysti eri suhteessa tilanteen mukaan. Luokkataiste-

lun rauhallisina kausina ei yleensä ole suurempaa vaaraa kommunistien joukkokannatuksen kasvamisesta ja tällöin liberaalin taktiikan omaksuminen pääaseeksi osoittautuu usein tehokkaaksi. Suotta ajaa kapitalistisen yhteiskunnan epäkohtia kriittisesti suhtautuvia ihmisiä luokkakantaisten kommunistien syliin jyrkillä antikommunistisilla asenteilla. Olkoot rauhassa kriittisiä, mutta pysyköötkin revisionisteina, reformisteina tai pikkuporvarillisina radikaaleina, ja tehköötkin rauhassa "hyvää työtä" joka kommunistisen liikkeen sisällä.

Porvaristolta ei jäänyt huomaamatta 60-luvulla Suomen poliittisessa kentässä tapahtunut huomattava muutos, porvarillisen vaikutuksen räjähdysmäinen leviäminen SKP:ssa. Vuosina 1965-66 porvariston ideologian levittäjät saivat täysin vapaat kädet SKDL:n ja SKP:n sisällä. SKP:n johto oli luisunut Saarisen - Salomaan revisionistisen klikin käsiin. Revisionismi, aleniuslainen puhdas reformismi, uusvasemmistolaisuus, kulttuuriliberalismi ja monet muut porvarillisen ideologian muodot vaikuttivat vapaasti SKP:ssa ja kansandemokraattisissa järjestöissä. Syntyi jopa avoin likvidaattorilinja, joka kielsi kokonaan kommunistisen puolueen ja työväenluokan ideologian, marxismi-leninismin, olemassaolon oikeutuksen. Nämä voimakkaat virtaukset ja SKP:n johdon enemmistön avoin luokkayhteistyöhalu vaikuttivat ratkaisevasti porvariston ja SDP:n taktiikan muutokseen, itse asiassa mahdollistivat sen.

Mauno Koivisto totesi vuonna 1965 SKP:n revisioitumisen seuraavasti: "Rehellisyyden nimessä meidän on tunnustettava, että kommunistinen liike on maassamme viime aikoina lähestynyt suunnattomasti enemmän meidän perinnäisesti edustamiamme näkökohtia, kuin mitä me olemme tehneet heidän suhteensa" (Linjanvetoa s. 22).

Samainen Koivisto toi selvästi julki päämäärät, joihin SDP pyrki "kansanrintamahallitus"-politiikallaan. "Tämän maan demokraattista järjestelmää ei suinkaan heikennetä vaan päinvastoin vahvistetaan, jos voimme aivan omasta tahdostamme osoittaa äärivasemmistollemme luottamusta, ottaa sen mukaan yhteisten asioiden hoitoon, kuten vapaamielinen porvaristo teki meidän suhteen 1930-luvun kääntyessä lopulleen, eikä suinkaan tehnyt sitä tappiokseen" (sama s. 33). Edelleen: "katsoisin asian niin, että jos SKDL ei ole hallituksessa mukana, on hallitus-

ohjelman oltava radikaalimpi, jos SKDL on mukana, oli olisi ohjelman oltava mahdollisimman voimakkaasti yksityisen yritteliäisyyden merkitystä korostava" (s. 67).

SKDL:n läsnäolo hallituksessa siis helpotti voimakkaasti monopolipääoman etujen mukaisen hallituspolitiikan läpivientiä. SDP pyrki politiikassaan mahdollisimman oikealle. Koiviston mukaan lisäksi SDP:n luottamuksen osoitus S"K"P:lle vahvistaisi "tämän maan demokraattista järjestelmää" (siis kapitalismin joukkokannatusta). Todellakin - SKP:n mukanaolo hallitusvastuussa on omiaan levittämään SKDL:ssa ja SKP:ssa porvarillisia käsityksiä valtiovallan luonteesta, porvarillisesta demokratiasta ja sosiaalidemokraattisesta puolueesta. S"K"P:n hallituksessa olo ja periaatteeton yhteistyö SDP:n kanssa ehkäisi luonnollisesti täysin marxilais-leniniläisen propagandan joukkojen keskuudessa näissä mitä tärkeimmissä kysymyksissä.

On huomionarvoista, että S"K"P:n mukanaolo ei aiheuttanut minkäänlaista hätäännystä kapitalistien ja kokoomuksen keskuudessa. Esimerkiksi pääoman maastapakoa tai äärioikeistolaisia joukkoliikkeitä "kommunistivaaran" torjumiseksi ei esiintynyt lainkaan. "Kansanrintamapolitiikka" ja liberaalin taktiikan omaksuminen oli siis ennakkoon pohdittu ja punnittu monopolikapitalistien taholla ja siitä oli myös päästy laajaan yksimielisyyteen hallitsevan luokan keskuudessa. Monopolikapitalistit luottivat Kekkoseen ja sos.dem. johtajien arvostelukykyyn ja poliittiseen taitavuuteen "kansanrintamahallitusten" monopolipääomalle tarjoamien mahdollisuuksien täysimääräisessä ulosmittaamisessa.

SUURPÄÄOMA EI PETTYNYT "KANSANRINTAMA"KOKEILUUN

Monopolikapitalistien ei tarvinnut pettyä SDP:n ja S"K"P:n johdon yhteistyöpolitiikkaan asettamissaan odotuksissa. Monopolikapitalistien ei tarvinnut pitkään odottaa politiikkansa edullisia tuloksia. Ay-liike eheytettiin ja SAK:n johdon enemmistö joutui sosiaalidemokraattisen ay-byrokratian käsiin. SKDL saatiin helposti mukaan porvariston hallitusjuoneen. Asemat olivat valmiit vakautuspolitiikan läpiviemiselle. Vakautuksen tärkeä edellytys, ay-liikkeen ja SKP:n johdon miehittäminen luokkayhteistyöpolitiikan ajajilla, oli täytetty ja maassa oli

"laajapohjainen kansanrintamahallitus". Liinamaa-sopimuksista käydyt tulopoliittiset "neuvottelut" STK:n, SAK:n ja hallituksen välillä eivät luonnollisestikaan voineet tuottaa enää vaikeuksia. Vakautuspolitiikan läpivienti oli ratkaisevasti helpottunut. Olihan työväenluokka täysin menettänyt perinteelliset ammatilliset poliittiset taisteluorganisaationsa, SAK:n ja kommunistisen puolueensa. SKP:n revisionistinen Saarisen - Salomaan johtoryhmä asettui avoimesti vakautuspolitiikan puolelle.

Ennen Liinamaa I:sen läpivientiä monopolipääoma suoritutti "kansanrintamahallituksella" häikäilemättä devalvaation ja devalvaation jälkeen SAK:n johto mitätöi voimassaolevan työehtosopimuksen inflaatiopykälät! Tämän jälkeen oli oikea aika vakauttaa palkat ja säätää valtalaki. Uskollisesti Paasion ja Koiviston "kansanrintamahallitukset" soivat suurpääomalle useita verohelpotuksia ja toteuttivat kansan "kulutuskysyntää rajoittavia" ja työttömyyttä valtavasti lisäävää koivistolaista talouspolitiikkaa. Vastineeksi työväenluokka sai muutamia pieniä sosiaalipoliittisia uudistuksia työtätekevien verorasituksen samalla jatkuvasti kiristyessä. Kuvaavaa on, että S"K"P:n saarislainen johto asettui vuoden 1969 kevään työehtosopimuskamppailussa vastustamaan Maatakäsittävän Neuvottelukunnan esittämää erittäin kohtuullista 40 pennin yleiskorotusta. Porvaristo onnistui lisäksi ajamaan läpi pienviljelijäluokan likvidoimiseen tähtäävän maatalouden verotusuudistuksensa. Missä olivatkaan SKDL:n pienviljelijäväestön etuja ajavan politiikan vanhat perinteet? Ei vaadita paljoakaan vaivaa Paasion ja Koiviston hallitusten politiikan toteamiseksi monopolien etujen mukaiseksi.

S"K"P:n revisionistiklikin sitoutumisella monopolien etuja ajavaan politiikkaan oli tuhoisat seuraukset työväenluokalle poliittisella tasolla. Kuten vuoden 1970 vaaleissa ilmeni, oikeistopuolueiden asema vankkeni ja porvaristo keräsi itselleen vennamolaisuuden muodossa kannatusta myös koivistolaisen talouspolitiikan kurjistamien työtätekevien keskuudesta.

Rauno Setälä on varsin sattuvasti luonnehtinut Karjalaisen hallitusta käsitellessään "kansanrintamahallitusten" monopolien etuja puolustavan politiikan vaikutuksia poliittisella tasolla:
"...oikeisto voimistuu, oikeistovaara kasvaa, työ-

väenliike heikkenee ja sen sisäinen hajaannus lisääntyy, erilaiset äärioikeistolaiset ja reaktionääriset joukkoliikkeet voimistuvat, poliittinen kriisi syvenee" ("Uusstalinistin uskontunnustus", s. 191).

"PIENEMMÄN PAHAN" TEORIA

Saarinen ja kumppanit koettivat väistellä politiikkaansa kohdistuvaa luokkatietoisten työläisten suuttumusta puhumalla "oppositiostaan" hallituksen politiikkaa kohtaan. Tämä "oppositiopolitiikka" tapahtuu tarjoamalla hallituskumppaneille omia vasemmistolaisia "vaihtoehtoja" politiikan eri kysymyksissä. He sanovat: "Ei ole meidän syymme, etteivät hallituskumppanit niitä hyväksyneet." Näin ollen he eivät muka olleet vastuussa hallituksen politiikasta.

Näemme, että saarislaisten revisionistien ja sos.dem.reformistien politiikalla ei ole enää mitään eroa. Sosialidemokraatit käyttäytyvät periaatteessa juuri samoin hallituksessa. Sosialidemokraattiset puoluejohtajat ovat perinteellisesti vastanneet kommunistien kritiikkiin seuraavaan tapaan: "Olemme kyllä esityksenne kannalla, mutta valitettavasti muut hallituspuolueet eivät sitä hyväksyneet. Jos saamme vaaleissa enemmän ääniä ja eduskuntapaikkoja, niin mahdollisuudet työläisille edullisemman politiikan läpiviemiselle hallituksessa kasvavat. Puolustamme aina hallituksessa työväenluokan etuja, mutta ilman kompromisseja ja yhteistyötä muiden hallituspuolueiden kanssa sitä ei voi tehdä." Samanaikaisesti SDP usein vastustaa kommunistien työtätekeville edullisten vaatimusten puolesta kehittämää joukkotoimintaa ja propagandaa ja varoittaa ihmisiä kommunistien "salaisista pyrkimyksistä". Näin SDP:n reformistit itse asiassa vastustavat näitä uudistuksia ja sitä politiikkaa, "jonka kannalla me demarit kyllä olemme, mutta jota emme muista johtuen voineet vielä hallituksessa toteuttaa". Sos.dem.johto vastustaa ja jättää vallankumouksellisten tehtäväksi yleisen mielipiteen muuttamisen oikeutetuille vaatimuksille myönteiseksi propagandan ja joukkotoiminnan avulla. Tällä tavoin sos.dem.johtajat tekevät kaikkensa estääkseen kansan omista eduistaan tietoisuuden kehittymisen ja vastustaakseen työväenluokan etujen mukaista politiikkaa.

SDP pitää linjansa aina mahdollisimman oikealla ja ajaa oikeata politiikkaa vain joukkoliikkeiden painostuksesta tai joukkoliikkeiden uhan painostamana. Vain kommunistien kannatuksen kasvun pelko ja työväenluokan joukkoliikkeiden kautta tapahtuvan vallankumouksellisen tietoisuuden kasvun pelko saa heidät ajamaan läpi työtätekevien edun mukaisia toimenpiteitä. Tällainen SDP:n politiikka puolustaa saumattomasti monopolikapitalistien taloudellisia ja poliittisia etuja. Koiviston lausunto: "...jos SKDL ei ole hallituksessa mukana, on hallitusohjelman oltava radikaalimpi; jos SKDL on mukana, olisi ohjelman oltava mahdollisimman voimakkaasti yksityisen yritteliäisyyden merkitystä korostava", kuvaa hyvin sitä kuinka S"K"P:n hallituspolitiikka mahdollisti kansanrintamahallitusten voimakkaasti pääomaa suosivan politiikan.

Aleniuksen ja Saarisen "pienemmän pahan" teorian mukainen politiikka ei oleellisesti eroa yllä kuvatusta reformistisesta politiikasta. Heidän mukaansa on parempi olla mukana hallituksessa ja saada sentään jotain vaatimuksia läpi kuin istua oppositiossa "mitään tekemättä". Lehmänkauppoja tehdään sen minkä työväenluokan tietoisuuden taso sallii. Kommunisteille on selvää, että työtätekevien joukkoliikkeet tulevat väistämättä paljastamaan tällaiseen "pienemmän pahan" teoriaan perustuvan politiikan vastavallankumouksellisuuden.

S"K"P:n REVISIONISTIEN TUKI OLI MONOPOLIPÄÄOMALLE VÄLTTÄMÄTÖNTÄ

Monopolikapitalistit ovat saaneet Paasion ja Koiviston "kansanrintamahallitusten" myötävaikutuksella ilmeisiä voittoja tulonjakopolitiikassa ja poliittisella tasolla. Näitä voittoja ei olisi ollut mahdollista saavuttaa ilman S"K"P:n revisionistisen johdon myötävaikutusta! Tätä osoitti myös kapitalistien ilmeisen myönteinen suhtautuminen SKDL:n mukanaoloon hallitusyhteistyössä. Mm. STK:n puheenjohtaja Hetemäki on katsonut, että ilman SKDL:n läsnäoloa eivät Paasion ja Koiviston hallitusten saavutukset olisi olleet niin "myönteisiä" ja odotti SKDL:n ottavan edelleen osaa hallitusyhteistyöhön vuoden 1970 vaalien jälkeen. (HeSa 25.2.1970)

SKP:n revisionistisen johtoklikin politiikka

"kansanrintamahallitusten" ja työväenluokan tulonjakotaistelun suhteen on selvästi osoittanut näiden puoluejohtajien kansanvastaisen luonteen. Kuvaavaa on myös se itsepintaisuus ja raivokkuus, jolla he ovat vastustaneet heitä vastaan S"K"P:n sisällä syntynyttä oppositiota. Lisäksi he ovat tehneet kaikkensa salatakseen politiikkansa virheellisyyttä ja levittääkseen antimarxilaisia teorioitaan, esim. porvarillista inflaatioteoriaa. Usein he jopa esittävät ansioinaan kansanvastaiset toimenpiteensä!

Revisionistiset puoluejohtajat ja byrokraatit ovat porvariston poliittisia asiamiehiä työväenliikkeessä. Kuten viime vuosien kokemukset osoittavat, heidän vaikutuksensa on äärimmäisen vaarallinen ja tuhoisa työväenluokan taistelulle. Näin ennen kaikkea silloin, kun he vallankumouksellisiksi naamioituneina onnistuvat saamaan rehellisten ihmisten väliaikaista kannatusta joukkojen keskuudessa ja puolueessa.

On olemassa vain yksi suhtautumistapa revisionistisiin poliittisiin virtauksiin. Ensinnäkin marxilais-leniniläisten on selvästi sanouduttava irti revisionismin edustamasta porvarillisesta ideologiasta ja käytävä sitä vastaan hellittämätöntä aatteellista taistelua. Vain täten voidaan vahvistaa omaa rintamaa ja sen ideologiaa. Toiseksi on eristettävä revisionistiset poliittiset liikkeet kansasta, hävitettävä luokkayhteistyöideologian ja -politiikan kannatus joukkojen keskuudessa. Työväenluokan etujen puolesta taisteleminen ei nimittäin ole mahdollista taistelematta samalla opportunismia vastaan työväenliikkeessä. Tämän toteamuksen ovat viime vuosien kokemukset selvästi vahvistaneet. Esimerkiksi taistelu vakauttamispolitiikkaa vastaan on edistynyt vain sitä mukaa kuin on onnistuttu taistelemaan saarislaisia revisionisteja vastaan.

Reformistisen ja revisionistisen politiikan ja ideologian eristäminen työväenluokan keskuudesta on sosialistisen vallankumouksen välttämätön ehto. Tästä Lokakuun vallankumouksen tärkeästä opetuksesta vallitsee ilmeisesti myös koittolaisten keskuudessa epäselvyyttä. On nimittäin levitetty teoriaa "antimonopolistisesta rintamasta", johon kuuluisivat mm. SDP ja Kepu ja tietysti silloin myös Saarisen ja Aleniuksen edustamat poliittiset suunnat. Nyt kuitenkin Saarisen klikki on selvästi

osoittanut ajavansa monopolien etujen mukaista politiikkaa. Puhumattakaan SDP:stä! Tuleeko Saarisen ryhmä ja SDP:n johto muka joskus muuttamaan kansanvastaista luonnettaan ja kuulumaan laajaan monopolien vastaiseen rintamaan? Eivätkö nämä herrat, siis pieni ryhmä reformistisia ja revisionistisia puolue- ja ay-byrokraatteja kuulu pikemminkin porvaristoon kuin antimonopolistiseen rintamaan! Hämäläiselle ja kumppaneille ei maaherranpaikkoja ja vakuutusvirkoja järjestä työväenluokka, vaan porvaristo.

KOITTOLAISTEN KANTA "MINISTERIKOMMUNISMIIN"

SKP:n vasemmisto, koittolaiset, on Tiedonantajan sivuilla parhaiten ja armottomimmin arvostellut Paasion ja Koiviston hallitusten politiikkaa ja Saarisen klikin luokkayhteistyölinjaa. Samalla Tiedonantaja on kuitenkin esittänyt, että kommunistien toiminta porvarillisen valtion hallituksissa on periaatteessa sallittua. Joukkoliikkeiden tukemina on kommunistien mahdollista puolustaa työväenluokan etuja hallituksesta käsin ja saada hallitus harjoittamaan monopolien etujen vastaista poltiikkaa. Päätös Paasion hallitukseen menosta v. 1966 syntyi SKP:ssa yksimielisesti. Tiedonantaja kirjoitti pääkirjoituksessaan "Näin siinä sitten kävi" v. 1968 (n:o 2): "...kommunistien osallistuminen hallitusvastuuseen on ymmärretty merkitsevän porvarillisesta hallituspolitiikasta poikkeavan, työtätekevien etujen mukaisen politiikan harjoittamista," Edelleen: "...kommunistit menivät hallitukseen tehostaakseen toimintaansa suurpääoman vallan rajoittamiseksi (!) ja työtätekevän kansan etujen puolustamiseksi." Tiedonantajan 3/69 kirjoituksessa "Vaarallinen suunta - oikeistorevisionismi" todettiin: "Hallitukseen osallistumisen tarkoituksenmukaisuutta on tarkasteltava vain siltä perustalta, voimmeko sieltä käsin toteuttaa työtätekevien luokkaetujen mukaista politiikkaa. Harjoittamamme päivänpolitiikan on nojauduttava joukkojen omakohtaiseen taisteluun."

Tiedonantaja ei ole kuitenkaan koskaan asettanut kysymystä: Salliiko porvaristo hallitusten harjoittaa monopolien vastaista politiikkaa? Päästääkö porvaristo kommunistit hallitukseen muilla kuin omilla ehdoillaan?! Marxilais-leniniläiset

vastaavat näihin kysymyksiin ehdottoman kielteisesti! Kapitalistisessa yhteiskunnassa poliittinen valta on jakamattomasti porvariston käsissä. Tätä luokkavaltaansa porvaristo harjoittaa valtiokoneistonsa kautta. Ennenkaikkea valtion toimeenpaneva elin, hallitus, toimii porvariston politiikan toteuttajana. Porvaristolle ei tuota pienintäkään haittaa heittää kommunisteja ulos hallituksesta. Jos se ei tähän kykenisi, ei poliittinen valta ja valtiokoneisto olisikaan porvariston käsissä.

Käsitykset työtätekevien etujen mukaisen politiikan harjoittamisesta hallituksesta käsin vaativat ehdottomasti tuekseen marxilais-leniniläisen valtioteorian ja muiden peruskäsitysten revisiointia. Ylläolevissa Tiedonantajan otteissa tällaiseen viittaa näkökanta: "kommunistit menivät hallitukseen tehostaakseen toimintaansa suurpääoman vallan rajoittamiseksi". Mikäli tässä katsotaan porvariston vallan rajoittaminen mahdolliseksi, ollaan reformismin tiellä. Esimerkiksi porvariston pakottaminen myönnytyksiin ei vielä merkitse sen poliittisen vallan rajoittamista. Mikäli porvariston poliittisen vallan rajoittaminen katsotaan mahdolliseksi ollaan reformismin, rakenteellisten uudistusten ja vähittäisen sosialismiin siirtymisen teorian tiellä. Mikäli taas poliittisen vallan katsotaan olevan jakamattomasti porvariston käsissä ja valtiokoneiston olevan porvariston luokkavallan elin, niin kuinka silloin voidaan katsoa porvarillisen hallituksen voivan harjoittaa antimonopolistista politiikkaa.

Itse asiassa koittolaisten johto ei ole tähän mennessä tuonut julki (painetussa asussa) sitä teoreettista pohjaa, johon sen käsitykset kommunistien osallistumisesta hallitukseen pohjautuvat. Jo vuonna 1966 tehtiin päätös Paasion hallitukseen menosta S"K"P:n johdossa yksimielisesti! Vielä ei Tiedonantaja julkisesti ole asettunut "kaksivaiheisen vallankumouksen" teorian puolelle eikä siis loppuun saakka perustellut käsityksiään "laajasta antimonopolistisesta rintamasta", "demokratian laajentamisesta" tai "monopolien vallan rajoittamisesta". Ilmeisesti tähän kansainväliseen teoriaan "kaksivaiheisesta vallankumouksesta" hivuttaudutaan noin vain. Suoritetaan valtava teoreettinen "uudistus" vanhoihin kommunistisen liikkeen käsityksiin, ilman että nuoret S"K"P:n jäsenet ovat edes tietoisia edellisistä käsityksistä ja "uudistuksen"

periaatteellisista näkökohdista.

Johdonmukaisena kannanotoilleen Tiedonantaja asettui S"K"P:n hallitukseen osallistumisen kannalle vuoden 1970 vaalien jälkeen. Edellytyksenä tälle osallistumiselle oli siis se, että hallituspolitiikka suuntautuisi monopoleja vastaan ja kommunistisien ministerien toiminta nojautuisi joukkoliikkeisiin.

VUODEN 1970 VAALIT JA AURAN HALLITUS

Eduskuntavaaleissa SKDL kärsi huomattavan tappion, SKDL:n kannatus oli pienempi kuin koskaan ennen sodan jälkeen. Vaalitappion syytä ei tarvinnut kaukaa hakea: SKDL:n osallistuminen porvarillisten "kansanrintamahallitusten"talouspolitiikkaan. Tämän Tiedonantaja toi selvästi julki, Kansan Uutiset sen sijaan kierteli ja kaarteli.

Eduskunnan kokoonpanossa suuria muutoksia aiheuttaneiden vaalien jälkeen osoittautui hyvin vaikeaksi koota uutta hallitusta. Tämä hallituskriisi johtui siitä, että porvaristo toisaalta halusi saada SKDL:n mukaan hallitukseen ja toisaalta halusi jatkettavan monopolien edun mukaista hallituspolitiikkaa. Välittömästi edessä oli poikkeustilalain hyväksyminen, jolla porvaristo loi tulevaisuuden varalta edellytyksiä fasistiseen valtaan siirtymiselle. Vaalitappion vuoksi taas "S"K"P:tä oli vaikeampi saada suostumaan hallitusyhteistyöhön. S"K"P:n johdon saarislaiset eivät halunneet missään tapauksessa lähteä hallitukseen ilman tiedonantajalaisten mukanaoloa. Saarislaisten kokemat karvaat iskut S"K"P:n opposition taholta oli saanut heidät varovaisiksi. Tiedonantaja taas oli jyrkästi asettunut poikkeustilalakia vastaan. Heitä ei saataisi hallituksesta käsin siunaamaan tällaisen kansanvastaisen lain hyväksymistä.

Myös muilla puolueilla oli vaalien jälkeen sopeutumisvaikeuksia. Vennamolaisuuden nousu oli saanut ennenkaikkea Kepun varpailleen.

Porvaristo ratkaisi SKDL:n hallitukseen saamisen ongelman taitavalla poliittisella tempulla. Pystytettiin Auran tilapäishallitus, joka suoritti suuren joukon hintojen ja maksujen korotuksia.

Nyt hallitussolmu aukesi. Meillä oli poikkeustilalaki ja tulonsiirto pääoman hyväksi. Esteet SKDL:n hallitusyhteistyöhön osallistumiselle olivat

näin poissa. Uusi Karjalaisen hallitus sai myös hetkeksi "työrauhan". Auran hallituksen toimenpiteiden ansiosta ei uuden hallituksen tarvinnut välittömästi ryhtyä epäsuosittuihin tekoihin. Kolmannen vakautuskauden aikaansaaminen oli seuraavana pääoman työjärjestyksessä.

Tiedonantaja esitti hyvin lyhyessä artikkelissa vaatimuksen Auran hallituksen päätösten kumoamisesta uuden Karjalaisen hallituksen toimesta. Tämä vaatimus jäi pienen lehtiartikkelin asteelle. Eikö poikkeustilalain poistaminen ole riittävän suuri vaatimus hallitusohjelmaan kirjattavaksi? Kuinka voidaan puhua oikeistovaaran vastustamisesta antamalla samalla fasismia valmistelevien lakien luisua läpi?

KARJALAISEN HALLITUKSEN OHJELMA

Pitkien ja mutkikkaiden hallitusneuvottelujen jälkeen syntyi lopulta heinäkuussa Karjalaisen hallitus. Mukana olivat SKDL:n lisäksi SDP, Kepu ja kansanpuolueet. S"K"P:n vasemmistoa edusti Erkki Tuominen.

Uuden hallituksen ohjelma oli tyypillisen hämärä, jopa ristiriitainen. Työtätekeville edullisia, konkreettisia ohjelmakohtia oli erittäin vähän. Näin siitä huolimatta, että monopolien edun mukainen politiikka oli jatkunut vuosikausia. Selvästi mainittiin vain kansaneläkkeiden tukilisän korotus 100 mk:lla, asuntomäärärahojen korotus 100 milj. mk:lla, kehitysapurahaston määräraha sekä pienet parannukset lapsilisissä ja sairausvakuutuksissa. Eri ohjelmakohtien toteuttamisjärjestystä ei hallitusohjelmassa määritelty. Samoin niiden rahoittamiskysymys jäi vain epämääräisten viitteiden varaan. Merkittävä kohta oli luonnollisesti päätös YYA-sopimuksen jatkamisesta.

Suomen poliittisen elämän merkittävin polttopiste on vakautuspolitiikan nimissä suoritettu porvarillinen tulopolitiikka. Liinamaa-sopimusten ja niiden jatkamisen yhteydessä luokkaristiriidat ovat voimakkaimmin kärjistyneet. Hallitussopimuksessa mainittiin, ettei työläisten taistelua sidota kokonaisratkaisuihin. Tätä edellytti S"K"P:n keskuskomitean päätös jo kesäkuussa. S"K"P teki selväksi hallitukseen mennessään, ettei se tule olemaan mukana tulopoliittisissa kokonaisratkaisuissa. Tämä

päätös oli voitto tiedonantajalaisille.

Porvariston edessä eivät hallitussopimukset ja muutamat SKDL:n ministerin paikat kuitenkaan paina! Nämä eivät estäneet Liinamaa kolmosen, UKK-sopimuksen,valmistelua ja läpivientiä Karjalaisen hallituksen tuella. Mikään ei korvaa työtätekevien omaa joukkotaistelua.

Miten S"K"P:n hallitukseenmeno ja se tapa, jolla hallitusohjelmasta sovittiin, edisti joukkoliikkeitä? Missä olivat esimerkiksi Maatakäsittävän Neuvottelukunnan toukokuussa -69 hyväksymät tärkeät vaatimukset esim. vähimmäiseläkkeistä, yleisestä työttömyysvakuutuksesta, välttämättömyystarpeiden liikevaihtoverovapautuksesta ja työllisyystöiden turvaamisesta kapitalistien kustannuksella. Tulivatko nämä vaatimukset edes tunnetuiksi ohjelmaneuvotteluiden aikana?

VIRKAEHTOLAIT, UKK-SOPIMUS

Heti alusta lähtien ryhdyttiin Karjalaisen hallituksen toimesta ja SKDL:n vastustuksesta huolimatta hinnankorotusten ja vakauttamisen jatkamisen valmisteluun. Erityisesti SDP oli vakautuksen jatkamisen kannalla pontevana toimeenpanijana.

Osoituksena Karjalaisen hallituksen päättäväisestä halusta toteuttaa monopolien etujen mukaista politiikkaa oli virkaehtolakien ajaminen läpi. Virkaehtolakien hyväksyminen ei olisi ollut mahdollista ilman S"K"P:n johdon saarislaisen enemmistön tukea! Saarisen ryhmä oli pakotettu monen vuoden taistelun jälkeen siirtymään työläisten taisteluvapauden kannalle S"K"P:n keskuskomitean kokonaisratkaisuja koskevalla kesäkuun päätöksellä. Tästä huolimatta he tilaisuuden tullen ovat valmiit hyväksymään 200 000 työläisen perusoikeudet kiistanalaiseksi asettavat virkaehtolait. Lisäksi tämä suoritettiin häikäilemättömästi vastoin heidän itsensä hyväksymiä päätöksiä, kuten selvästi osoitettiin keskuskomitean neljän jäsenen vastalauseessa (Tiedonantaja 41/70). Virkaehtolakien hyväksyminen osoittaa selvästi Saarisen klikin kansanvastaisen ja jopa demokratian vastaisen luonteen. Valtion virkamiesten väistämättä kehittyvä joukkotaistelu tulee vielä naulitsemaan Saarisen ja Aleniuksen häpeäpaaluun.

Vuodenvaihteen lähestyessä ilmeni yhä selvem-

min Karjalaisen hallituksen enemmistön myötämielinen asenne tulopoliittisen kokonaisratkaisun puolesta. Hallitus ei ehkä muodollisesti ottaen rikkonut hallitussopimusta, esittihän presidentti aloitteen UKK-sopimusten solmimisesta. Asiallisesti Karjalainen ja hänen hallituksensa enemmistö tuki ja ajoi läpi kokonaisratkaisua STK:n rinnalla. Vakautuspolitiikan kolmikanta, STK-hallitus-SAK, toteutui jälleen.

KARJALAISEN HALLITUKSEN KAATUMINEN

UKK-sopimukseen sisältyvän hinnankorotusnipun hyväksyminen merkitsi suurinta hinnankorotusaaltoa pitkiin aikoihin ja hintasäännöstelyn tosiasiallista lopettamista. Karjalainen asetti vastarintaa tekevän SKDL:n ja S"K"P:n seinää vasten esittämällä uhkavaatimuksen joko hintanipun hyväksymisestä tai hallituksesta lähtemisestä. Tämän hän teki vielä erittäin päättäväisesti ja kylmäverisesti kieltäytyen neuvotteluista. Karjalainen pyrki tällä jyrkkyydellään poliittisen yliotteen säilyttämiseen julkisissa tiedotusvälineissä. S"K"P:n johdolla olisi ollut täysi syy katkerasti "kirota" kiittämätön pääministerinsä ja aloittaa Kansan Uutisten sivuilla jyrkkä vastahyökkäys hallituksen enemmistön politiikan paljastamiseksi. Kansan Uutiset otsikoi sen sijaan päättömästi joka päivä jatkuvasti neuvotteluista, vaikka toinen osapuoli oli julkisesti todennut neuvotteluratkaisun mahdottomaksi!

Hallituksen eroamisen jälkeen Aarne Saarinen sanoi puhuessaan Virroilla, että SKDL ei joutunut pois hallituksesta työväenluokan edun vaam kd-liikkeen yhtenäisyyden vuoksi. Näin ollen tässäkin kysymyksessä on S"K"P:n johdossa ollut ristiriitoja. Saarinen piti siis hallitukseen jäämistä ja Karjalaisen vaatiman hintapäätöksen nielemistä työväenluokan etujen mukaisena ja koittolaisten painostuksesta tapahtunutta hinnankorotuksista kieltäytymistä kansan etujen vastaisena.

UKK-sopimuksen vastaista kamppailua S"K"P kävi kannanotoiltaan yhtenäisenä. Kentällä sen sijaan vain tiedonantajalaiset toimivat lakkotaisteluissa johdossa Saarisen ryhmän seuratessa perässä tai jopa yrittäessä vastustaa joukkoliikkeen kehitystä. Näin kävi esim. tunnin yleislakkovaatimuksen yhteydessä, joka oli vaikea asia poliittiselle

toimikunnalle. Hallituksessa mukanaolo ei taas päättämättömän toiminnan vuoksi antanut joukkoliikkeelle mitään todellista tukea.

Hallitus osoittautui jälleen monopolipääoman etujen mukaisen politiikan toteuttajaksi. Porvarillisen valtiokoneiston toimeenpanevaa elintä ei voida muuttaa monopolien vastaisen politiikan suorittajaksi. Porvaristo päästää kommunisteja ministereiksi vain omilla ehdoillaan ja omaksi edukseen.

Valtiomonopolistisen kapitalismin kaudella joukkoliikkeet suuntautuvat entistä nopeammin porvaristoa palvelevaa valtiota ja sen politiikan toteuttajaa, hallitusta, vastaan. Tämä johtuu siitä, että valtiovallan osuus tulonsiirtäjänä pääomalle ja kaikkiin yhteiskunnallisen elämän aloihin puuttuvana tekijänä on valtavasti kasvanut. Mainittakoon vain valtion veropolitiikan kasvanut merkitys ja valtiovallan ratkaiseva osuus tulopoliittisissa kokonaisratkaisuissa. Kommunistit eivät voi yhtäaikaa olla hallituksessa ja samalla tukea joukkoliikkeitä, jotka suuntautuvat juuri hallitusta ja sen porvarillista politiikkaa vastaan.

Kommunistien on tehtävä selvä ero eduskunnan ja hallituksen, lakiasäätävän ja toimeenpanevan elimen välillä. Hallitseva luokka sallii kommunistien toiminnan eduskunnassa hyvin pitkälle. Parlamentaarisen demokratian avoin lakkauttaminen olisi merkki hyvin vakavasta poliittisesta kriisistä. Eduskunnassa toimiminen ei suoranaisesti mitenkään uhkaa porvariston valtaa. Se antaa kommunisteille tilaisuuden paljastaa porvarillisten puolueiden politiikkaa ja propagoida omaansa. Tätä toimintamahdollisuutta on kommunistien ehdottomasti käytettävä.

Hallituksessa toimiminen on selvästi eri asia kuin eduskuntatyöhön osallistuminen. Toimeenpanevana elimenä hallitus pyrkii saumattomasti toteuttamaan monopolien edun mukaista politiikkaa. Kommunistit eivät voi toimia porvarillisen politiikan toteuttajina. Hallituksessa ei voi olla "oppositiossa".

ÄÄRIOIKEISTON ERISTÄMINEN

S"K"P:n osallistumisella kansanrintamahallituksiin on ollut vakavia seurauksia puolueen sisällä. Reformistiset ja revisionistiset suunnat ovat kyenneet säilyttämään asemiaan. Osallistuminen hallituksiin levittää väistämättä harhakuvitelmia porvaril-

lisesta demokratiasta, valtiovallan luonteesta ja herättää uskon rakenteellisiin reformeihin. Puolue houkuttelee politiikkansa ansiosta pikkuporvarillisia aineksia.

Saarisen revisionistinen ryhmä on puolueessa vielä suhteellisen vahvoissa asemissa. Tämän ryhmän vastainen taistelu ja sen politiikan paljastaminen on yhä edelleenkin välttämätöntä, suorastaan elintärkeää.

Kansandemokraattisissa lehdissä on tullut iskusanaksi "äärioikeiston eristäminen" tai vastustaminen. Tätä sanontaa ei pidä käsittää siten, että unohdetaan opportunismin vastaisen taistelun välttämättömyys. Ilman sitä on monopolien vastainen taistelu mahdotonta. Ne, jotka ovat S"K"P:ssä ahkerimmin lyöneet rumpua ja puhuneet äärioikeiston vastustamisesta ovat armottomimmin vastustaneet S"K"P:n vasemmistoa.

On puhuttu myös "äärioikeiston eristämisestä hallituksesta", joka on S"K"P:n pitkäaikainen poliittinen päälinja. Tällöin on hyvä muistaa, mitä Tiedonantaja kirjoitti vielä vuonna 1969:

"Oikeistoopportunistit ovat viime vuosina todistelleet kokoomuksen ja muun oikeiston tulleen eristetyksi maan politiikasta. Kierros kierrokselta käy kuitenkin entistä selvemmäksi, että kokoomus ei ole ainoastaan mukana maan talouspolitiikasta määrättäessä, vaan vieläpä pakottaa hallituksen ja eduskunnan suurpääoman etuja heijastavaan tahtoonsa." (Tiedonantaja 15/69).

(Punakaarti 2/71)

Matkalla marxismi-leninismiin - Rauno Setälän "Uusstalinistin uskontunnustuksen" arvostelua

Vuonna 1964 Rauno Setälä tuli SKDL:n kulttuurisihteeriksi ja aloitti tässä ominaisuudessa työn, joka objektiivisesti ottaen oli ilmeisen vastavallankumouksellista. Hän käytti toimitsijan asemaansa SKDL:ssä tukikohtana, josta käsin hän pyrki "uudistamaan" SKP:ta korkeana päämääränään sen sulauttaminen SKDL:ään "laajaksi sosialistiseksi joukkopuolueeksi".

Nykyään Setälä kuuluu SKP:n saarislaisen revisionismin vastaiseen oppositioon.

"Uusstalinistin uskontunnustuksessa" Setälä kertoo siitä kehityksestä, joka 1964-1970 on tapahtunut hänessä itsessään, SKP/SKDL:ssä ja koko Suomen poliittisessa tilanteessa ja yrittää lopuksi hahmotella kommunistien tulevaa taktiikkaa. Jos Setälän kirjaa vertaa esim. Antti Eskolan tai Ele Aleniuksen "uskontunnustuksiin", se saa epäilemättä korkean arvosanan. Tällainen vertailu ei kuitenkaan ole sikäli asiallista, että Setälä ei esitä ajatuksiaan "iloisena sosialistisena humanistina" ja vasemmistososialidemokraatin puheenvuorona, vaan antaa ymmärtää, että hänen mielipiteensä perustuvat marxismi-leninismiin.

Pyrin seuraavassa arvostelemaan eräitä niistä tältä kannalta.

Setälä on suunnannut kirjansa etupäässä entisille hengenheimolaisilleen, "uusvasemmistolaisille", joita hän pyrkii hellävaraisesti käännyttämään. Tämä vaikeuttaa hänen ajatustensa arvostelua marxilaisleniniläiseltä kannalta. Koska Setälä ei ilmeisesti ole pyrkinyt ensisijassa mahdollisimman täsmälliseen, vaan "uusvasemmistolaisille" sopivaan kieleen, on tekstiin syntynyt tulkinnanvaraisuuksia, joihin

tarttuminen on vaikeaa. Esimerkiksi: kun Setälä käyttää jostain henkilöstä sanaa "kommunisti", niin tarkoittaako hän aina, että tämä todella on kommunisti vai onko "kommunisti" = kuka tahansa Suomen Kommunistisen Puolueen jäsen? - Käytän seuraavassa varmuuden vuoksi "hyväntahtoista tulkintaa", enkä puutu tämän tapaisiin epämääräisyyksiin.

PUOLUEESTA

"Pyrkimys kehittää SKP:tä joukkopuolueena ja pyrkimys ideologiseen yhtenäisyyteen eivät ole toisensa poissulkevia vaihtoehtoja"..."SKP ei ole valmiiden, ideologisesti kypsien ihmisten puolue"... "SKP:ssä tulee olla tilaa myös niille, jotka eivät vielä ole omaksuneet marxilais-leniniläistä maailmankatsomusta"..."SKP:n yksittäiseltä jäseneltä ei pidä edellyttää ehdotonta teoreettista selkeyttä ja valmiutta"..."Puolue ei voi vaatia jokaiselta jäseneltään ideologista 'kypsyyttä' ja 'valmiutta'" (s. 160). - Tämä kohta on poikkeus edellä esittämästäni säännöstä - olen tulkinnut tämän "ilkeemmän jälkeen", mikä johtuu siitä, että olen saanut Setälältä täsmennyksen tämän kohdan sisältöön (keskustelutilaisuudessa Tampereella 15.12.70 Setälä kertoi tarkoittavansa "joukkopuolueella" joukkopuoluetta eikä vain joukkojen puoluetta.)

Miksi marxilais-leniniläinen puolue EI voi olla joukkopuolue?

Nimitys "joukkopuolue" ei tarkoita määrällisiä, vaan laadullisia seikkoja. "Joukkopuolue"-puolueen jäsenille ei aseteta yhtä tiukkoja vaatimuksia kuin kaaderipuolueen jäsenille. Esim. SKP:n sääntöjen mukaan SKP:n pitäisi olla kaaderityyppinen, mutta käytännössä se on joukkopuolue, jonka jäseneksi voi liittyä melkein kuka tahansa sitä haluava.

Mikäli puolueen jäseniltä ei vaadita korkeaa poliittista tietoisuutta, nämä eivät tietenkään pysty erottamaan selvästi oikeaa ja väärää linjaa, eivätkä välttämään porvariston "sokeroituja luoteja" mutkikkaissa luokkataistelutilanteissa. Tästä taas seuraa, että

1) joko puolueen linjan annetaan määräytyä muodollisesti demokraattisesti ja myös tietoisimmat puolueen jäsenet pakotetaan alistumaan näin syntyneeseen, ehkä (ja ajan pitkää varmasti!) väärään linjaan, tai

2) puolueen johto katsoo itsensä puolueen tietoisimmaksi osaksi, vähentää puoluedemokratiaa ja lisää sentralismia jyrkästi niin, että se kykenee estämään vääräksi katsomansa linjan voitolle pääsyn, tai

3) sentralismi hylätään ja puolueessa sallitaan erilaisten fraktioiden olemassaolo.

Joka tapauksessa seuraukset ovat tuhoisat: mikäli puolue pitää kiinni joukkopuolue-linjasta, se rappeutuu ajan mittaan väistämättä ja kaikinpuolisesti.

SKDL

"Marxilais-leniniläinen kommunistinen puolue on Suomessa välttämätön, mutta myös SKDL on tarpeellinen.

Suomessa on runsaasti sellaisia demokraattisia ja myös tietoisesti sosialistisia voimia, jotka eivät ole kommunisteja, mutta eivät myöskään tunne sosialidemokraattista ajattelua ja puoluetta omakseen. SKDL on juuri tällaisten voimien ja kommunistien yhteistyöjärjestö. Tätä varten SKDL aikoinaan perustettiin. Sama funktio sillä on edelleen. Tällaisena yhteistyöjärjestönä se on ainutlaatuinen kapitalistisissa maissa." (s. 162)

SKDL-ajatuksen perustavat ristiriitaisuudet ilmenevät hyvin Setälän tiivistelmässä SKDL-yhteistyön perustasta:

"Yhtenäisyys, yhteistyö käytännön konkreettisessa politiikassa. Ratkaisevien ideologisten eroavaisuuksien tiedostaminen ja tunnustaminen teorian alueella. Vain näistä periaatteista käsin käy SKDL:n kehittäminen yhteistyöjärjestönä mielekkääksi." (s. 165)

On huomattava, että "yhteistyöllä käytännön konkreettisessa politiikassa" Setälä tarkoittaa nimenomaan jatkuvaa, yleispoliittista ("totaalista") yhteistyötä, joka ei ole sidottu vain joihinkin määrättyihin, poikkeuksellisiin poliittisiin tilanteisiin. - Miten tällainen "yhtenäisyys, yhteistyö, joka ei ole sidottu vain käytännön konkreettisessa politiikassa" voi sujua menestyksellisesti sellaisten ryhmien kesken, joilla on "ratkaisevia ideologisia eroavuuksia teorian alueella"? Tähän on yksinkertainen vastaus: Ei mitenkään. Ryhmät, joilla on ratkaisevasti erilaiset kartat, eri suuntiin osoittavat kompassit ja erilaiset päämäärät, eivät

voi jatkuvasti kulkea pitkällä marssilla rinta rinnan. Ryhmät, joilla on ratkaisevasti erilaiset käsitykset nyky-yhteiskunnasta, historiallisen kehityksen yleisistä lainalaisuuksista, strategisista tavoitteista ja taktiikasta niiden saavuttamiseksi, eivät voi kauaakaan säilyttää yhtenäisyyttä käytännön yleispolitiikassa.

Setälä aloittaa kirjansa seuraavalla Leninsitaatilla:

"...kysymys voi olla vain näin: joko porvarillinen tahi sosialistinen ideologia. Keskitietä tässä ei ole (sillä mitään 'kolmatta' ideologiaa ei ihmiskunta ole kehittänyt, eikä luokkavastakohtien repimässä yhteiskunnassa yleensä voi koskaan ollakaan mitään luokatonta tai luokkien yläpuolella olevaa ideologiaa). Siksi kaikkinainen sosialistisen ideologian väheksyminen, kaikkinainen loittoneminen siitä merkitsee samalla porvarillisen ideologian voimistumista".

Jos Setälä olisi todella ajatellut tätä motoksi ottamaansa lainausta, hän tuskin olisi esittänyt mitään "yhtenäisyys käytännössä, erimielisyys teoriassa"-järkeilyä.

Kommunistit voivat vallan hyvin toimia järjestönäkin ei-kommunististen voimien kanssa ja osallistua erilaisiin yhteisrintamajärjestöihin. Tällaisessa yhteistyössä noudatettavat periaatteet muistuttavat näennäisesti Setälän "yhtenäisyys käytännössä, erimielisyys teoriassa"-ajatusta, mutta todellisuudessa on kysymys kahdesta aivan eri asiasta.

Yhteisrintamajärjestön toiminta voi olla menestyksellistä vain kun on kyse suhteellisen rajoitetuista ja tarkoin määritellyistä tavoitteista. Setäläkin mainitsee kyllä"tiettyjä perusperiaatteita", joihin "SKDL:ää kehitettäessä ja laajennettaessa on kuitenkin pitäydyttävä":

1) SKDL:n on toiminnassaan nojauduttava ensi sijassa kaupungin ja maaseudun vähävaraisiin työtätekeviin.

2) SKDL:n on johdonmukaisesti puolustettava em. ryhmien etuja ja pyrittävä saavuttamaan niiden luottamus.

3) SKDL:n on vastustettava kaikenlaista nationalismia ja kansalliskiihkoa.

4) SKDL:n on kehitettävä parhaansa mukaan Suomen ja Neuvostoliiton välisiä luottamuksellisia ja läheisiä naapurisuhteita.

5) SKDL:ssä on vallittava "voimakas solidaarisuus ja myönteinen asenne Neuvostoliittoa kohtaan" (ss. 164-165).

Yhteisrintamajärjestön toiminta voi olla menestyksellistä vain silloin, kun sen tavoitteet on määritelty niin yksiselitteisesti, että siihen osallistuvien erilaiset ideologiat eivät pääse aiheuttamaan tavoitteista niin erilaisia tulkintoja, että järjestön sisäiset ristiriidat kehittyvät sovittamattomiksi. Setälän mainitsemat SKDL-periaatteet eivät ole näin yksiselitteisiä. Ainakin opportunistiset revisionistit sun muut vasemmistososialidemokraatit voivat hyvin julistaa näitä periaatteita suureen ääneen - ja ajaa juuri "käytännön konkreettisessa politiikassa" reformistista luokkayhteistyölinjaa. Tämän pitäisi toki olla Setälälle tunnettu tosiasia - hänhän kuvaileekin sitä kirjassaan pitkään.

"Mutta", voidaan kysyä, "eikö SKDL:ää voida pitää koossa ja toimintakykyisenä siten, että kommunistit tosiasiassa johtavat sitä? Jos kommunisteilla on SKDL:ssä johtava asema, niin hehän voivat antaa näille yleisille periaatteille käytännössä marxilais-leniniläisen tulkinnan (unohdamme nyt sen, että kommunistit eivät voi olla solidaareja Brezhnev & kumppaneille)".

On selvää, että jos SKDL:n kaltainen järjestö on ei-kommunistien (eli erilaisten revisionistien, reformistien, sosiaali-liberaalien, populistien yms.) johtama, ei kommunistinen puolue voi olla sen jäsen eksymättä karkeaan opportunismiin. Kommunistisen puolueen on siis ehdottomasti voitava johtaa SKDL:ää, jos se on sen jäsenjärjestönä.

Tämä taas asettaa kyseenalaiseksi sen, miksi kommunistien ylipäänsä pitäisi säilytellä "kansandemokraattista" liittoa ja "kansandemokraattisia" joukkojärjestöjä. Miksi puhua "yhteistoimintajärjestöstä", kun kommunistien on kuitenkin ehdottomasti johdettava sitä? Miksi ylläpitää päällekkäisorganisaatioita? Miksei "kansandemokraattisia" joukkojärjestöjä muuteta reilusti kommunistisiksi joukkojärjestöiksi?

Voidaan väittää, että "kansandemokraattisiin" järjestöihin liittyy sellaisia henkilöitä, jotka voidaan niissä kasvattaa kommunisteiksi, mutta jotka eivät liittyisi suoraan kommunistisiin joukkojärjestöihin.

Tämä on silkkaa mielikuvitusta. Jos kommunistit johtavat SKDL:ää, se saa väistämättä kommunistisen joukkojärjestön "imagen" (kuten Setälä toteaa tapahtuneenkin) eikä sillä ole kuviteltua ja siinsä kyseenalaista - "ei kommunistinen vaan kansandemokraattinen"-vetovoimaa. SKDL:n olemassaolo ei muutenkaan helpota vasemmistososialidemokraattien yms. kasvattamista kommunisteiksi, vaan päinvastoin vaikeuttaa sitä vahvistamalla harhakuvia siitä, että myös ei-marxilais-leniniläiset muka voisivat taistella johdonmukaisesti työväenluokan etujen puolesta.

Toiseksi voidaan väittää, että säilyttämällä SKDL näennäisesti yhteistoimintajärjestönä sillä voidaan sitoa huomattava joukko vasemmistososialidemokraatteja ja estää näitä perustamasta omaa, kommunistisen puolueen kanssa kilpailevaa puoluetta. - Mutta tosiasiat eivät tue tätäkään kuvitelmaa. SKDL ei ole estänyt TPSL:n syntymistä eikä kyennyt vetämään SDP:n "vasemmistoa" sisälleen. Ja sitä paitsi - eikö olisi parempi, että kaikki vasemmistososialidemokraatit olisivat selvästi erillään SKP:stä, niin että heitä voitaisiin arvostella helpommin? Teoriassa heitä voidaan tietenkin arvostella nytkin, mutta käytännössä tässä on melkoisia "estoja".

Loppujen lopuksi voidaan vielä väittää, että vaikka SKDL ei olisikaan mitenkään parempi vaihtoehto kommunistisille joukkojärjestöille, niin se ei toisaalta ole huonompikaan ja sillä on omat historialliset juurensa, joten turha sitä on nyt pyrkiä lopettamaankaan.

Tämäkin on väärin. SKDL ei ole tasa-arvoinen vaihtoehto kommunistisille joukkojärjestöille, se on selvästi huonompi ja juuri SKDL:n "historialliset juuret" pitäisi kitkeä mitä pikimmin. Sillä:

Selitellessään SKDL:n luonnetta SKP on joutunut jatkuvasti levittämään juttuja kommunistien ja ei-kommunistien tasa-arvoisen, pysyvän, yleispoliittisen järjestöllisen yhteistyön mahdollisuudesta (tai "erimielisyys teoriassa, yksimielisyys käytännössä"-hölynpölyä) ja tällä tavoin se on jatkuvasti murentanut juuri sitä Leninin teorian luokkaluonnetta koskevaa teesiä, jota Setälä lainaa kirjansa alussa.

Vaikka SKP olisi pyrkinyt propagoimaan marxilais-leniniläisen teorian tärkeyttä, sen ja kaikkien muiden ideologioiden välisiä sovittamattomia

ristiriitoja, revisionismin, reformismin ja "vaistonvaraisuuden" vastaisen taistelun suurta merkitystä yms. miten innokkaasti tahansa, se on samalla mitätöinyt kaikki nämä ponnistuksensa levittämällä harhaluuloja jatkuvan SKDL-yhteistyön mahdollisuuksista. - Se mikä on vasemmalla kädellä rakennettu, on samalla pyyhkäisty pois oikealla kädellä.

Setälän nyt kirjassaan kauhistelema ajatus SKP:n ja SKDL:n sulauttamisesta "laajaksi sosialistiseksi joukkopuolueeksi" on ehkä saanut lopullisen muotonsa vasemmistososialidemokraattien aivoissa, mutta SKP on kyllä itse luonut edellytyksiä moiselle teorialle ja sen jäsenistönsä keskuudessa saamalle laajalle kannatukselle juuri levittämällä marxismi-leninismin vastaisia SKDL-teorioita. Ajatus "laajasta sosialistisesta joukkopuolueesta" on vain johdonmukainen jatko SKDL-teorioille.

REVISIONISMI

Setälä kuvailee saarislaista revisionismia, osoittaa, että se on teorian alueella marxismi-leninismin vastainen ideologia ja että sen ajama käytännön politiikka on työväenluokan etujen vastaista, mutta - pysähtyy tähän. Setälä sanoo siis tästä keskeisestä kysymyksestä sen, minkä jokainen luokkatietoinen työläinen on todennut jo omakohtaisten kokemustenkin kautta, eikä mitään muuta. Hän ei yritäkään selvitellä sitä, miten on mahdollista, että puolueen sisälle on kehittynyt niin suuri ja räikeästi revisionistinen ryhmä, ei sitä, miten puolue voidaan vapauttaa siitä eikä edes sitä, että saarislainen revisionismi on eräs porvarillisen ideologian muoto, joka on sovittamattomassa ristiriidassa työväenluokan ideologian kanssa ja jonka vastainen taistelu on tällä hetkellä erittäin tärkeä osa luokkataistelua.

Päinvastoin: Setälän koko käsityksestä saa sen kuvan, että saarislainen revisionismi on vain jokin ruma mutta helposti poistettavissa oleva tahra puolueen pinnalla; että puolueessa vallitsee vain "tilapäinen ideologinen hajaannus" (ss. 160-1), joka kyllä poistuu itsestään, kun porvariston revisionistiset asiamiehet huomaavat "virheensä" ja "erehdyksensä". - Tässä kohdin Setälän aiempi "tajunnan vallankumous"-ajattelu vaikuttaa ilmeisesti edelleen.

"KANSANRINTAMA"

Analysoidessaan nykyisen ns. "kansanrintama"-hallituksen vaikutuksia Setälä toteaa aivan oikein: "jos hallituspolitiikassa ei tapahdu oleellista suunnanmuutosta, merkitsee se sitä, että lähitulevaisuudessakin oikeisto voimistuu, oikeistovaara kasvaa, työväenliike heikkenee ja sen sisäinen hajaannus lisääntyy, erilaiset äärioikeistolaiset ja reaktionääriset joukkoliikkeet voimistuvat, poliittinen kriisi syvenee" (ss. 190-191) - mutta pysähtyy tähän "jos"iin, koska "kaikissa suurissa hallituspuolueissa on voimia, jotka näkevät, että nykyisellä politiikalla taioikeistopuolueiden politiikalla ei ratkaista yhteiskuntamme ongelmia" (s.192).

Setälä siis pysähtyy taas päästyään itse asiaan: hän ei tunnu käsittävän sitä, että SDP, Kepu ja "kansanpuolueet"ovat eittämättä porvarillisia puolueita, joiden tärkein yhteiskunnallinen tehtävä on puolustaa "laillista (monopolikapitalistista riisto)yhteiskuntajärjestelmää" ja ettei ole mitään syytä uskoa, että ne jonkin "järkiintymisen" kautta muuttaisivat luokkaluonnettaan.

Mistä tällainen merkillinen sokeus johtuu? Miksi Setälä unohtaa luokkakantaisen tarkastelutavan kokonaan näin keskeisessä - ja selvässä! - kysymyksessä?

Ilmeisesti revisionistien teoria "antimonopolistisesta rintamasta", johon muka voidaan saada myös reformistisia, liberaaleja ja populistisia yms. porvarillisia puolueita ja joka sitten "murskaa monopolien vallan" (ilman vallankumousta ja hävittämättä itse monopolikapitalismia!) on vaikuttanut Setälään vahvasti. Saman suuntaista "järjen pimennystä" synnyttää myös virheellinen tehtävän asettelu, jossa vain äärioikeisto mainitaan päävihollisseksi. Tätähän herrat revisionistit ovat myös esittäneet innolla.

VALLANKUMOUS

Kirjoittaessaan sosialistisen vallankumouksen muodoista Setälä sotkee käsitteet "rauhanomainen tie" ja "väkivaltainen tie" määritellen: "Väkivaltainen tie merkitsee kansalaissotaa " (s. 201), vaikka lainaakin taas hyväksyvässä sävyssä Waldeck Rochetin lausumaa: "Sosialismiin siirtymisen rauhanomainen tie on kaikissa muodoissa, mutta ilman kansalaissotaa tapahtuvan luokkataistelun tie" (s. 202).

Tällä tavoin Setälä ei huomaa sitä tosiasiaa, että sosialistinen vallankumous on aina luonteeltaan väkivaltainen tapahtuma, jossa työtätekevät murskaavat tilanteen vaatimia keinoja käyttäen hallitsevan porvariston väkivaltakoneiston ja perustavat sen sijalle omaa valtaansa palvelevan väkivaltakoneiston. Vallankumous voidaan suorittaa rauhanomaista tietä eli ilman kansalaissotaa vain, mikäli vallankumouksellinen kansa on porvaristoon nähden selvästi ylivoimainen paitsi ideologisesti, poliittisesti ja organisatorisesti niin myös sotilaallisesti. Eli kärjistäen: "Rauhanomaisen tien ehdoton edellytys on se, että työväenluokka on hampaisiin asti aseistautunut". (Tästä ei tietenkään seuraa, että vallankumouksellisten pitäisi ryhtyä aseistautumaan jo nyt, mutta siitä seuraa kyllä, että jo nyt on tehtävä työtä myöhemmän aseistautumisen välttämättömyyden selvittämiseksi joukoille.)

IDEOLOGINEN TYÖ

Ideologisesta työstä Setälä kirjoittaa mm.: "Tehtävää ei myöskään suoriteta uusvasemmistolaisten ideoiden yksioikoisella tyrmäämisellä, niiden edustajien henkilökohtaisella panettelulla, saattamalla heidän motiivinsa ja vaikuttimensa moraalisesti epäilyttäviksi leimaamalla heidät porvariston tietoisiksi asiamiehiksi työväenliikkeessä. Uusvasemmistolaisiin ideoihin tulee pyrkiä vaikuttamaan "etupäässä neuvomalla eikä taistelemalla".

Vain selkeä, johdonmukainen ja kiihkoton marxilais-leniniläisten periaatteiden erittely ja esittely auttaa kommunisteja suoriutumaan tehtävästään. Uusvasemmistolaisia ideoita on eriteltävä ja kritisoitava, mutta ei moralistisin perustein, vaan konkreettisesti yhteiskunnan luokkasuhteiden taustaa vasten. Mitään ja ketään ei auteta syyttelemällä uusvasemmistolaisuutta esimerkiksi siitä, että se palvelee porvaristoa, että se tuo porvarillisia näkemyksiä työväenliikkeeseen....Ideologisessa keskustelussa ja väittelyssä päähuomio on kiinnitettävä ideoihin, ideologioihin eikä niiden esittäjien persoonallisuuksiin" (s. 221).

Kaikki tämä on aivan oikein, mutta sitä kummallisemmalta tuntuu, että Setälä ei itse seuraa näitä ohjeitaan ollenkaan - nimittäin kirjoittaessaan kommunisteista. Entisiä "uusvasemmistolaisia" hengenheimolaisiaan sun muita oikeistoaineksi Setälä

kyllä kohtelee ylen toverillisesti ja pyrkii osoittamaan näiden virheet asiaperustein, mutta maailman suurinta sosialistista valtiota, sen kommunistisen puolueen linjaa ja sitä seuraavia hän kyllä nimittelee ja haukkuu aivan asiattomasti ja estottomasti.

Tiedustellessani (Tampereella 15.12.70) Setälältä syytä moiseen sain mystisen vastauksen: kd-liikkeen nykyinen sisäinen päävaara on oikeistorevisionismi, eikä hän ole yrittänytkään käsitellä kirjassaan "maolaisuutta" (= antikommunistien haukkumasana kuten "stalinismi", tarkoittaa marxismi-leninismi-Mao Tsetungin ajattelua). En ehtinyt enää pyytää tähän "suomennosta" - ei kai Setälä sentään tarkoittanut, että päävaaraksi katsottua oikeistopoikkeamaa pitää hänen mielestään käsitellä mahdollisimman hellävaraisesti, kun taas sen johdonmukaisimpia vihollisia pitää hutkia millä käteen sattuu??!

Rauno Setälä on edennyt ideologioissa kuudessa vuodessa pitkän matkan - niin kuin moni muukin. Edellä esittämästäni käynee kuitenkin ilmi, että hän ei ole vielä "perillä", hänen ajattelussaan on vielä melkoisia vaaleanpunaisia ja valkoisiakin läiskiä, se ei ole ainakaan vielä marxilais-leniniläistä.

Olen arvostellut Setälän kirjan "kielteisesti", en ole kehunut hyviä kohtia, vaan olen keskittynyt sen puutteisiin ja virheisiin. Miksi näin? - Vallankumouksellisten kesken ei luoda yhtenäisyyttä yhteisillä uskontunnustuksilla ja keskinäisellä kehumisella, vaan selvittämällä erimielisyydet keskustellen ja väitellen. Vallankumouksellinen ei "ota nokkaansa" ankarastakaan asiallisesta arvostelusta - ja revisionistit saavatkin loukkaantua minun puolestani aivan mielensä mukaan.

(Punakaarti 1/71)

SKDL:n luonteesta

SKDL perustettiin "kaikkien demokraattisten voimien yhteistyöjärjestöksi". Käytännössä SKDL ei ole kuitenkaan ollut alkuaikoja lukuunottamatta yhteistyöjärjestö eri poliittisten suuntien välillä vaan pelkästään kommunistien ja heidän kannattajiensa välillä. Tämä ei ole johtunut sattumasta vaan siitä, etteivät kommunistit Suomen kaltaisessa kehittyneessä kapitalistisessa maassa voi tehdä pysyväluonteisia yleispoliittisia liittoja revisionistisiten ja reformististen suuntausten kanssa. Koska SKP ei ole enää aito kommunistinen puolue on myös SKDL:n politiikka muuttunut luokkayhteistyön ajamiseksi. Tämän vuoksi eivät marxilais-leniniläiset yhdistykset voi enää kuulua jäsenjärjestöinä SKDL:ään.

Näennäisesti SKP/SKDL:n virallisen linjan käsitys SKDL:n luonteesta eroaa huomattavasti tiedonantajalaisen opposition käsityksestä. Tämä ero on kuitenkin loppujen lopuksi varsin epäoleellinen, sillä ne molemmat pohjautuvat samoihin ideologisiin perusteisiin. Ensin mainitut kannattavat SKDL:ää "sosialistisena" järjestönä ja korostavat sen itsenäistä puolueluonnetta. Tiedonantajalaiset sen sijaan pyrkivät säilyttämään SKDL:n luonteen entisenlaisena "kaikkien demokraattisten voimien yhteistyöelimenä". Kumpikin näistä kannoista perustuu viime kädessä enemmän subjektiiviseen idealismiin kuin konkreettisten olosuhteiden konkreettiseen erittelyyn: ei sen enempää virallinen johto kuin opositiokaan ole rohjennut edes yrittää vastata esim. seuraaviin väistämättä esille nouseviin kysymyksiin: - miksi missään muussa Suomen tapaisessa kehittyneessä kapitalistisessa valtiossa ei ole syntynyt SKDL:n kaltaista järjestöä?

- miksi SKDL ei ole todellisuudessa ollut sitä mitä sen olisi pitänyt olla, eli useiden eri poliittisten suuntien välinen yhteistyöjärjestö? Marxilainen asennoituminen edellyttäisi ehdottomasti paitsi tämän tapaisten kysymysten asettamista niin myös kykyä vastata niihin.

Yhteistä molemmille em. käsityksillä on siis näkemys SKDL:stä yhteistyöjärjestönä - ja siinä tulee näkyville niiden yhteinen ideologinen pohja. Kysymys SKDL:n luonteesta onkin ennen muuta ideologinen, johon vastaaminen riippuu kokonaan siitä minkälainen kokonaiskäsitys meillä on edistyksellisten voimien tehtävistä tämänpäivän Suomessa. SKP:n kummankin "vastakkaisen" linjan näkemys SKDL:n tapaisen rintamajärjestön tarpeellisuudesta perustuu lähinnä seuraaville marxismi-leninismille vastakkaisille olettamuksille:

- otaksutaan, että kommunistit voisivat sellaisessa poliittisessa yleistilanteessa kuin tänään Suomessa pyrkiä pysyväluontoiseen yhteistyöhön revisionistien, reformistien ja liberaalien kanssa.
- otaksutaan, että monopolikapitalistien valta olisi mahdollista hävittää muutenkin kuin suorittamalla sosialistinen vallankumous.

Seuraavassa pyritään tuomaan lisävalaistusta siihen, miksi SKDL kommunistien ja muiden "sosialistisen" sekä "kaikkien yleisdemokraattisten voimien" yhteistyöjärjestönä ei ole "toiminut" tähän saakka eikä voi "toimia" tulevaisuudessakaan.

SKDL:n PERUSTAMINEN JA SKP:n LINJA 40-LUVULLA

SKP:n virheellinen arviointisodan jälkeisestä poliittisesta tilanteesta olennoitui SKDL:n perustamisessa. Tässä yhteydessä tullaan viittaamaan eräisiin keskeisiin puutteisiin SKP:n silloisessa politiikassa. Minkäänlaista yhteenvetoa tältä ajalta ei SKP:n omassa piirissä ole koskaan edes yritetty suorittaa. Tänään sen tekeminen on eräs Punakaartin edessä oleva tärkeä teoreettinen tehtävä, jolla on suurta käytännön merkitystä tämän päivän taistelulle. Kritiikki kaikkia tässä artikkelissa esitettäviä ajatuksia kohtaan on - sikäli kuin se nähdään tarpeelliseksi - tervetullutta. - Joka tapauksessa käsitellessämme SKP:n 40-luvulla tekemiä virheitä meidän on syytä muistaa, että silloisen ja nykyisen SKP:n välinen ero on perustavalaatuinen.

SKDL perustettiin "kaikkien demokraattisten ja fasismin vastaisten voimien yhteistyöjärjestöksi", jonka päätehtäviksi asetettiin fasismin kitkeminen maasta juurineen, "virkakoneiston demokratisoiminen" ja "kansanvallan" (mutta ei sosialismin!) toteuttaminen. Nämä lähtökohdat SKDL:n perustamiselle olivat virheellisiä lähinnä seuraavista syistä:

- Fasistiset järjestöt oli kielletty ja porvarillinen demokratia saatettu voimaan jo Moskovan välirauhasopimuksessa, siis ennen kuin SKDL oli perustettukaan.
- Fasismia ei kuitenkaan voida koskaan kitkeä "juurineen" porvarillisesta valtiokoneistosta, koska se kuuluu sen sisimpään olemukseen. Mitään perustavalaatuista eroa ei fasismilla ja porvarillisella demokratialla ole: niiden luokkaluonne ja tarkoitusperät ovat samat.
- Tunnus "virkakoneiston demokratisoimisesta" on reformistinen ja harhaanjohtava, ellei samalla tuoda esiin, että todella demokraattinen, kansaa palveleva hallintokoneisto voidaan saavuttaa vain hävittämällä nykyinen porvariston käsissä oleva (ja pysyvä) valtiokoneisto ja rakentamalla uusi, työväenluokan valtiokoneisto. Asteittaisten (tai "rakenteellisten") korjausten tietä ei valtiovalta ole koskaan siirtynyt porvaristolta työväenluokalle (mutta kylläkin päinvastoin työväenluokalta porvaristolle, kuten tapahtumat Jugoslaviassa, NL:ssa ja muissa revisionistisissa maissa osoittavat).
- Kansandemokratiaan (eräs muoto proletariaatin diktatuuria!) ei voida siirtyä laajentamalla vähä vähältä porvarillista demokratiaa: niiden välinen kuilu on ylitettävissä vain vallankumouksen avulla.

SKP:n sodan jälkeisessä tilannearviossa ei siis ymmärretty porvarillisen demokratian luokkaluonnetta riittävän hyvin. Marxismi-leninismin mukaan parlamentarismi ja työväenluokalle myönnetyt demokraattiset oikeudet ovat nekin porvaristolle eräs keino valtansa ylläpitämiseksi ja riiston voimistamiseksi. Kuitenkin kommunistit ovat aina lähteneet siitä, että työväenluokan on taisteltava kaikkien demokraattisten oikeuksien puolesta olkootpa ne kuinka muodollisia ja näennäisiä tahansa - ja ellei se sitä tee ne lakkaavat olemasta myös porvaristolle edullisin hallitsemismuoto! Näin siksi, koska demokraattiset oikeudet, jotka porvaristo

työväenluokalle myöntää, ovat myönnytyksiä työväenluokan taistelun tyrehdyttämiseksi - ja silloin kun niistä ei enää ole apua siirtyy porvaristo käyttämään paljon "luotettavampia" keinoja. Mitä voimakkaamman, kumouksellisemman luonteen työväenluokan liikehdintä saa, sitä enemmän vaarantuu aina myös porvarillisen demokratian olemassaolo: luokkataistelun kärjistyessä käy välttämättömäksi korvata se joko porvariston avoimella diktatuurilla tai proletariaatin diktatuurilla. Tältä kannalta katsottuna voimme siis sanoa, että SKP:n ja SKDL:n pyrkimykset kävivät tietyllä lailla paradoksaalisesti ristiin: mitä enemmän SKP onnistui kumouksellisten joukkoliikkeiden kehittämisessä, sitä enemmän se vaaransi SKDL:n pyrkimyksiä "demokratian" (porvarillisen) ylläpitämiseen. - Armeijan liikekannallepano vuonna 1948 osoittaa, miten lähellä oli, ettei porvarillinen demokratia vaihtunut silloin avoimeen porvarilliseen diktatuuriin. Tilanne oli silloin todellakin kiperä ja teoreettisesti mielenkiintoinen, sillä ainutlaatuista kai on, että valtiollinen poliisi on ollut kommunistien käsissä kapitalistisessa yhteiskunnassa.

On epävarmaa sanoa, oliko tilanne silloin muodostumassa vallankumoukselliseksi. Varmaa ainakin on, ettei SKP:n politiikka ollut joka suhteessa omiaan jouduttamaan tätä kehitystä. Ottaen huomioon luokkien väliset voimasuhteet voidaan vahvasti epäillä olisiko sosialistisella vallankumouksella ollut siinä tilanteessa mitään objektiivisia voiton mahdollisuuksia. Tästä huolimatta SKP:n olisi pitänyt avoimesti nostaa esille tunnus sosialistisen vallankumouksen välttämättömyydestä, eikä rajoittua epämääräisiin vaatimuksiin "demokratian (minkä luokan?) toteuttamisesta". Seikkailupolitiikkaa ei tämän vielä sinänsä missään nimessä olisi täytynyt merkitä: sitä vasta olisi ollut välitön kehotus työväenluokalle nousta aseelliseen kapinaan, mikä on tietysti aivan eri asia kuin porvarillisen demokratian luokkaluonteen, sen muodollisuuden, rajoittuneisuuden ja horjuvuuden selväsanainen paljastaminen. Ehdottomasti olisi pitänyt tuoda selvästi esiin, ettei taistelu porvarillisen demokratian puolesta riitä niiden vaatimusten toteuttamiseen, jotka sisältyivät SKDL:nkin ohjelmaan (suurpankkien, suurten liikelaitosten ja suurtilojen kansallistaminen). Joukoille olisi pitänyt avoimesti sanoa, että niiden saavutta-

miseksi on pyrittävä kehittämään taistelua demokraattisten oikeuksien puolesta taisteluksi vallasta. Koska "poliittinen valta kasvaa kiväärin piipusta", niin oikein olisi ollut vaatia vanhan valkoisen armeijan, Hitlerin rinnalla taistelleen armeijan hajallelaskemista, ja työväenluokan aseistamista, punakaartien muodostamista lakkautettujen suojeluskuntien tilalle.

SKDL - KANSANRINTAMATAKTIIKAN VIRHEELLISTÄ SOVELTAMISTA

SKDL:n perustaminen ilmensi siis virheellistä näkemystä silloisen valtiovallan ja demokraattisten vapauksien luokkaluonteesta. SKDL:lle määritellyt tavoitteet antoivat selvästi sen kuvan, että olisi mahdollista pystyttää Suomeen valtiovalta, joka olisi jonkinlainen väli- tai sekamuoto porvariston ja proletariaatin diktatuuria, mutta ei silti varsinaisesti kumpaakaan. Myös organisatorisessa suhteessa SKDL:n perustaminen ilmensi eräänlaista "kolmannen tien" etsimistä sosialidemokraattien ja kommunistien väliltä, sillä siinähän itse asiassa "lailliste-ttiin"niiden suuntausten olemassaolo, jotka etsivät keskitietä reformistien ja vallankumouksellisten väliltä. SKDL:n perustamisessa tuli kaiken kaikkiaan hyvin näkyville SKP:n silloisen taktiikan puolustusluonteisuus, joka oli Kominternin kansanrintamataktiikan virheellistä jatkamista täysin muuttuneissa olosuhteissa. Sotien jälkeisessä tilanteessa työväenluokka oli kuitenkin jos koskaan hyökkäysasemissa, ja eteneminen kohti sosialistista vallankumousta edellyttää aina paitsi sosialidemokratian niin myös("keskitien kulkijoiden") vaikutuksen lopettamista työväenluokkaan.

MIKSI SKDL EI OLE VASTANNUT TARKOITUSTAAN?

Ristitiita revisionismin (samoin kuin luonnollisesti kaikkien muidenkin porvarillisten ajatussuuntien) ja marxismi-leninismin välillä on sovittamaton. Kommunistit ja reformistit eivät voi kuulua Suomen kaltaisessa kehittyneessä kapitalistisessa valtiossa samaan pitkäaikaiseksi tarkoitettuun yleispoliittiseen yhteistyöjärjestöön, koska heidän pyrkimyksensä ovat vastakkaiset kaikessa olennaisessa. Tästä johtuu se, ettei SKDL koko olemassaoloai-

kanaan ole ollut eikä ole voinut olla sitä miksi se on tarkoitettu, eli siis kaikkien edistyksellisten (paitsi "sosialististen" niin myös "yleisdemokraattisten") yhteistyöjärjestö. Sosialistisen yhtenäisyyspuolueen lakkauttaminen v. -51 ja TPSL:n perustaminen v. -57 todistivat lopullisesti tämän. Todellisuudessa SKDL on ollut pelkästään yhteistyöjärjestö kommunistien ja heidän kannattajiensa välillä, ja sellaisena sekä tarpeeton että vahingollinen. Tarpeeton siksi, koska etujoukkopuolueen siteet joukkoihin syntyvät ilman SKDL:n kaltaista järjestöäkin erilaisten "luonnollisten" joukkojärjestöjen kautta (ay-järjestöt, nais- ja nuorisojärjestöt jne). Ja vahingollinen, sillä SKDL muodosti otollisen maaperän revisionististen ainesten kasvulle ja niiden tunkeutumiselle puolueen sisälle. On huomattava sekin, että SKP luopui sodan päätyttyä myös omassa järjestöpolitiikassaan kaaderipuolueen periaatteista ja ryhtyi muuttumaan "joukkopuolueeksi". Tämä oli luonnollisesti sitä virheellisempää, kun oli olemassa myös SKDL:n kaltainen järjestö.

Yleispoliittinen, pysyväluontoinen liittoutuma kommunistien ja joidenkin muiden poliittisten suuntausten välillä on mahdollista periaatteessa vain silloin, kun edessä olevat tehtävät eivät ole luonteeltaan sosialistisia vaan porvarillis-demokraattisia, uusdemokraattisia, puhtaasti kansallisia. Mutta Suomessa eletään tällä hetkellä kehittyneessä kapitalistisessa yhteiskunnassa, jossa mitään "rakenteellisia uudistuksia" ei voida suorittaa ilman sosialistista vallankumousta. Pääristiriita yhteiskunnassamme on porvariston ja proletariaatin välinen, ja se määrää rintamalinjojen kulun myös päivänkohtaisista kysymyksistä taisteltaessa. Reformistit ja revisionistit eivät silloin todellakaan kuulu samalle puolelle barrikadia kuin kommunistit.

SKDL TÄNÄÄN JA MARXISTI-LENINISTIT

SKDL säilyi suhteellisen yhtenäisenä aina 60-luvun alkupuolelle saakka, mutta tämä ei todellakaan johtunut siitä, että järjestön yhteisrintamaluonne olisi "pelannut" jotenkin erityisesti, sillä rintamajärjestöhän SKDL ei kuitenkaan käytännössä ollut. Saarislaisten ultrarevisionistien päästyä valtaan -66 SKP:ssa kehittyi aleniuslaisista "vasemmistososialisteista" tämän vaikutuksesta itse-

näinen poliittinen voima SKDL:ssa - ja kaiken lisäksi vielä dominoiva. Heidän pyrkimyksenään oli luonnollisestikin tehdä SKDL:stä omia katsomuksiaan ajava järjestö, l. laajapohjainen itsenäinen vasemmistopuolue: katto-organisaatio, jonka päätöksille kaikki jäsenjärjestöt ovat alistetut. Tämä SKDL:n muodollisen yhteistoimintajärjestöluonteen rikkominen ilmeni selvästi v. -67 hyväksytyssä uudessa ohjelmassa ja siihen sisältyneissä marxismi-leninismin vastaisissa käsityksissä sosialismista ja sosialismiin siirtymisestä sekä tämän vuoden keväällä hyväksytyissä uusissa säännöissä.

Edellä on arvosteltu melko paljon SKP:n 40-luvulla tekemiä virheitä. Silloisen ja nykyisen SKP:n välillä on kuitenkin huomattava ero: entinen SKP puolusti käytännön kysymyksissä suhteellisen johdonmukaisesti työväenluokan etuja. Suunnan muuttuttua SKP:ssa muuttui suunta myös SKDL:ssa: pyrkimyksestä luokkayhteistyöhön (l, "työväenluokan yhtenäisyyteen" kuten asia kauniimmin ilmaistaan) tuli määräävä tekijä SKDL:n politiikassa. Rintamalinjat eduskunnassa äänestettäessä tärkeistä kysymyksistä eivät enää kulje SKDL:n ja muiden puolueiden välillä kuten sääntönä oli aikaisemmin, vaan SKDL:n sisältä. Ja porvariston antikommunistinen propaganda ei enää suuntaudu SKDL:ää vastaan yleensä, vaan ennen kaikkea "stalinisteja" ja "maolaisia" vastaan.

Kolme SKDL:ssa keskenään taistelevaa virtausta tällä hetkellä ovat lähinnä aleniuslaiset reformistit, saarislaiset ultrarevisionistit ja tiedonantajalaiset revisionistit. Marxilais-leniniläisistä ei ole oleellista, mikä näistä suunnista on SKDL:ssa määräävässä asemassa, koska ne kaikki ovat kuitenkin viime kädessä luokkayhteistyötä puoltavia. Oleellista ei ole, onko SKDL vai eikö ole muodollisesti yhteistyöjärjestö: ratkaisevaa on, ettei se kuitenkaan yleispoliittisen luonteensa vuoksi voi käytännössä muodostua siksi. Kuinka marxilais-leniniläiset voisivat kuulua SKDL:ään, olipa se muodollisesti kuinka demokraattisesti rakennettu yhteistyöjärjestö tahansa, jos siinä on johdossa voimia, jotka kannattavat esim. "vakauttamista"? Silloinhan SKDL:ään kuuluminen merkitsisi kommunisteille sitä, että he joutuvat käytännössä tukemaan kansan etuja vastaan suuntautuvaa politiikkaa. Ja varmaahan sitä paitsi on, ettei marxisti-leninisteillä kuitenkaan olisi mitään mahdollisuutta saada ääntänsä kuuluville kansandemokraat-

tisessa lehdistössä (kuten ei ole ollut tähänkään asti). Kuvaava osoitus siitä, kuinka "tehokkaasti" SKDL:n yhteistyöluonne käytännössä toimii, on sekin, ettei SKP:n oppositio ole saanut KU:hun juuri ollenkaan liikkeen virallista suuntausta arvostelevia kirjoituksia, ja on joutunut siksi julkaisemaan omaa lehteä "Tiedonantajaa".

Kuten edellä kirjoitetusta on jo käynyt ilmi, marxilais-leniniläiset eivät kannattaisi SKDL:n kaltaisen järjestön säilyttämistä siinäkään tapauksessa, jos he olisivat siinä määräävässä asemassa. Selvää on, ettei SKDL:ään jäisi muita poliittisia suuntia jäljelle. Reformistit ja revisionistit olisivat silloin epäilemättä yhteisrintamassa muiden porvareiden kanssa parjaamassa kommunistien johtaman SKDL:n "yhteiskuntarauhaa vaarantavaa" politiikkaa: niinhän sosialidemokraatit tekivät silloinkin, kun SKDL oli vielä käytännön politiikassaan luokkataistelulinjoilla. SKDL olisi täysin tarpeeton järjestö marxilais-leniniläisen puolueen rinnalla, koska sen pelkkä olemassaolokin synnyttäisi harhakuvitelmia jonkinlaisesta revisionistien, reformistien ja marxisti-leninistien välisestä yhteisestä "demokraattisesta rintamasta".

"DEMOKRAATTISESTA RINTAMASTA"

SKDL on siis järjestöllis-poliittinen ilmaus SKP:n revisionistisesta päälinjasta: pyrkimyksestä luoda "laaja monopolien vastainen demokraattinen rintama äärioikeiston eristämiseksi". Samalla se on jo itsessäänkin osoitus tämän linja kestämättömyydestä. Vaikka Punakaartissa onkin jo aikaisemmin esitetty toistuvasti kritiikkiä SKP:n nykyistä päälinjaa kohtaan, lienee syytä kerrata sitä tässä eräiltä osin.

SKP:n oppositiolaiset ovat arvostelleet Tiedonantajan palstoilla melko voimakkaasti pyrkimyksiä rikkoa SKDL:n luonnetta "kaikkien demokraattisten voimien yhteistyöjärjestönä". Kuitenkin myös myös tiedonantajalaisten kantaa voisi väittää ristiriitaiseksi siinä suhteessa, että samalla kun he pyrkivät tekemään SKDL:stä "kaikkien demokraattisten voimien yhteistyöjärjestön", niin he kannattavat myös eri puolueiden välisen "demokraattisen rintaman" luomista. Jos siis myös Kepu ja SDP luetaan "demokraattiseen rintamaan", niin luonnollista

kai silloin olisi pyrkiä kokoamaan SKDL:n piiriin kaikki "sosialistiset" "demokraattisen rintaman" voimat - mihin saarislaiset ja aleniuslaiset pyrkivätkin.

Koska Suomessa eletään tällä hetkellä porvarillista demokratiaa kukkeimmillaan, niin ei ole mahdollista rakentaa sellaista pysyväluonteista demokraattista rintamaa, johon kuuluisi sekä porvarillisia että vallankumouksellisia voimia. Demokratiaa "yleensä" ei ole, vaan sillä on aina luokkaluonne, ja sama pätee myös kaikkiin poliittisiin puolueisiin ja suuntiin. Kommunistisessa liikkeessä on perinteellisesti lähdetty siitä, että niin liberaalit, reformistit kuin revisionistitkin kuuluvat porvarillisiin, kansan vastaisiin voimiin. Yksinpä Paasion ja Koiviston hallitusten aikaansaannokset osoittavat kiistattomasti, mikä on SDP:n ja Kepun politiikan luokkasisältönä: jouduttiinhan SKP:n ylimääräisessä edustajakokouksessakin myöntämään, että ne puolsivat suurpääoman etuja. Jos siis tarkastellaan kysymystä "demokraattisesta rintamasta" luokkaerittelyn kannalta, niin joudutaan toteamaan niin SDP:sta kuin Kepustakin että ne ovat - tietenkin - porvarillisen (ja vain porvarillisen) demokratian kannalla niin kauan (ja vain niin kauan) kuin se on monopolikapitalisteille edullista. Historia todistaa, että heti kun porvariston elinedut joutuvat uhanalaisiksi se on luokkana kokonaisuudessaan porvarillisen demokratian kumoamisen ja avoimeen diktatuuriin siirtymisen kannalla. Suomenkin työväenliikkeen kokemus osoittaa, ettei sos.dem. poliitikoista ja muista porvarillisista "demokraateista" ole juuri apua silloin, kun porvaristo ryhtyy harjoittamaan valkoista terroriaan kommunisteja ja kapinahenkisiä työläisjoukkoja kohtaan. Juuri liberaalin, "demokraattisen" porvariston ja sos.dem. puolueiden voimin on viime vuosina säädetty useissa maissa (L-Saksa, Ranska, Englanti jne.) monia piilofasistisia lakeja, jotka osoittavat, miten porvaristo luokkana on silminnähden valmistautumassa väkivaltaisesti kukistamaan edessä olevat kumoukselliset joukkoliikkeet. Ei meilläkään poikkeustilalakia, puoluelakia ja virkaehtolakia säädetty "äärioikeiston", vaan juuri porvariston liberaalien ainesten, reformistien ja revisionistien avulla.

"ÄÄRIOIKEISTON ERISTÄMISESTÄ"

SKP on asettanut poliittiseksi päätavoitteekseen "äärioikeiston pysyvän eristämisen vallasta". Ihmetellä täytyy tämän poliittista tarkoituksenmukaisuutta nykyisessä tilanteessa, jolloin kommunistien pääisku tulisi oletettavasti suunnata liberaalien, keskustalaisten, reformistien ja revisionistien kansan vastaista yhteisrintamaa kohtaan, koska juuri sen avulla toteutetaan porvariston etuja ajavaa politiikkaa nyky-Suomessa. SKP:n revisionisteilta voidaan todellakin kysyä, mitä mieltä on "äärioikeiston eristämisellä vallasta", kun sillä nyky-Suomessa ei käytännössä mitään valtaa kuitenkaan ole. Ja jos joku on äärioikeiston tällähetkellä hallitusohjaksista eristänyt, niin nimenomaan porvaristo itse eikä kukaan muu. Ihmetellä sopii myös sitä, minkä luokkasisällön SKP:n revisionistit luulevat olevan "äärioikeiston"eristämisellä vallasta: ilmeisesti sillä vihjataan monopolien vallasta eristämiseen, mutta sitä sanotaan harvoin suoraan, sillä siksi jyrkästi se käy ristiin sekä päivän tosiasioiden että marxismin perusteiden kanssa. SKP:n revisionistit ovat itsekin joutuneet myöntämään, että "kansanrintamahallitusten" kaudet ovat olleet mitä suurenmoisinta aikaa nimenomaan monopolikapitalisteille. Miten kokoomuksella voisi olla jotain erityistä halua hallitukseen tällaisena aikana, kun maan asioita hoidetaan mitä parhaiten suurpääoman hyväksi - ja kun he kaikesta siitä mitä tästä kansanjoukoille aiheutuu, voivat vielä syyttää "kansanrintamahallitusten" "sosialistista" politiikkaa. Juuri tällä lailla SKP:n pyrkimykset "äärioikeiston eristämiseen" luovat edellytyksiä äärioikeistolaisille joukkoliikkeille. Meidän on vaikea ymmärtää mitään todellisia syitä vennamolaisuuden nousuun niin kauan kuin emme näe SKP:n "äärioikeiston eristämispolitiikan" todellista, luokkayhteistyötä ajavaa luonnetta.

"ANTIMONOPOLISTISESTA YHTEISRINTAMASTA"

Kaikkein olennaisinta asiaa ei "Tiedonantaja" kritisoidessaan SKDL:n yleisdemokraattisen luonteen rikkomista ole tuonut, eikä ole voinut tuoda esille: nimittäin sitä, ettei ole olemassa mitään muuta johdonmukaisesti monopolien vastaista linjaa kuin

marxilais-leniniläinen. Jos "Tiedonantaja" olisi tämän sanonut, se olisi samalla kieltänyt koko SKDL:n luonteen, 1. tunnustanut ettei aito kommunistinen puolue voi tänään muodostaa mitään pysyvää "monopolien vastaista demokraattista liittoutumaa" muiden puolueiden tai suuntien kanssa luopumatta samalla itse periaatteistaan, monopolien vastaisesta taistelusta. Luonnollisesti silloin kun esim. sos. dem. puolue on joukkojen painostuksesta siirtynyt monopolien etujen vastaisten ratkaisujen kannalle on mahdollista olla yhteistoiminnassa sen kanssa, mutta silloin on kysymys kokonaan muunlaisesta liittoutumasta kuin miksi SKDL on tarkoitettu tai miksi Tiedonantaja ja KU "työväenpuolueiden yhteistoiminnan" esittävät. Tärkeintä on, että heti kun joukot ovat tiedostaneet monopolien vastaisen taistelun merkityksen sisällön, he jo ovat marxilais-leniniläisen politiikan kannalla. Yhteisrintamaan on kyllä pyrittävä, mutta se ei tarkoita eri poliittisten puolueiden ja suuntien välistä liittoa, vaan kaikkien niiden yhteiskuntaluokkien, ryhmien ja kerrosten yhteisrintamaa, joiden edut ovat monopolikapitalistien eduille vastakkaisia. Tällainen yhteisrintama voi syntyä vain työväenluokan ja aidon marxilais-leniniläisen kommunistisen puolueen johdolla, mikä taas edellyttää johdonmukaista taistelua reformismia, revisionismia ja kaikkia luokkayhteistyötä edustavia suuntia vastaan.

(Punakaarti 5/70)

Tiedonantaja ja tulopolitiikka

Tulopolitiikka on ollut viime vuoden Suomen sisäpolitiikan keskiössä. Suhtautuminen tulopoliittisiin kokonaisratkaisuihin on edelleen jyrkin vedenjakaja poliittisessa elämässä. SDP on ollut "vakauttamis"-ratkaisujen pääarkkitehti ja myös voimaperäisin toteuttaja. Myös SKP/SKDL:n ns. enemmistöryhmä on asettunut avoimesti tai puoliavoimesti tulopolitiikan taakse. SKP:n oppositio, ns. tiedonantajalainen liike sen sijaan on esittänyt viime vuosien työehtosopimusratkaisuja kohtaan runsaasti oikeata ja tuloksellista arvostelua. Silti SKP:n oppostion linjaa ei voi pitää tässä(kään) kysymyksessä johdonmukaisena.

Tiedonantajalaistentakana on kiistämättä tänään Suomen työväenluokan edistyneimpien ainesten kannatus. Tämä johtuu ennen kaikkea juuri siitä, että tiedonantajalainen liike on tehnyt ylivoimaisesti eniten tulopolitiikan vastaista propagandaa.

Kun tänään seurataan esim. Uuden Suomen tai Suomen Sosialidemokraatin pääkirjoituksia, niin havaitaan selvästi, että näiden lehtien päähyökkäilyt eivät enää kohdistu SKDL:ää eivätkä edes koko SKP:ta vastaan, vaan nimenomaan SKP:n oppositiota, tiedonantajalaisiavastaan. Tällaisten hyökkäilyjen tarkoituksena on painostaa Tiedonantajaa oikealle, missä porvaristo onkin jossain määrin onnistunut. Se, että Tiedonantaja puolustaa useimmissa päivänkohtaisissa luokkataistelukysymyksissä työväenluokan etujen mukaista ratkaisua, ei vielä tee siitä marxilais-leniniläistä eikä vallankumouksellista. Näin siksi, koska Tiedonantaja kuitenkin jatkuvasti uhraa työväenluokan perustavat pitkän tähtäimen edut lyhyen tähtäimen eduille.

Tämä näkyy kaikkein selvimmin siitä, että

Tiedonantaja väittää (1) että monopoliporvaristolta voidaan ottaa valta pois vähittäisten asteittaisten uudistusten avulla, hävittämättä porvarillista valtiokoneistoa, vaan päinvastoin käyttämällä sitä hyödyksi, (2) SDP:n kuuluvan suurpääoman vastaiseen rintamaan, ja (3) että tämän päivän SKP on aito marxilais-leniniläinen kommunistinen puolue, työväenluokan "etujoukko", ja että tunnus uuden marxilais-leniniläisen kommunistisen puolueen rakentamisesta on virheellinen. Ottamalla näihin teoreettisiin peruskysymyksiin opportunistisen kannan Tiedonantaja taipuu väistämättä opportunismiin käytännön politiikassa. Selvimmin tämä on näkynyt juuri suhtautumisessa hallituskysymykseen, valtalakiin, sekä periaatteettomiin kompromisseihin taipumisessa SKP:n sisällä.

Tarkastelemme seuraavassa lyhyesti niitä keskeisimpiä kohtia, joissa Tiedonantajan linja tulopolitiikan suhteen poikkeaa marxismi-leninismistä.

HALLITUSKYSYMYS

Tulopoliittisia kokonaisratkaisuja on nimitetty aivan oikein ns. kolmikantasopimuksiksi, koska niissä on ollut mukana paitsi työntekijöiden ja työnantajien keskusjärjestöt, myös valtiovalta. Juuri tämä - valtiovallan sekaantuminen kansantulon ensi jakoon - onkin olennaista tulopoliittisissa kokonaisratkaisuissa.

Hallitus on monopolipääoman etuja ajava valtion toimeenpaneva elin. Jotta ay-liike saataisiin taivutetuksi kokonaisratkaisuihin, oli välttämätöntä saada SKP osallistumaan hallitukseen. Tällöin mahdollisuudet vaimentaa kentältä nouseva vastustus lisääntyivät suuresti luonnollisesti. Tätä suurpääoman edustajat ovat myös usein toivoneet ääneenkin.

Tiedonantaja ei ole koskaan arvostellut SKP:n osallistumista ns. "kansanrintama"hallituksiin vv. 1966-71. Päinvastoin, myös SKP:n "oppositio" on ollut edustettuna näissä. Niinpä esim. ns. Karjalaisen 2 B hallitusta muodostettaessa syksyllä 1970 SKP:n oppositio asetti ehdoksi sen, että hallitus ei osallistuisi tulopoliittisten ratkaisujen solmimiseen. Siten Karjalaisen hallitus kuitenkin teki: se osallistui aktiivisesti nk. UKK-sopimuksen läpiviemiseen, eikä SKP:n oppositio vetänyt siltikään vielä tällöin edustajaansa, Erkki Tuomista, hallituksesta pois.

SDP:N ROOLI

SDPon ollut tulopoliittisten kokonaisratkaisujen pääsuunnittelija ja -toteuttaja: Mauno Koivisto laati v. -65 tulopolitiikan tärkeimmät suuntaviivat. Kaksi ensimmäistä tulopoliittista kokonaisratkaisua saivat nimensä Keijo Liinamaan - SDP:n jäsenen ja kunnallisvaltuutetun mukaan
kunnallisvaltuutetun - mukaan. SDP on ollut mukana jokaisessa tulopoliittisia ratkaisuja toteuttaneessa hallituksessa. Lisäksi SAK:n sos.dem.johto on aktiivisesti ja monesti sitäpaitsi verraten epädemokraattisin toimin runnonut te-sopimuksia läpi ayliikkeessä.

Totta on, että Tiedonantajan palstoilla sos. dem.johdon toiminta on saanut osakseen paljon hyvää arvostelua. Oikeita ideologisia ja teoreettisia johtopäätöksiä ei näistä tosiasioista kuitenkaan tahdota vetää. SKP:n oppositio nimittäin edelleen väittää, että "SDP kuuluu suurpääoman vastaiseen demokraattiseen rintamaan", että "SDP:n ja SKP:n tiivis yhteistyö on välttämätön edellytys syvällisten demokraattisten uudistusten toteuttamiselle" jne. Tämä oli punaisena lankana sekä SKP:n ylimääräisen edustajakokouksen että 16. edustajakokouksen poliittisissa päätöslauselmissa. - Tosiasiat kuitenkin osoittavat vuosi vuodelta yhä selvemmin, että suurpääoman vastaista yhteisrintamaa ei voida rakentaa sen enempää yleispoliittisella tasolla kuin erikoiskysymyksissäkään (tulopolitiikka, EEC, veropolitiikka, asuntopolitiikka, kehitysalueiden kurjistaminen jne.) muuten kuin ankarassa ja johdonmukaisessa taistelussa SDP:tä vastaan. Suurpääoman etuja ajavana puolueena SDP pitää linjansa aina mahdollisimman oikealla - vain tilapäisesti se voidaan painostaa, pakottaa omaksumaan suurpääoman vastaisen kannan joissakin politiikan sivukysymyksissä.

VALTALAKI

Tulopoliittisten kokonaisratkaisujen edellytyksenä on ns. valtalain hyväksyminen eduskunnassa. Tämä antaa hallitukselle muodolliset oikeudet hintojen ja maksujen sääntelemiseen - joita se ei ole kuitenkaan nimeksikään käyttänyt. Esim. UKK-sopimusta solmittaessa palkankorotusvaatimukset saatiin

poljettua verraten alas, kun luvattiin, ettei inflaatio tulisi olemaan 4,5 % suurempi. Ja kuitenkin elinkustannusindeksi nousi UKK-kaudella 10 %: kaksinkertaiseksi siihen nähden mitä sen piti olla, toiseksi eniten koko Euroopassa.

Kaiken lisäksi HL-sopimusta solmittaessa valtalakia vesitettiin vielä entisestäänkin. HL-sopimus antoi keskimäärin n. 6 % palkankorotuksen. Kuitenkin jo neljässä kuukaudessa elinkustannusindeksi oli noussut 3,6 %. Mistään hintasäännöstelystä ei siis todellakaan voida puhua. On siis perusteltua väittää, että valtalain laatimisen ainut tarkoitus on ollut vain palkansaajien hämääminen.

SKDL olisi äänimäärällään kyennyt estämään valtalain läpimenon eduskunnassa. Se hyväksyttiin kuitenkin yksimielisesti.

Oli sinänsä ymmärrettävää, ettei SKP/SKDL:n ns. enemmistöryhmä lähtenyt kaatamaan valtalakia. Sen sijaan SKP:n opposition kansanedustajien olisi ehdottomasti kuulunut äänestää valtalakia vastaan, mikäli olisivat mielineet seistä sanojensa takana. Se, että he eivät näin tehneet, ei ollut mitään muuta kuin silkkaa opportunismia ja avointa luopuruutta.

SKP:n ENEMMISTÖN ROOLI

SKP:n ns. enemmistöryhmä on antanut tulopoliittisille kokonaisratkaisuille avoimen tukensa. He ovat aktiivisesti osallistuneet sekä "vakauttamisten" puolesta puhumiseen että niiden epädemokraattiseen läpiviemiseen ay-liikkeessä. Myös Tiedonantajan palstoilla on ollut tästä jatkuvasti mitä vakuuttavimpia esimerkkejä.

Oikeat - ja välttämättömät - poliittis-teoreettiset johtopäätökset tästä on silti Tiedonantajan palstoilla jätetty tekemättä (tai paremminkin: kierretty, "väistetty"). Edelleen Tiedonantaja väittää, että SKP on "aito kommunistinen puolue" Suomen työväenliikkeen "etujoukko", - vaikka sen johto siis koostuukin vastavallankumouksellisista revisionistisista miehistä, jotka paitsi että kieltävät marxismin peruskatsomukset teoriassa, osallistuvat myös porvarillisen tulopolitiikan tukemiseen ja toteuttamiseen käytännössä.

Ennen SKP:n 16. edustajakokousta Tiedonantajan palstoilla vaadittiin, että ns. enemmistöryhmän

edustajien - Hautalan, Elomaan, Saarisen, Aallon, Asplundin jne. - tulisi tehdä itsekritiikkiä suhtautumisestaan Liinamaa- ja UKK-sopimuksiin. Itse edustajakokouksessa tämä ehdottoman oikeutettu ja välttämätön vaatimus kuitenkin "unohdettiin", eikä siitä ole juuri puhuttu sen jälkeenkään.

KORPORATIVISMISTA

Tulopolitiikka merkitsee vakavaa uhkaa Suomen kansan taistelullaan hankkimille demokraattisille oikeuksille. Tie pakkosovitteluun, korporativismiin ja jonkinmuotoiseen fasismiin on johdonmukainen seuraus tulopoliittisista kokonaisratkaisuista. Tällaiset näköalat eivät ole mitään kaukaisen tulevaisuuden kysymyksiä. Jo aivan lähivuosina, kahden-kolmen vuoden sisällä, Suomen työväenluokka saattaa menettää eräitä kaikkein perustavimpia demokraattisia oikeuksiaan. Virkaehtolait, poikkeustilalait, puoluelaki sekä kasvavat puheet pakkosovittelujärjestelmän toteuttamisesta antavat tästä riittävää esimakua.

Vakava kysymys onkin, miten tällaista reaalista vaaraa vastaan tulee taistella? Tiedonantajassa on kyllä paljon kirjoitettu "lisääntyvästä oikeistovaarasta" mutta sen todellista syytä, nimittäin SDP:n harjoittamaa luokkasovittelupolitiikkaa, ei olla koskaan mainittu selvästi. Tiedonantaja-liike esittää poliittisena päätunnuksenaan "äärioikeiston eristämis"-teesin samalla kun monopoliporvaristo on itse nähnyt parhaaksi eristää äärioikeiston hallitusvastuusta ja toteuttaa etujaan liberaalin luokkayhteistyöpolitiikkansa - pääasiassa SDP:n - avulla. Ja sitäpaitsi: on todellakin tragikoomista ja harhaanjohtavaa puhua "demokratian laajentamisesta" silloin, kun uhkailut pakkosovittelusta kaiken aikaa vain lisääntyvät STK:n ja SAK:n johtomiesten puheissa.

Toisaalta Tiedonantajassa esitetään aivan oikea tunnus "irti tulopolitiikasta" ja kumotaan Aleniuksen ym. näkemykset ns. "solidaarisesta tulopolitiikasta". Toisaalta Tiedonantajassa kuitenkin väitetään, että monopolipääoman herruus olisi mahdollista murtaa vähittäisten, asteittaisten uudistusten avulla valtaamalla asemia monopolipääoman käsissä olevan valtiokoneiston sisältä, ja kääntämällä ne monopoleja vastaan. Juuri tämänkaltainen ristiriitaisuus ja epäjohdonmukaisuus on ominaista Tie-

donantajan linjalle kaikissa kysymyksissä.

Kapitalismin rauhanomaisen, kriisittömän kehityksen kausi on jatkunut Suomessa yli kaksi vuosikymmentä. Myös luokkakantaisimpien työläisten tietoisuus on tällöin pakostakin (vrt. esim. kehitys II Internationaalin aikana kaikissa johtavissa kapitalistisissa maissa) laskenut vaistonvaraiselle, "ekonomistisille" tasolle. Muuhun kuin ay-liikkeeseen tai palkkapolitiikkaan liittyvät kysymykset eivät ole voineet säilyttää kiinnostavuuttaan muuta kuin aniharvojen keskuudessa. Tulopoliittisten kokonaisratkaisujen myötä on tämä kiinnostus alkanut vähitellen politisoitua: myös valtio- ja puolueteoriaan liittyvät kysymykset ovat alkaneet pikku hiljaa tulla yhä enemmän "kuvaan mukaan". Lenin kuitenkin osoitti, ja tosiasiat ovat sen vahvistaneet lukemattomia kertoja, että laajat joukot eivät voi vakuuttua mistään asiasta loppujen lopuksi muuta kuin oman välittömän kokemuksensa kautta.

Tällaista "välitöntä kokemusta" Tiedonantajan linjattomuudesta ei laajoilla joukoilla kuitenkaan vielä riittävästi ole. Joka tapauksessa jo HL-sopimuksen päättyessä on SKP:n opposition huomattavasti vaikeampi asettua valtalain taakse eduskunnassa kuin tänä vuonna. Sitä mukaa kuin luokkaristiriidat kärjistyvät, on yhä vaikeampaa myös julkituoda hallituskipeyttä - vaikka mieli tekisikin.

(Lokakuu 1/72)

SKP:n säännöistä ja luonteesta

Vaikka SKP:n XV edustajakokoukselle valmisteltua ehdotusta puolueen säännöiksi ei hyväksytty kään, antaa se paremman kuvan puolueen organisatorisista perusteista kuin vielä voimassaolevat säännöt, sillä nykyiset säännöt ovat ristiriidassa puolueen nykyisen ohjelman kanssa. Tämä todetaan myös sääntöluonnoksen perusteluissa: "Ajankohtaisin ja yksi keskeisimmistä perusteista sääntöjen uudistamiselle on puolueen ohjelman uudistaminen. Säännöt eivät saa olla ristiriidassa ohjelman tavoitteiden kanssa". Lisäksi voidaan sanoa, että uusi ohjelma on ilmausta siitä, että puolueen luonne on jo kauan ollut erilainen kuin mitä nyt jo entinen ohjelma on antanut olettaa. Voimassaolevat säännöt ovat siis jo kauan olleet ristiriidassa myös ja ennenkaikkea puolueen käytännössä noudattaman järjestöperiaatteiden ja -rakenteen kanssa.

Koska SKP:n johto väittää puolueen olevan marxilais-leniniläisen puolueen, joka ohjelman harhauttavista sanamuodoista huolimatta pyrkii sosialistiseen vallankumoukseen, on syytä tarkastella leniniläisten puolueiden eräitä periaatteita.

Ensinnäkin, miksi leniniläisiä puolueita aikoinaan syntyi. Eritellessään leniniläisten puolueiden erikoispiirteitä Stalin toteaa: "Ennen Lokakuun vallankumousta alkanut kausi on luokkien avointen yhteentörmäysten kautta, proletariaatin vallankumouksellisten esiintymisten kautta, voimien suoranaisen valmistelun kautta imperialismin kukistamiseen, vallan valloittamiseen proletariaatille. Tämä kausi asettaa proletariaatille uudet tehtävät koko puoluetyön uudelleenjärjestämiseksi, uudelle vallankumouksellisille kannalle, työläisten kasvat-

tamiseksi vallankumouksellisen valtataistelun hengessä, reservien kouluttamiseksi ja mukaanvetämiseksi jne." Luokkasovintopuolueiksi rappeutuneiden sosialidemokraattisten puolueiden avulla näitä tehtäviä ei katsottu voitavan suorittaa. Siksi oli luotava puolue, joka asetti tehtäväkseen sosialistisen vallankumouksen johtamisen ja joka siihen pystyisi. Koska sosialistisen vallankumouksen johtaminen on monimutkainen ja vaikea tehtävä, vaadittiin tällaiselta puolueelta paljon. Lokakuun vallankumous osoitti Leninin arviot puolueen tehtävistä oikeiksi ja niinpä tämän jälkeen syntyi runsaasti puolueita, jotka järjestettiin leniniläisten periaatteiden mukaisesti.

LUOKKATAISTELUPUOLUEESTA LUOKKASOVINTOPUOLUEEKSI

Puolueen on oltava ensiksikin "työväenluokan etujoukko ,joka imee itseensä proletariaatin parhaat ainekset. Tällaisen etujoukkopuolueen täytyy olla aseistettu vallankumouksellisella teorialla, liikkeen lakien tuntemuksella, vallankumouksen lakien tuntemuksella. Ilman sitä se ei kykene johtamaan proletariaatin taistelua, viemään proletariaattia mukanaan".

Mitä tulee vaatimukseen vallankumouksellisesta teoriasta, siihen voidaan viitata lainaamalla "Punakaarti" 3/69:ssä olevasta toveri Lavilan artikkelista vaikkapa seuraavat lauseet: "Ohjelman populäärit epämääräisyydet vaikeuttavat sen yksityiskohtaista arvostelua ja helpottavat sen puolustelua. Ohjelman lukija ei saa arvosteltavakseen selviä teorioita, jotka voisi osoittaa oikeiksi tai vääriksi, vaan 24 sivua epämääräistä, ylimalkaista jutustelua, joka pitäisi suomentaa ennenkuin sitä voisi arvostella yksityiskohtaisesti. Ohjelman puolustelu taas on helppoa, koska kritiikki jotakin ohjelmakohtaa vastaan voidaan väistää yksinkertaisesti sanomalla "ei sillä sitä tarkoiteta" ja "tulkitsemalla" ko. kohta vaihteeksi marxilaisittain". Tästä huolimatta on syytä tarkastella joitakin kohtia, joista käy selvimmin ilmi SKP:n "vallankumouksellinen" luonne.

Taistellessaan revisionisteja vastaan Lenin totesi kerran toisensa jälkeen: "Ne, jotka tunnustavat vain luokkataistelun eivät ole vielä marxilaisia. Marxilainen on vain se, joka ulottaa luok-

kataistelun tunnustamisen proletariaatin diktatuurin tunnustamiseen". SKP:n ohjelmassa proletariaatin diktatuurin välttämättömyys salataan ja sen sijaan sanotaan: "Suomessa tarvitaan sosialismin rakentamiseen alusta pitäen kansan enemmistön selvästi ilmaistua kannatusta nauttiva demokraattisia perinteitä kehittävä ja laillisia menettelytapoja noudattava poliittinen valta, joka turvaa kaikkien kansalaisten demokraattiset oikeudet ja vapaudet". Ohjelma ei missään kohdin selvästi vaadi porvarillisen diktatuurin sijalle proletariaatin diktatuuria, aivan päinvastoin kuin SKP:n perustamisen ohjelmajulistuksessa asia selvästi ilmaistaan: "Vallankumouksen kautta on otettava työväenluokan käsiin kaikki valta ja perustettava työväen diktatuuri, on siis pyrittävä porvarillisen valtion häviämiseen."

Proletariaatin diktatuurin kieltämisen ohella revisionismille on aina ollut ominaista myös väkivaltaisen vallankumouksen välttämättömyyden kieltäminen. Väkivaltaisen vallankumouksen yleinen laki on aina pyritty hylkäämään vetoamalla muuttuneisiin olosuhteisiin. Erittäin selvästi tämä ilmenee SKP:n johdon XV edustajakokoukselle valmistelemassa sääntöluonnoksen perusteluissa: "Sääntötoimikunta on ehdotuksessaan pyrkinyt tekemään säännöt kommunistiselle puolueelle, joka toimii taloudellisesti ja poliittisesti kehittyneessä kapitalistisessa maassa, jossa porvarillinen demokratia on laaja ja jossa nämä puitteet huomioiden työväenluokka on huomattavan voimakas tekijä myös valtion hallinnossa." Porvarillinen demokratia olisi tämän mukaan muuttunut niin paljon ja tullut niin laajaksi, että työväenluokalla kapitalismin oloissa on poliittista valtaa yhdessä porvariston kanssa. Porvarillinen demokratia nähdään täysin päinvastaisena Leninin käsitykselle porvarillisen demokratian merkityksestä. Leninin mielestä "demokraattinen tasavalta on kapitalismin paras ajateltavissa oleva ulkokuori ja siksi pääoma saatuaan tämän ulkokuoren laskee vallalleen niin luotettavan, niin varman perustan ettei mikään porvarillisen demokraattisen tasavallan henkilövaihdos horjuta tätä valtaa". Revisionistit pitävät porvarillista demokratiaa itsessään tavoittelemisen arvoisena, vaikka sen pitäisi olla proletariaatille vain välitavoitteen joka suo sille pitemmät kahleet ja suuremman

toimintavapauden, jota se tarvitsee kootakseen ja järjestääkseen voimansa hyökkäykseen porvaristoa vastaan.

Osallistuessaan parlamenttitoimintaan kapitalismin kehityksen suhteellisen rauhallisen kehityksen aikana SKP on vähitellen rappeutunut luokkasovintopuolueeksi. On tultu siihen, mistä SKP arvioissaan 1930-luvulla varoittaa: "On tarkoin varottava toistamasta niitä virheitä, mitä puolueemme aikaisemmin teki, kun se ensinnäkin vuoteen 1930 oli juuttuneena laillisuuskerhoihin ja opportunismiin niin, että se toiminnassaan nojasi melkein yksinomaan julkisiin järjestöihin, soveltautui porvariston "laillisuuteen" ja usein laiminlöi taistelun sosialidemokratismia vastaan."

TYÖVÄENLUOKAN ETUJOUKOSTA "JOUKKOPUOLUEEKSI"

Se, että puolueen on oltava työväenluokan etujoukko, edellyttää sitä, että puolue imee itseensä työväenluokan parhaat ainekset ja vaatii niin muodoin jäseniltään hyvin paljon. Mutta kuinka päinvastaiseen viittaakaan SKP:n sääntöluonnoksessa seuraava: "nykyiset säännöt liian tiukkoine jäsenille asetettuine vaatimuksineen eivät ole pitkiin aikoihin vastanneet todellista tilannetta. Tässä suhteessa säännöt ovatkin olleet kuvaus jonkinlaisesta ihannejäsenestä, jota ei ole olemassa, mutta jonka ominaisuuksia voi kyllä tavoitella". Se, ettei SKP aseta jäsenilleen juuri minkäänlaisia velvollisuuksia on tietenkin ymmärrettävää, koska puolue ei pyrikään olemaan mikään työväenluokan etujoukko vaan "joukkopuolue", kuten sääntöluonnoksen perusteluissa sanotaankin: " on tarkoitettu tehdä säännöt joukkopuolueelle, sellaiselle kommunistiselle puolueelle, joka pyrkii saamaan jäseneksee kaikkia niitä väestöpiirejä, jotka hyväksyvät puolueen ohjelman mukaiset perusteelliset yhteiskunnalliset muutokset päämääränä rauhanomainen kansanvaltainen siirtyminen kapitalismista sosialismiin". Toisin sanoen ei vaadita mitään muuta kuin epämääräistä ohjelman ja sääntöjen hyväksymistä, jonka jälkeen kuka tahansa voi olla puolueen jäsen. Tämän jälkeen jäsen voi toimia puolueen päämäärien toteuttamiseksi halujensa mukaan ja tavoilla, jotka hän itse katsoo parhaiksi ja mukavimmiksi. Kaikkien joukkopuolueiden tavoin S"K"P vaatii jäseneksi

hyväksytyiltä tuskin muuta kuin jäsenmaksujen suorittamista ja muuten mahdollisimman suurta passiivisuutta. Riittää, kun muutama vaikuttajayksilö silloin tällöin markkinoi SKP:n edustamaa sosialismia televisiossa tai radiossa.

YHTEYDET JOUKKOIHIN

"Puolueen, jonka tehtävänä on johtaa työväenluokkaa taistelussa sosialismin toteuttamiseksi, on oltava tiukasti sidottu luokkaan kaikilla elinjuurillaan. Etujoukon ja muun työväenluokan välillä säilyvät eroavaisuudet niin kauan kuin on olemassa luokkia. Mutta puolue lakkaisi olemasta puolue, jos tämä eroavaisuus muuttuisi välien katkeamiseksi. Puolue ei voi johtaa luokkaa, jos sillä ei ole yhteyttä puolueen ulkopuolella oleviin joukkoihin, jos puolue ei ole liitossa puolueen ulkopuolella olevien joukkojen kanssa, jos nämä joukot eivät hyväksy sen johtoa, jos puolue ei nauti joukkojen keskuudessa moraalista ja poliittista luottoa."

SKP:n sääntöluonnoksessa ollaan aivan oikein sillä kannalla, että puolueen on toimittava työväenluokan kokoamiseksi yhteistoimintaan ja edistettävä kaikkien väestökerrosten välistä yhteistoimintaa. Mutta mitenkä tämä kokoaminen tapahtuu? Itse sääntöluonnoksesta emme saa tähän vastausta. Mutta kun tarkastelee SKP:n ohjelmaa, huomaa, että puolue luo yhteydet joukkoihin pelkästään olemalla yhteistoiminnassa eri työväenpuolueiden johtajien kanssa eli SDP:n kanssa. Näin SKP on todella toiminutkin. Sen nykyisten johtajien mielestä on saavutettu paljon, kun näiden kahden "työväenpuolueen" johtajat liittoutuvat keskenään. Tämän jälkeen "toimitaan sosialismin hyväksi" yhdessä SDP:n johtajien kanssa ja varotaan arvostelemasta sosialidemokratismia. Tällä tavoin veljeilemällä SDP:n johtajien kanssa saavutetaan johtavan puolueen asema ja joukkojen luottamus. Tämä onkin paljon helpompi tapa kuin se tie, jonka kautta bolshevikit saavuttivat johtavan puolueen aseman ja joukkojen luottamuksen. Eritellessään Lokakuun vallankumouksen erikoisuuksia Stalin totesi: "Tämä johtaminen (Lokakuun vallankumouksen valmistelujen johtaminen) tapahtui luokkasovintopuolueiden eristämisen suuntaan, koska ne olivat vaarallisimmat ryhmittymät vallanku-

mouksen vauhtiinpääsemisen aikana, se tapahtui menshevikkien ja eserrien eristämisen suuntaan". Työväenluokka on siis saatava hylkäämään sosialidemokratismi. Tämä ei tietenkään merkitse kaikenlaatuisen SDP:n kanssa harjoitetun yhteistoiminnan hylkäämistä, mutta kylläkin sellaisen periaatteettoman veljeilyn hylkäämistä, jota SKP nykyisin harrastaa. Mutta se merkitsee, että "terävimmät nuolet vallankumouksen valmistelukaudella on suunnattava luokkasovintopuolueiden eristämiseksi, laajojen joukkojen irroittamiseksi niistä."

Puolueet eivät ole ainoat järjestöt, joissa työväenluokka on mukana. vaan ammattiliitot, parlamenttiryhmät, puolueettomat naisyhdistykset ja muut taistelujärjestöt pitävät riveissään suuria määriä työtätekeviä. Vallankumouksellisen puolueen tehtävänä on paitsi eristää luokkasovintopuolueet ja hankkia joukkojen luottamus, huolehtia siitä, että eri taistelu- ja joukkojärjestöt noudattavat yhteistä politiikkaa. Mitenkä sitten taataan, että näin tapahtuu? Leniniläisen puolueteorian mukaan se järjestö, joka tähän pystyy, on proletariaatin puolue, koska se on työväenluokan etujoukko, Tämä ei kuitenkaan merkitse, että "puolueen ulkopuolella olevien järjestöjen, ammattiliittojen, osuusliikkeiden jne. pitää olla muodollisesti puolueen johdon alaisia. Kysymys on vain siitä, että puolueen jäsenet, jotka kuuluvat näihin järjestöihin - epäilemättä vaikutusvaltaisina henkilöinä - käyttäisivät kaikki vaikuttamiskeinot sitä varten, että nämä puolueen ulkopuolella olevat järjestöt lähestyisivät työssään proletariaatin puoluetta ja vapaaehtoisesti hyväksyisivät sen poliittisen johdon". Mutta SKP:n päämääränä on "järjestää rakentavaa ja läheistä yhteistoimintaa työtätekevien kannatusta nauttivien puolueiden kesken" ja siksipä sen johto sopii SDP:n johtajien kanssa esim. ammatillisen liikkeen paikkajaosta ja niin edelleen. Itse kentällä olevilla ei ole mitään sanomista siihen, ketkä heidän asioistaan päättävät. SKP:n linja on todella johdonmukainen, kaikki asiat ratkaistaan johtajien välisissä neuvotteluissa eikä joukkojen toiminnalla katsota olevan mitään merkitystä. Siksipä katsottiinkin aivan tarpeettomaksi asettaa jäsenistölle tiukkoja vaatimuksia, koska jäsenistö toimisi vain joukkojen parissa. Enää ei katsota tarpeelliseksi esim. vaatimusta, että jäse-

nen tulee lujittaa puolueen yhteyksiä joukkoihin.

Vetoamalla työväenliikkeen yhtenäisyyteen on luovuttu vanhan kunniakkaan SKP:n eräästä periaatteesta, joka puettiin 20-30-luvulla seuraaviin sanoihin: "Mutta toimien aktiivisina ja taitavina ammattiyhdistysmiehinä kommunistit ja muut vasemmistolaiset älköön luopuko arvostelemasta reformistisia ammattiyhdistysjohtajia, jotka alati juonittelevat työväen vaatimuksia ja työtaisteluja vastaan, vastustavat yhteistoimintaa tai muuten hajoittavat tai vahingoittavat ammatillista liikettä. Taistelu yhtenäisen ammatillisen liikkeen puolesta ei saa merkitä periaatteetonta sopuilua ja tuommoisten johtajien politiikkaan mukautumista".

DEMOKRAATTINEN SENTRALISMI

Leniniläisen puolueteorian mukaan "puolue voi johtaa työväenluokkaa vain siinä tapauksessa, että se itse on kurin ja järjestäytyneisyyden olennoituma, että se itse on proletariaatin järjestynyt joukko-osasto". Samalla puolueen on oltava "näiden järjestöjen yhtenäinen systeemi, niiden yhtyminen muodoltaan eheäksi kokonaisuudeksi, jolla on ylemmät ja alemmat johtoelimet, jossa vähemmistö alistuu enemmistön tahtoon ja käytännölliset päätökset ovat kaikkia puoluejäseniä velvoittavia". Kuri ja selvyys kuuluvat siis välttämättömästi leniniläiseen puolueeseen ja niiden asema on korostettu. Tämä ei kuitenkaan miellytä revisionisteja, joista tällainen puoluejärjestö näyttää hirmuiselta tehtaalta, osan alistuminen kokonaisuudelle ja vähemmistön alistuminen enemmistön alaiseksi näyttää heistä "orjuuttamiselta", keskuksen johdolla toteutettu työnjako synnyttää heidän taholtaan tragikoomillista voivottelua sitä vastaan, että ihmiset muutetaan rattaiksi ja ruuveiksi.

SKP:n revisionistien ensimmäisiä vaatimuksia olikin se, että puolue pitäisi "demokratisoida" ja liberalisoida. Sääntöluonnoksessa "demokraattisuutta" korostetaan erittäinä voimakkaasti. Puolue onkin "demokratisoitu", mutta tämä merkitsee kuitenkin sitä, että lehdistössä esiintyy sosialidemokraattisia ja ultrarevisionistisia kannanottoja. Vasemmistolaisia mielipiteitä ei tietenkään hyväksytä "demokratian"nimissä. Kun revisionistit saivat vallan täydellisesti käsiinsä, alettiin tietenkin jäl-

leen puhua myös sentralismista, kuten sääntöluonnoksessa: "Erityisesti viimeaikaiset kokemukset ovat entisestäänkin lisänneet sitä käsitystä, ettei mikään puolue voi toimia vain yhtä puolta puolue-demokratiaa korostamalla. Demokratia ja sen korostaminen ei suinkaan ole haitannut asioiden hoitoa, mutta se ei yksin riitä. Tarvitaan myös riittävää keskitystä puolueen johtamisessa ja tehtyjen päätösten yhtenäisessä toteuttamisessa". Passiivisessa joukkopuolueessa demokratian ja sentralismin sopivalla yhdistämisellä päädytään lopputulokseen, joka on demokraattisen sentralismin irvikuva, byrokraattinen sentralismi. Se on demokratiaa harvoille puoluejohtajille, mutta jäsenistö saa tyytyä olemaan päätösten hyväksyjä tai muuten hänet leimataan opposition mieheksi.

"Puuttuva luokkakanta" -eräs esimerkki

Arvostellessaan ultrarevisionistisia puolueveljiään SKP:n keskustalaiset ovat syyttäneet näitä 'puuttuvasta luokkakantaisuudesta' esittäen johdonmukaisesti vastakohtapareja 'luokkakantainen' - 'luokkakannaton'..

Luokkayhteiskunnassa ei kuitenkaan voi olla mitään luokkakannatonta yhteiskunnallista ilmiötä, vaan jokainen poliittinen kannanotto yms. heijastaa ja palvelee aina jonkin luokan - viime kädessä joko proletariaatin tai porvariston - etuja. SKP:n ultrarevisionisteiltakaan ei toki ole puuttunut luokkakantaa - vika on siinä, että heidän luokkakantansa on ollut ja on (pikku)porvarillinen.

Voidaan väittää, että tällaisen eron korostaminen on semanttista saivartelua ja että 'jokainen kyllä ymmärtää' mitä tarkoitetaan kun puhutaan 'puuttuvasta luokkakantaisuudesta'. Saattaa olla niinkin, että tieteellisen kommunismin klassikoiden teoksia voitaisiin erkkirauteemaiseen tyyliin noukkia pino sitaatteja, joissa klassikotkin puhuvat puuttuvasta luokkakantaisuudesta'. - Jonkin epäselvän ilmaisun satunnainen käyttäminen on kuitenkin aivan eri asia kuin sen jatkuva ja epäjohdonmukainen viljely - kuten näemme:

Aselepo ('eheyttäminen') puolueen sisälle olevien erimielisten ryhmien kesken voi olla paikallaan silloin ja vain silloin kun on kyse suhteellisen pienistä, suppeista, satunnaisista mielipide-eroista (kansan keskuudessa esiintyvistä ristiriidoista), mutta läpeensä revisionistiseen, itsenäistä pikkuporvarillista ideologiaa kannattavan ryhmäkunnan kanssa kommunistit eivät saa eivätkä voi ryhtyä kompromisseihin. Se, etteivät keskustalaiset ole sel-

västi sanoneet ultrarevisionisteja luokkakannaltaan pikkuporvarillisiksi luopioiksi, on mahdollistanut 'eheyttämisessä' tehnyt periaatteettomat kompromissit, jotka selkeä sanojen käyttö olisi tehvyt mahdottomiksi.

Mitä me tästä opimme? - Kommunistien olisi syytä jatkaa edelleen kaikenlaisten liberaalien 'puhdasoppiseksi saivarteluksi' nimittämää taistelua tieteellisen kommunismin revisiointiyrityksiä vastaan.'

(Punakaarti 3/71)

Leniniläinen puolueteoria ja SKP:n nykytila

Demokraattinen sentralismi on marxilais-leniläisten puolueiden järjestöllinen perusperiaate. Se voidaan määritellä lyhyesti esim. seuraavasti:

"Puolueen johtoelimet kaikissa portaissa valitaan demokraattisen neuvonpidon kautta.

Koko puolueen on noudatettava yhtenäistä kuria; yksilö on järjestön alainen, vähemmistö on enemmistön alainen, alempi porras on korkeamman portaan alainen ja koko puolue on keskuskomitean alainen.

Puolueen johtoelinten kaikissa portaissa tulee säännöllisesti tehdä selkoa työstään edustajakokouksille tai yleisille jäsenkokouksille, kuunnella alati puolueessa ja sen ulkopuolella olevien kansanjoukkojen mielipiteitä sekä hyväksyä niiden harjoittama valvonta. Puolueen jäsenillä on oikeus arvostella puoluejärjestöjä ja johtavia jäseniä kaikissa portaissa sekä esittää heille ehdotuksia. Jos puolueen jäsenillä on erilaisia käsityksiä puoluejärjestöjen päätöksistä tai ohjeista, hänellä on lupa pitää käsityksensä ja sivuuttaa välitön johto ja ilmoittaa se suoraan korkeimpiin portaisiin aina keskuskomitealle ja keskuskomitean puheenjohtajalle saakka. Olennaista on luoda tilanne, jossa on sekä sentralismia että demokratiaa, sekä kuria että vapautta, sekä tahdon yhtenäisyyttä että henkilökohtaisen mielihyvän tunnetta ja vireyttä." (Ote KKP:n säännöistä)

Demokratia ei siis ole kommunistisissa puolueissa mikään"tarkoitus sinänsä", vaan sen avulla pyritään luomaan puolueeseen ideologista, poliittista ja järjestöllistä yhtenäisyyttä. Kommunistiset puolueet eroavat muista puolueista toisaalta siinä, että ne toimivat kurinalaisesti, ja toisaalta taas siinä, että kuri niissä on tietoista eikä sokeata.

Kun vallankumouksellista työväenpuoluetta rakennettiin vuosisadan alussa Venäjälle, muodostui jäsenkysymys suurimmaksi kiistanaiheeksi bolshevikkien ja menshevikkien välillä. Leninin johtamat bolshevikit vaativat, että puolueesta on tultava työväenluokan taistelukelpoinen etujoukko. Tämän vuoksi täytyi jäseniltä vaatia muutakin kuin pelkkää puolueohjelman abstraktia, epämääräistä hyväksymistä. Puolueen jäsenten täytyi olla valmiita myös toimimaan sen puolesta, ja alistumaan puoluekuriin, johtoelinten päätöksiin.

Mao Tsetung kirjoittaa, että sisäiset ristiriidat, erilaisten katsantokantojen välinen taistelu puolueessa ovat sen elämä, sen kehityksen moottori. Ellei sellaista ole, puolueen kehitys tyrehtyy. Vain demokraattinen, vapaa mielipiteiden vaihto pitää puoluetta "koossa", toimintakykyisenä; ellei sellaista ole, ei puolue kykene säilyttämään yhtenäisyyttään ja täyttämään tehtäviään. Demokratia ja sentralismi ovat siis puolueen järjestökäytännössä dialektisessa suhteessa toisiinsa: ei toista ilman toista, niin vastakohtia kuin ne ovatkin.

Miten sitten on nykyisin SKP:n laita? Onko sen jäsenistöllä tosiasiallista oikeutta arvostella johtoa, ja yleensäkin osallistua aktiivisesti puolueen linjan määrittelyyn? Entä kykeneekö SKP toimimaan yhtenäisesti ja kurinalaisesti, vai onko se muuttunut keskenään kinastelevien ryhmäkuntien areenaksi? - Ellei kokonaan haluta sulkea silmiä tosiasioilta, niin näihin kysymyksiin tuskin voidaan vastata muuten kuin kieltävästi. Kaikki tietävät, että tämän päivän SKP on jakautunut lähinnä kahteen keskenään kiistelevään ryhmäkuntaan. Sentralismia ei ole, mutta ei ole myöskään puoluedemokratiaa: KU:ssa ei saa arvostella "vakauttamista" eikä Tiedonantajassa "ministerikommunismia".

Ideologista yhtenäisyyttä on "kommunistisessa" puolueessa todellakin mahdoton saavuttaa, ellei jäseneksi pääsylle aseteta suhteellisen tiukkoja vaatimuksia. Tämän päivän SKP:ssa ei sille aseteta käytännöllisesti katsoen minkäänlaisia vaatimuksia. Eikä "puoluekurille" voida asettaa kovinkaan suuria vaatimuksia, jos suurin osa jäsenistöstä on paperijäseniä - ja sehän on vallitseva asiantila ollut SKP:ssa jo kauan. Kritiikin ja itsekritiikin periaate on sekin muuttunut pelkäksi fraasiksi, jolla ei ole SKP:n puolue-elämässä enää mitään käytännön merkitystä.

Puolueteoria on SKP:n tiedonantajalaisille johtohenkilöille eräs arkoja kohtia. Kun ultrarevisionistit syyttävät heitä ryhmäkuntalaisuudesta, puoluekurin rikkomisesta jne. niin tiedonantajalaiset eivät itse asiassa kykene antamaan tähän kunnollista, teoreettisesti pitävää vastausta. Vastauksena tähän syytökseen on yleensä todettu, että koska puolueen politiikka kerran on perinjuurin virheellistä, niin siksi puoluekuria ei täydy noudattaa. Tämä on väärin, sillä demokraatisessa sentralismissahan on olennaista juuri se, että vähemmistön on alistuttava enemmistön päätöksiin - silloinkin kun katsoo olevansa oikeassa.

Oikea vastaus olisi tietysti se, että puoluekuria ei tarvitse noudattaa silloin, kun puolueen johto kieltäytyy itsepintaisesti noudattamasta puoluedemokratiaa. Tälle linjalle eivät tiedonantajalaiset johtohenkilöt kuitenkaan voi millään lähteä, koska se kääntyisi heitä itseään vastaan. Miten? Siksi, koska silloin olisi mahdollista vaatia puoluedemokratiaa myös tiedonantajalaisten omassa piirissä. Silloin olisi vaikea kieltäytyä hyväksymästä Tiedonantajaan esim. "ministerikommunismia" ja neuvostorevisionismia kritisoivia tai sosialistista Kiinaa puolustavia artikkeleita.

Mutta on toinenkin syy, miksi tiedonantajalaiset johtohenkilöt aristelevat puolueteorian perusteellista käsittelemistä. Eteen nousisi nimittäin väistämättä kysymys, mitkä olivat ne objektiiviset ja erittäinkin subjektiiviset tekijät, jotka vaikuttivat revisionismin valtaanpääsyyn SKP:ssa. Mitä oleellisia virheitä tehtiin SKP:ssa Ville Pessin ja Aimo Aaltosen aikana?

Lenin kirjoitti, että revisionismi ei ole koskaan synti, sattuma, hairahdus eikä yksityisten henkilöiden päähänpälkähdys, vaan kokonaisen historiallisen aikakauden yhteiskunnallinen tuote. "Objektiiviset syyt revisionismin valtaanpääsyyn SKP:ssa ovat tietysti löydettävissä luokkataistelun laantumisesta yhteiskunnassa. Koko kapitalistinen maailma, Suomi mukaanluettuna, eli toisen maailmansodan päättymistä seuranneet pari vuosikymmentä rauhanomaisen, kriisittömän kypsymisen kautta. Mutta "ulkoiset tekijät vaikuttavat sisäisten kautta". Viime kädessä on niin, että jos puolueen rakentamisen linja olisi ollut oikea 40- ja 50-luvuilla, niin epäsuotuisat ajat eivät olisi päässeet vaikut-

tamaan puoluekehitykseen sillä lailla turmiollisesti kuin tapahtui. Revisionismin voimakas lisääntyminen puolueen sisällä olisi kyllä ollut tällöinkin väistämätöntä, mutta ei sen valtaanpääsy. Päinvastoin: jos noudatettu linja puolueen rakentamisessa olisi ollut johdonmukaisen marxilais-leniniläistä, niin SKP olisi vain lujittunut ja karaistunut taistelussa revisionismia vastaan. Jos oikean linjan noudatnoudattamisesta olisikin seurannut, että jäsenmäärä olisi laskenut tuntuvasti, niin puolueen jäsenten taso olisi varmastikin myös kasvanut huomattavasti. Laatu on ratkaiseva tekijä, ei määrä.
Tiedonantajassa ei ole koskaan rohjettu edes asettaa selkeästi kysymystä "mitkä olivat ne objektiiviset ja subjektiiviset syyt, mitkä aiheuttivat revisionismin valtaanpääsyn SKP:ssä?" Tiedonantajalaiset johtohenkilöt eivät voi myöskään tosissaan vaatia demokraattisen sentralismin noudattamista SKP:ssa, koska se on käytännössä kuitenkin mahdotonta. Miksi? Kysymys on siitä, miksi kommunistinen puolue ei voi olla koskaan sellainen "joukkopuolue" kuin SKP tänään. Miksi kommunistisen puolueen tulee aina olla etujoukkopuolue, kaaderipuolue? Miksi se ei myöskään kapitalismin rauhallisen, kriisittömän kehitysvaiheen aikana, parlamentaarisen demokratian vallitessa voi hyväksyä jäsenikseen ketä hyvänsä? Tähän kysymykseen vastattiin Punakaartissa 1/71 seuraavasti: "miksi marxilais-leniniläinen puolue EI voi olla joukkopuolue? Nimitys joukkopuolue ei tarkoita määrällisiä vaan laadullisia seikkoja. "Joukkopuolue"-puolueen jäsenille ei aseteta yhtä tiukkoja vaatimuksia kuin kaaderipuolueen jäsenille. Esim. SKP:n sääntöjen mukaan SKP:n pitäisi olla kaaderityyppinen, mutta käytännössä se on joukkopuolue, jonka jäseneksi voi liittyä melkein kuka tahansa sitä haluava.

Mikäli puolueen jäseniltä ei vaadita korkeaa poliittista tietoisuutta, nämä eivät tietenkään pysty erottamaan selvästi oikeaa ja väärää linjaa, eivätkä välttämään porvariston "sokeroituja luoteja" mutkikkaissa luokkataistelutilanteessa. Tästä taas seuraa, että

1) joko puolueen linjan annetaan määräytyä muodollisesti demokraattisesti ja myös tietoisimmat puolueen jäsenet pakotetaan alistumaan näin syntyneeseen, ehkä (ja ajan pitkään varmasti!) väärään linjaan, tai

2) puolueen johto katsoo itsensä puolueen tie-

toisimmaksi osaksi, vähentää puoluedemokratiaa ja lisää sentralismia jyrkästi niin, että se kykenee estämään vääräksi katsomansa linjan voitolle pääsyn, tai

3) sentralismi hylätään ja puolueessa sallitaan erilaisten fraktioiden olemassaolo.

Joka tapauksessa seuraukset ovat tuhoisat: mikäli puolue pitää kiinni joukkopuoluelinjasta, se rappeutuu ajan mittaan väistämättä ja kaikinpuolisesti."

Kommunistinen puolue kykenee edustamaan työväenluokan ja koko työtätekevän kansan etuja vain, jos se koostuu sen parhaimmista, tietoisimmista aineksista. Jos puolue ei aseta jäsenyydelle minkäänlaisia vaatimuksia, vaan päinvastoin pyrkii lisäämään jäsenmääräänsä erilaisin opportunistisin mainostempuin, niin silloin puolue väistämättä menettää etujoukkoluonteensa ja rämettyy sosialidemokraattiseksi joukkopuolueeksi. Tietysti kommunistisen puolueen tulee pyrkiä voittamaan laajojen joukkojen kannatus ja solmia niihin lujia ja läheisiä siteitä. Ellei se tässä onnistu, ei se kykene suorittamaan tehtäväänsä, johtamaan työväenluokkaa ja muita kansanosia riistojärjestelmän hävittämiseen. Tässä mielessä tulee kommunistisen puolueen tietysti aina pyrkiä kehittymään joukkopuolueeksi ("joukkojen puolueeksi"). Mutta joukkoja se ei kykene johtamaan, ellei se ylläpidä tiukasti leniniläisiä kaaderiperiaatteita.

Niistä järjestöperiaatteista, jotka bolshevikkipuolueelle luotiin tsaristisen terrorin ja illegaalisuuden oloissa, on kommunistisen puolueen pidettävä kiinni myös kapitalismin kriisittömän, rauhanomaisen kypsymisen oloissa - siis silloinkin, kun kommunistisen puolueen toiminta on laissa sallittua.

Tämä on välttämätöntä ensiksikin siksi, koska parlamentaarinen demokratia on kuitenkin pääomalle pelkkä koriste, jonka se voi heittää pois aina tarpeen tullen. Siirtyminen legaalisista oloista tehokkaaseen illegaaliseen työskentelyyn ei ole mahdollista ilman kurinalaista, yhtenäistä ja aatteellisesti tietoista jäsenistöä.

Toisekseen on muistettava, että marxilais-leniniläisen puolueen toiminta on laillista kapitalistisessa yhteiskunnassa yleensä vain silloin, kun kapitalistien valta on suhteellisen turvattua, vakaata. Luokkataistelulinjoille pitäytyvän kommunistisen

puolueen on mahdotonta laajentaa kannatustaan ainakaan paljoa silloin kun luokkaristiriidat ovat laantumassa, eivätkä kärjistymässä. Tärkeintä on silloin omien rivien lujittaminen ja kehittäminen.

Missään SKP:n asiakirjassa ei ole kiinnitetty huomiota siihen, että olosuhteet ovat olleet Suomessa, kuten koko Euroopassa, koko sodan jälkeisen kauden mitä suotuisimmat opportunismin kasvulle kommunistisen liikkeen sisällä. Jos tämä olisi ymmärretty riittävän hyvin, niin silloin olisi osattu kiinnittää enemmän huomiota puolueen sisäisen rakentamisen kysymyksiin, jäsenistön laadullisen tason kohottamiseen. Mikäli niin olisi tapahtunut, niin Hrushtshevin revisionismi ei olisi kyennyt menemään "läpi" SKP:ssa niin vähällä "vaivalla" kuin mitä se meni. - Revisionismin valtaanpääsyn SKP:ssa teki väistämättömäksi se, että luovuttiin kaaderipuolueen, etujoukkopuolueen rakentamisesta ja ryhdyttiin luomaan sosiaalidemokraattisten puolueiden kaltaista joukkopuoluetta, "laajaa marxilaista työväenpuoluetta".

Juuri SKP:n nykyisen järjestöllisen tilan sekä siihen johtaneiden syiden tutkiminen osoittaa vakuuttavasti, kuinka peruuttamattomasti SKP on muuttunut revisionistiseksi, so. vastavallankumoukselliseksi puolueeksi. On tärkeätä tiedostaa selvästi se, että SKP on lujasti juuttunut opportunismin suohon, ja ettei mikään mahti maailmassa voi sitä sieltä irroittaa. On hylättävä illuusiot siitä, että olisi mahdollista "vallata" SKP luokkakantaisten voimien käsiin. SKP:n järjestökoneistoon on pesiytynyt siksi monta pinttynyttä revisionistia, jotka asemaansa ja jäsenistön passiivisuutta hyväksikäyttäen kykenevät torjumaan alkuunsa kaikki yritykset muuttaa SKP siksi, mitä se joskus on ollut.

Mutta "Jos halutaan vallankumousta, täytyy olla vallankumouksellinen puolue. Ilman vallankumouksellista puoluetta, ilman marxilais-leniniläisen vallankumouksellisen teorian pohjalle ja marxilais-leniniläiseen vallankumouksellisen tyyliin rakennettua puoluetta on mahdotonta johtaa työväenluokkaa ja kansan laajoja joukkoja voittoon imperialismista ja sen apureista" (Mao Tsetung).

Taistelu marxilais-leniniläisen puolueen perustamiseksi uudelleen Suomeen on kaikkien kommunistien tärkein tehtävä tänään.

(Punakaarti 3/72)

SKP tänään: revisionistinen vai kommunistinen puolue

Tämän päivän SKP:ssä jäsenistöllä on enää vain muodollinen, mutta ei todellista oikeutta arvostella puolueen johtoa ja noudatettavaa politiikkaa. Samoin kommunistisille puolueille kokonaan vieras ilmiö, ryhmäkuntalaisuus, on syvälle juurtunut tämän päivän SKP:hen. Demokraattisen sentralismin korvaaminen byrokraattisella sentralismilla ja liberalismilla on kaikkein selväpuheisin osoitus siitä, ettei SKP ole enää työväenluokan puolue, vaan että se on joutunut porvariston poliittisten asiamiesten käsiin.

Viime vuosina on tullut selvästi myös julkisuudessa esille SKP:n jakautuminen kahteen keskenään taistelevaan ryhmään. Tällainen asiaintila on aidolle kommunistiselle puolueelle täysin vieras. SKP:ssä käydyn väittelyn tärkeimpiä kysymyksiä on näin ollen ollut puolueen yhtenäisyyden palauttaminen.

Kommunistisen puolueen järjestöllinen periaate on demokraattinen sentralismi. Kommunistisen puolueen jäsenistön tulee olla kurinalaista ja yhtenäistä puolueen politiikan noudattamisessa. Ristiriitoja ja mielipide-eroja esiintyy aina noudatettavasta poliittisesta linjasta. Vähemmistön tulee kuitenkin alistua enemmistön kantaan ja puolueen johdon päätöksiä on noudatettava. Tällaisen sentralismin noudattaminen edellyttää kuitenkin laajaa puoluedemokratiaa. Vähemmistöllä on oltava mahdollisuus tuoda mielipiteensä esiin puolueen sisäisessä keskustelussa. Aina mielipide-erojen ilmaantuessa on nostatettava vapaa puoluekeskustelu, jossa erilaisten katsomusten edustajat saavat laajasti tuoda näkökantansa esiin. Keskustelun aikana noudatetaan puo-

lueen enemmistön linjaa.

Ryhmäkunnat ovat kommunistisessa puolueessa täysin kiellettyjä. Puolueen jäsenet eivät saa ryhmittäytyä fraktioihin, jotka tekevät salaisia päätöksiä puoluejohdon vastustamiseksi. Käytännön politiikassa puolueen edustajat eivät saa ajaa puolueen tekemien yhteisten päätösten vastaista linjaa. Demokraattisen sentralismin noudattaminen tekee kommunistisesta puolueesta maailmaa muuttavan taistelupuolueen, joka on kelvollinen johtamaan työtätekevien joukkotaistelua. Ilman järjestöperiaatteiden tiukkaa valvomista ei kommunistinen puolue voi säilyä yhtenäisenä vallankumouksellisena puolueena.

DEMOKRAATTISEN SENTRALISMIN EDELLYTYKSET

SKP:ssä ei todellakaan vallitse demokraattinen sentralismi. SKP:stä puuttuvat kaikki demokraattisen sentralismin tärkeimmät edellytykset. Ensinnäkin: puolueen ohjelma ei perustu työväenluokan ideologiaan, marxismi-leninismiin. Puoluedemokratiaa ei voida harjoittaa, mikäli keskustelun lähtökohtana ei ole yksimielisyys edes tärkeimmistä yhteiskunnan kehitystä säätelevistä lainalaisuuksista. Mikäli kommunistisessa puolueessa tai kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä ilmenee erimielisyyksiä marxismi-leninismin peruskatsomuksista, on aika käynnistää mitä laajin puoluekeskustelu yksimielisyyden saavuttamiseksi. Tätä ei ole SKP:ssä tehty Kiinan ja Neuvostoliiton välisten erimielisyyksien selvittämiseksi, eikä nykyisestä puolueohjelmasta syntyneiden erimielisyyksien selvittämiseksi.

Toiseksi, puolueen johdon täytyy koostua uhrautuvaisista, työväenluokan asialle uskollisista vallankumouksellisista. Johtohenkilöiden on kestettävä kapitalistisen yhteiskunnan kova paine ja suurten ponnistusten rasitus. Pitkäaikaisilla, suurta palkkaa nauttivilla (mikä on väärin) ammattipoliitikoilla on suuri vaara kallistua opportunismin tielle. Oman aseman säilyttäminen, itsekritiikistä kieltäytyminen on suuri vaara myös työväenluokasta lähtöisin oleville palkallisille ammattipoliitikoille. Johdolla täytyy olla läheinen kosketus työväenluokan elinolosuhteisiin ja joukkotaistelun käytännöllisiin vaikeuksiin aidon luokkatunteen ja oikean poliittisen tietoisuuden säilyttämiseksi. Kiinan kommunistisella puolueella on hyviä kokemuksia puoluekaadereiden

säännöllisestä osallistumisesta ruumiilliseen työhön loma-aikoina, vaatimattoman elämäntavan harjoittamisesta ja ajoittaisesta osallistumisesta välittömien perustason tehtävien toteuttamiseen yhdessä jäsenistön kanssa. Näillä kokemuksilla olisi ollut SKP:lle mitä suurin merkitys. Montako SKP:n palkallista toimitsijaa osallistui edes esim. viime metallilakon aikana katukeräyksiin "tavallisten" opiskelijoiden ja työläisten rinnalla?

Kolmas tärkeä edellytys demokraattisen sentralismin noudattamiselle on puoluejäsenten korkea tietoisuustaso ja aktiivisuus puoluetoiminnassa. SKP:hen pääsee nykyisin kuka tahansa ilman minkäänlaista ennakoivaa opiskelua. Toiminnallisten vaatimusten, vaikka pientenkin, asettamisella on tärkeä periaatteellinen ja kasvatuksellinen merkitys. SKP:n nykyisen jäsenistön keskuudessa vallitsee mitä moninaisimpia ideologisia virtauksia ja ajankohtaisten kysymysten tuntemattomuus on myös tälle joukkopuolueelle ominaista. Useimmat puolueosastot toimivat vain kokoontumalla kerran kuukaudessa "puntaroimaan maailman asioita". Vähäisinkään ulospäin suuntautuva toiminta on hyvin harvinaista.

Tällaisten olosuhteiden vallitessa SKP:n järjestöllinen tila voi olla vain nykyisenkaltainen hajanaisuus. Revisionistisen politiikan jatkuva harjoittaminen on myös väistämätöntä.

Käytännön esimerkkejä täydellisestä järjestöllisestä liberalismista, sekä demokratian että sentralismin puuttumisesta, ei ole vaikea löytää.

Keskustelua puolueohjelmasta pyritään täydellisesti tukahduttamaan. Aarne Saarinen katsoi SKP:n ylimääräisen edustajakokouksen jälkeen ohjelmakeskustelun tarpeettomaksi. Kiinan kommunistisen puolueen kannanottojen esittäminen ja esim. SKP:n nykyisten valtioteoreettisten näkökantojen arvostelemineen on täysin mahdotonta sekä Kansan Uutisissa että Tiedonantajassa.

SKP:n käytännön politiikan arvostelu on myös suurelta osin estetty. On yleisesti tunnettua, kuinka SKP:n puoltaman "vakautuspolitiikan" kritisointi on ollut täysin mahdotonta niin Kansan Uutisissa, Kommunistissa kuin SKP:n sisäisessä lehdessä Päivän Postissa. Vasta viime aikoina on jonkin verran tullut tilaa hyvin suppealle arvostelulle. Tiedonantajan palstoilla ei taas esiinny keskustelua esim. lehden kannanotoista hallituskysymykseen, SKP:n yh-

tenäisyyteen, keskustan ja vasemmiston yhteistyöhön jne.

SKP:ssä ei siis ole tarjolla minkäänlaista foorumia vapaaseen puoluekeskusteluun, joka olisi ainoa keino puolueen nykyisten ongelmien selvittämiseksi. Kansandemokraattisissa joukkojärjestöissä on byrokratia tunnetusti vielä pahempi.

Niitä, jotka ovat SKP:n johdon kannanotoista eri mieltä, parjataan ja painostetaan häikäilemättömästi. Avoin junttaustoiminta on ominaista puolueen sisäiselle elämälle. Toimitsija- ja johtopaikoista käyvät kiipijät kaikkea muuta kuin toverillista kamppailua. SKP:ssa ei todellakaan vallitse puoluedemokratia.

Sentralismin, keskitetyn johdon noudattamisesta, ei SKP:ssä myöskään voida puhua. On kaikille tunnettua, että SKP:n tiedonantajalainen oppositio on lukuisissa kysymyksissä ottanut SKP:n enemmistöryhmän vastaisen kannan. Yhteisen linjan puuttuminen on näkynyt jopa eduskuntaäänestyksiä myöten.

Puolueen enemmistöryhmänkään keskuudessa ei puoluejohdon päätöksillä ole juuri mitään käytännöllistä arvoa. Ay-liikkeessä, muissa joukkojärjestöissä ja julkisissa tiedotusvälineissä SKP:n "saarislainen" toimitsijakaarti esiintyy usein vastoin puoluejohdon linjaa. Kuvaavaa on "kommunistisen" ay-johtajien petos HL-sopimuksen vastustamisessa Puutyöväen ja Elintarviketyöläisten liitoissa.

SKP:n ylimääräisen edustajakokouksen yhtenäisyysasiakirja on puoluejohdolle tietysti pelkkä paperipala.

Kommunistisen liikkeen järjestöperiaatteen, demokraattisen sentralismin noudattaminen on eräs tärkeimmistä tunnusmerkeistä, jolla voidaan erottaa aito marxilais-leniniläinen puolue revisionistisesta porvariston käsiin joutuneesta puolueesta.

SKP:n sisällä on tietysti käyty kovaa sanasotaa puolueen järjestöllisestä tilasta ja puoluenormeista. Saarislaisten enemmistöryhmä on vaatinut puoluepäätösten noudattamista.

ONKO SKP KOMMUNISTINEN PUOLUE?

Näihin vaatimuksiin ei SKP:n tiedonantajalainen oppositio ole kyennyt vastaamaan periaatteellisesti. Tiedonantaja pitää SKP:tä kommunistisena puolueena. Tällöin opposition olisi tietysti alistut-

tava enemmistön päätöksiin ja puoluejohdon linjaan. Ainoa periaatteellinen tapa vastata saarislaisten syytöksiin ja vaatimuksiin on paljastaa demokraattisen sentralismin puute SKP:ssa. Toisin sanoen osoittaa, ettei SKP ole aito kommunistinen puolue. Vasta silloin päätösten noudattamatta jättäminen ja ryhmäkuntalaisuus olisi marxismi-leninismin mukaan perusteltua. Kommunistiselle puolueelle vierasta suhteellisuusperiaatetta ei liioin voida muulla tavoin perustella.

Tätä tiedonantajalainen oppositio ei tee, koska silloin jouduttaisiin heti kiusallisten kysymysten eteen. Jos SKP ei ole kommunistinen puolue, niin mikä on sen opportunistisen johdon luokkaluonne? Opposition kuuluisi silloin pitää itseään Suomen kommunistisena liikkeenä; sen pitäisi johdonmukaisesti rakentaa oma organisaatio ja turvata siinä demokraattinen sentralismi. Nousisi myös kysymys, onko byrokraattisessa SKP:ssä mahdollista ottaa valta johtavilta porvarillisilta poliitikoilta.

Ei ole ihme, ettei Tiedonantaja-liikkeen johto kykene johdonmukaisesti paljastamaan SKP:n ja siinä valtaapitävän Saarisen ryhmän johtoklikin luokkaluonnetta. Koko opposition poliittinen linja SKP:n asteittaisesta "parantamisesta" joutuisi kyseenalaiseksi. Saarisen ryhmän johdon ja SKP:n luokkaluonteen teoreettinen paljastaminen olisi ennakkovaroitus SKP:n hajoamisesta ja uuden puolueen luomisesta.

SKP:N 16. EDUSTAJAKOKOUS JA PUOLUEYHTENÄISYYS

SKP:n 16. edustajakokouksen puolueyhtenäisyyttä koskevat päätökset ovat silkkaa poliittista farssia. Ylimääräisen edustajakokouksen päätökset vahvistettiin ja kaikki rinnakkaisorganisaatiot päätettiin hajoittaa. Kuitenkin itse edustajakokous valittiin avoimen junttatoiminnan kautta. Tiedonantaja-lehti on jatkuvasti aktiivisesti paljastanut mitä lukuisimpia ylimääräisen edustajakokouksen päätösten rikkomisia. Todella tuntuva päätösten noudattamatta jättäminen tapahtui viimeksi piirien päättäviä elimiä valittaessa 1971. Silloin Tiedonantaja kertoi, että Saarisen ryhmä junttasi itselleen piirien enemmistön huolimatta siitä, että Tiedonantajan laskujen mukaan jäsenistön enemmistö oli opposition kannalla! Mitä muuta ylimääräisen edustajakokouksen päätösten uudelleen vahvistaminen merkitsee kuin

jäsenistön avointa hämäämistä?

Myös rinnakkaisjärjestöjen lakkauttamista koskeva päätös merkitsee SKP:n todellisen tilanteen peittelemistä luokkakantaisen jäsenistön aktiivisuuden vähentämiseksi. On selvää, etteivät ryhmäkunnat tule ainakaan ylätasolla koskaan häviämään SKP:ssä. Luokkakantaisten jäsenten ammattiliittoihin perustamilla rinnakkaisjärjestöillä on ollut suuri poliittinen merkitys, vaikka ne eivät ole päättäväisesti ryhtyneet julkiseen toimintaan joukkojen edessä SKP:n johdon paljastamiseksi. Esimerkiksi saarislaisten hallussaan pitämän Rakennustyöväen liiton sitkeämpi vastarinta Puutyöväen- ja Elintarvikeliittoon verrattuna johtuu paljolti SKP:n luokkakantaisten jäsenten vahvoista asemista Rakennusliitossa. Lakkauttamisen sijasta näiden rinnakkaisorganisaatioiden olisi ryhdyttävä oma-aloitteisesti vankentamaan toimintaansa. Julkinen SKP:n johdon ja ay-byrokraattien arvostelu on mitä tehokkain ase niiden painostamisessa. Esimerkiksi Uudenmaan luokkakantaiset rakennustyöläiset paljastivat Rakennustyöväen liiton liittokokouksen epädemokraattiset päätökset julkisesti tekemässään lentolehtisessä.

SKP:N LUOKKAYHTEISTYÖPOLITIIKAN ARVOSTELUA ON TEHOSTETTAVA

SKP:n nykyisessä tilanteessa ei ole suinkaan luovuttava puolueen revisionistisen johdon arvostelemisesta. Se on tehtävä julkisesti nimeltä mainiten paitsi kd-liikkeen piirissä, myös laajemmille joukoille. Painostustoiminta on jo nyt tuottanut hyviä tuloksia. SKP:n johdon on monissa kysymyksissä ollut pakko sanoutua irti periaatteettomasta yhteistyöstä SDP:n kanssa. SKP:n luokkakantaisen jäsenistön painostus on vienyt SKP:tä paljon vasemmalle esimerkiksi vuoteen 1966 verrattuna (silloin SKP:n johto päätti yksimielisesti mennä Paasion "kansanrintamahallitukseen").

Taistelua on jatkettava. SKP:n johto yrittää kaikin keinoin ajaa suurpääoman etujen mukaista politiikkaa. Konkreettisia ajankohtaisia esimerkkejä on riittämiin. 16. edustajakokouksessa SKP:n johto ei suorittanut minkäänlaista itsekritiikkiä tulopoliittisten kokonaisratkaisujen puolustamisesta eikä vuosien 1966-71 "kansanrintamahallitukseen" osallistumisesta. Puolueosastoista tulleet lukuisat erin-

omaiset aloitteet ja arvostelevat esitykset jätettiin käsittelemättä. SKP on ollut mukana puoltamassa HL-sopimuksen läpiajoa. Kohta alkavissa hallitusneuvotteluissa SKP ja SKDL pyrkivät jälleen saamaan aikaan "kansanrintamahallituksen". EEC:n vastaisen rintaman kehittymisen estämiseksi on perustettu hajoitusorganisaatio jne.jne.

SKP:n tie on selvä. Ei ole minkäänlaisia toiveita, että SKP muuttuisi pysyvästi, vaikka sitä painostamalla voidaankin usein kallistaa vasemmalle, ja erilliskysymyksissä jopa yhteistoimintaan luokkataistelua kannattavien kanssa. Luokkataistelun kiristyessä opportunistiset liikkeet asettuvat ennemmin tai myöhemmin täysin avoimesti suurpääoman puolelle.

(Punakaarti 7/72)

SKP TÄNÄÄN: REVISIONISTINEN VAI KOMMUNISTINEN PUOLUE?

Oheinen kirjanen sisältää kokoelman **Punakaartin** artikkeleita vv. 1969-1972. Vaikka joihinkin kirjoituksista sisältyy liiallisen jyrkkää sävyä, niin uskomme niiden uudelleen julkaisemisen olevan silti perusteltua. Marxilaiseen valtiokäsitykseen ja leniniläiseen puolueteoriaan pohjautuen kokoelmassa osoitetaan että tämän päivän SKP on luopunut monista tieteellisen sosialismin ja vallankumouksellisen työväenliikkeen keskeisistä periaatteista.